

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2004**

Mandag den 16. august 2004 kl. 16.00**Genoptagelse af budgetforhandlingerne fra mandag den 12. august 2004 kl. 20.15**

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): God aften. Mødet er åbnet.

Jeg har modtaget afbud fra Michael Rosenmark og Manu Sareen samt fra Winnie Larsen-Jensen og Manu Sareen, der begge er syge.

Så har jeg modtaget en henvendelse fra Rikke Fog-Møller, der ønsker at fratræde hvervet som suppleant i HS' bestyrelse. Enhedslistens Gruppe ønsker, at Morten Kabell straks indtræder som suppleant i stedet for Rikke Fog-Møller.

Formelt set blev dagsordenen godkendt ved sidste møde, men hvis ingen protesterer, så vil jeg betragte rokeringen som godkendt? (*Ophold*). Den er så godkendt.

Til mødet i aften er der udarbejdet en talerliste, som er omdelt på pladserne. De indtegnede talere vil få ordet i den rækkefølge, de er anført, og talerrækken er udformet, så de tilmeldte talere bliver samlet efter emner. Dette sikrer en mere sammenhængende debat.

Borgmestrene vil tale som den sidste taler inden for de enkelte emner, mens de borgmestre, som har talt i 1. runde som ordførere, må trykke sig ind for at få ordet i 2. runde.

Medlemmer, som ikke forudgående har indtegnet sig på talerlisten, men som alligevel ønsker ordet i 1. runde, vil fra det tidspunkt, hvor den første taler påbegynder sin tale om budgetsagerne, ligeledes kunne trykke sig ind på det elektroniske system.

Og så vil jeg give ordet til den første taler på listen, og det er Lars Engberg.

Lars Engberg (A): Som alle ved, så står vi over for en strukturreform, som betyder, at ansvaret for sygehusene overgår til fem nye regioner fra 2007. En af dem er region hovedstaden, hvor også hospitalerne i HS sammen med dem i Københavns Amt og Frederiksborg Amt og så Rønne Sygehus skal indgå.

Derfor vil denne forsamlings fokus langsomt, men helt sikkert blive drejet væk fra sygehusene og over mod de mange andre opgaver, som vi i København fortsat skal løse også efter strukturreformen.

Men før vi helt slipper sygehusene, har vi altså et par år, hvor det er vores ansvar, at vi har et godt og velfungerende sygehusvæsen med korte ventetider og i det hele taget en høj kvalitet og selvfølgelig også et sygehusvæsen med orden i økonomien.

Vi har både pligt til og også en interesse i, at vi som Borgerrepræsentation løfter den opgave, sådan at de nuværende patienter, og det er jo borgerne i Københavns Kommune, vi taler om, men også medarbejderne stadig væk har ordentlige vilkår, og sådan at hospitalerne i HS kan gå ind i den nye struktur godt rustede.

Vi kan se frem til en planlægning i det nye sygehusvæsen fra 2007, hvor der naturligvis vil ske omlægninger, sammenlægninger, kvalitetsforbedringer, effektiviseringer osv. Der vil være mange forskellige meninger om, hvordan en ny sygehusstruktur skal se ud. Tænk bare

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

på de mange synspunkter, de mange røster, som allerede har lydt om Gentofte og Frederiksberg Hospitaler gennem det sidste års tid.

Vi har i København en klar interesse i, at inden for den helhed, som selvfølgelig skal præge den planlægning, der skal være for den nye region, er der mulighed for at sikre københavnernes ikke bare kvalitet, men også nærhed i tilbuddet om sygehusbehandling. Den nærhed sikrer vi bedst ved at overdrage til den nye region så velfungerende hospitaler, at det vil være naturligt at bevare, samle og udbygge funktionerne på lige præcis de hospitaler.

Der er blevet sagt og skrevet meget om HS gennem tiden. Faktum er, som også sundhedsborgmester Inger Marie Bruun-Vierø var inde på i tirsdags, at det er lykkedes at bringe et højt udgiftsniveau ned. Siden år 2000 har HS ikke været dyrere end andre sygehusvæsenere, uanset hvad amtsborgmesteren i Københavns amt siger, vel at mærke når man tager hensyn til befolkningens sammensætning. Det er altså noget af en præstation i en branche, som ellers betegnes som ustyrlig.

Baggrunden for den succes har været en stram styring, men vel at mærke en styring, som også har taget hensyn til begrænsninger, som med nutidens lovgivning og patienternes forventninger er i styring af sygehusvæsenet. Det vil jeg godt uddybe lidt.

Det er jo sådan, at HS hvert år har en økonomisk ramme, og det er ikke nogen let opgave at få enderne til at mødes. Men hvis HS på kort sigt løser problemerne ved at reducere kapaciteten og forlænge ventetiden på behandling eller ved at undlade at tilbyde nye behandlinger, som man i øvrigt kan få andre steder, ja, så kan københavnernes bare på grund af det fri sygehusvalg vælge behandling på et andet offentligt sygehus uden for HS-regi, eller man kan vælge behandling på private klinikker i ind- og udland, vel at mærke på HS' regning.

At det er en reel risiko, ved vores kolleger i Københavns Amt og Frederiksborg Amt kun alt for godt, også at der er der pres på sygehusbudgetterne. Det tror jeg, der er alle vegne, men presset er ikke blevet mindre af, at deres patienter i stort tal søger ind til hospitalerne i HS.

Derfor har vi også i HS en meget bevidst strategi for at tackle den situation. Fordi på den ene side skal kvaliteten være i top, sådan at vi kan tiltrække patienter udefra, og den kvalitet understøttes af den internationale akkreditering, som hospitalerne i HS opnåede i 2002, og som vi nu arbejder på at få fornyet i 2005.

Så sigtet er på den ene side at gøre vores hospitaler attraktive for københavnernes, så de ikke går udenbys, om jeg så må sige, men også attraktive for patienterne fra amterne omkring os. Men på den anden side skal vi have nogle besparelser, og dem må vi jo så prøve at placere sådan gennem effektiviseringer, så det påvirker patientbehandlingen mindst muligt. Det er hele tiden den her balancegang at finde de besparelser, som er nødvendige for at holde den økonomiske ramme, men på samme tid at styrke kvaliteten og behandlingstilbuddene, herunder også at bevare de korte ventetider.

Det er en af HS' store attraktioner, at ventetiden til behandling er væsentligt kortere, end den er rundt omkring os. Fordi hvis patienterne først forsvinder på grund af for lange ventetider eller ringere behandling, ja så får vi den onde spiral, hvor manglende indtægter fra amterne og store udgifter til behandling af københavnernes på andre sygehuse forværrer økonomien. Så følger der nye sparekrav, fordi vi skal have økonomien til at hænge sammen, og så starter den onde spiral.

Det lykkedes faktisk for HS at fastholde den gode spiral, hvor flere patienter har givet flere indtægter, sådan så det igen skaber det økonomiske grundlag for nye aktiviteter.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

Jeg kan så også sige, at den gode spiral samtidig har ført til en stadig mindre personaleomsætning, medarbejderne bliver i større omfang på hospitalerne, end de gjorde før, sådan at personalemangel og rekrutteringsproblemer og den slags ikke er det samme problem, som vi har oplevet tidligere.

Men forudsætningen har været, at der i udgangssituationen var et tilstrækkelig solidt økonomisk grundlag til at leve op til de behov og de forventninger, der er blandt københavnernes til sygehusbehandlingen. Den forudsætning har bl.a. været til stede, fordi der i Borgerrepræsentationen har været politisk vilje til at sikre de nødvendige midler til et godt sygehusvæsen.

Så jeg vil godt appellere om, at den linje følges op, og at Borgerrepræsentationen giver HS' budgetforslag en velvillig behandling og tilslutter sig den foreslåede bidragsforhøjelse fra kommunerne på 200 mio. kr. i 2005, hvoraf Københavns andel er på godt 167 mio. kr.

Jeg medgiver selvfølgelig, at 200 mio. kr. eller bare 167 mio. kr. er et meget stort beløb set i sammenhæng med det, der er til rådighed, så derfor vil jeg godt forklare kort, at baggrunden for beløbet er, at statens tilskud bliver nedtrappet med 154 mio. kr., og de resterende 46 mio. kr. er den egentlige udgiftsvækst, som ligger inden for den forøgelse af bloktilskuddet på i alt 50 mio. kr. til sygehusformål i København og Frederiksberg, som blev resultatet af de økonomiske forhandlinger mellem regeringen og Københavns og Frederiksberg Kommuner for 2005.

Så sagt med andre ord er udgiftsvæksten i HS på niveau med det, der er aftalt med amterne og den forøgelse af bloktilskuddet, som København og Frederiksberg får til sygehusområdet.

Jeg kan sige, at der i HS' budget er merudgifter på i alt 100 mio. kr. til ny medicin og nye behandlinger og i vækst til udgifterne til medicin og behandlinger, som er indført gennem de senere år, og som fortsat vokser. Det er mange penge, de 100 mio. kr., men det er en udvikling, som præger hele det danske sygehusvæsen og for den sags skyld sygehusene i resten af den vestlige verden.

Når vi har budgetbrillerne på, om jeg så må sige, så er det et stort problem, men vi må jo ikke glemme, at pengene går til patienter, som vi indtil nu ikke har kunnet give en behandling, eller til patienter, hvor vi nu kan give dem en bedre og mere effektiv behandling eller en behandling med mindre ubehagelige bivirkninger. Det vil jeg godt illustrere med to eksempler.

Det første er behandling af leddegigt, hvor der de sidste 3-4 år er sket en markant udvikling. Der er kommet nye og mere effektive lægemidler, og det betyder bl.a., at der er stadig flere, der kan hjælpes til en meget forbedret livskvalitet. Men det er ikke gratis. Det er sådan, at hver patient koster 100.000 kr. om året, og med 200 patienter i 2004 – det er det, der er i HS – så bliver det altså til 20 mio. kr. i udgift, og det er en udgift, som HS ikke havde før, og det er en udgift til en behandling, som ikke erstatter en anden behandling, så der er altså ikke modgående besparelser i det. Det er det ene eksempel.

Det andet eksempel er medicin til behandling af en sygdom, der hedder fabrys, som påvirker mange organer, og som giver smerter. Patienterne får meget tidligt førtidspension, og mænd dør ofte i 40-50-års-alderen på grund af nyre- og hjertesvigt. Den nye behandling blev indført i 2002 og gives til dem, der er hårdest ramt. Medicin betyder, at sygdommen kan holdes i ave, at levetiden bliver længere, forhåbentlig lige så lang som for alle andre

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

mennesker. Der findes ingen anden behandling for selve sygdommen. Udgiften pr. patient er 1 mio. kr. om året. Sidste år var udgiften for HS 3 mio. kr., i år bliver den 7-8 mio. kr.

Der er mange eksempler, jeg skal ikke nævne flere, men jeg nævner det for at illustrere, at væksten i udgifterne til nye behandlinger og ny medicin ikke er udtryk for luksus eller eksotiske småforbedringer, men det er udtryk for, at heldigvis har hospitalsvæsenet stadig bedre mulighed for at redde liv og forbedre livskvaliteten hos de mange, som ikke indtil nu har kunnet hjælpes.

Det var 100 mio. kr. til det, og så er der andre 100 mio. kr. afsat til vedligeholdelse og forbedring af de fysiske rammer inden for psykiatrien. På begge områder var HS sidste år nødt til at reducere budgettet efter behandlingen af vores budgetforslag i Københavns og Frederiksberg Kommuner, så der er, kan man sige, i vidt omfang tale om at genoprette det niveau, som HS havde i 2003 på de her områder.

Vi ved alle sammen, at man kan udskyde vedligeholdelse og bygningsforbedringer, når økonomien er stram, men vi ved også, at det kan man ikke gøre mange år i træk, og vi ved også, at det i sidste ende bliver dyrere, når vedligeholdelsen ikke bliver sikret i tide. Så det kan måske være fristende for nogle at overlade problemerne til den nye region, men jeg må igen minde om vigtigheden af, at vores hospitaler, københavnernes hospitaler, er godt rustede til denne fremtid.

Jeg vil godt fremhæve en enkelt ting, som der ikke blev plads til i selve budgetforslaget, nemlig arbejdet med de døende, hvor staten har sat en pulje af til etablering af flere pladser til hospice og hele det palliative område. Karen Hækkerup rettede fokus på det område ved førstebehandlingen af HS' budgetforslag i bestyrelsen, og der var i bestyrelsen i HS almindelig tilslutning til at forsøge at medvirke til at styrke det område.

Jeg har senere i dagspressen set, at der også er andre medlemmer af Borgerrepræsentationen, som ser positivt på det. Konkret kunne en styrkelse af området her ske ved på samme tid at lave en udvidelse af den udgående funktion fra den palliative enhed på Bispebjerg og også udvide antallet af hospicepladser i privat regi, f.eks. på Diakonissestiftelsen.

Jeg skal sige om budgetforslaget fra HS, at der er besparelser og merindtægter på i alt 180 mio. kr. Det svarer til 2,4 pct. af nettoudgifterne eller 2,8 pct. af lønsummen. Det betyder, at HS igen i år bidrager med en større besparelsesandel end den, som kommunens egne forvaltninger er pålagt. Jeg siger det ikke for at klynke på HS' vegne, fordi selvfølgelig skal HS spare ligesom andre, og besparelserne er udarbejdet ud fra, hvad det er realistisk at gennemføre. Men jeg siger det bare for at understrege, at vi gør faktisk i HS, hvad der er muligt selv for at imødegå den økonomiske ubalance, før vi kommer og beder om flere penge fra kommunerne.

Der er mange besparelser, og de er spredt på de fleste enheder i HS. Der er i modsætning til tidligere år ikke tale om nogle større klumper eller områder. Det er selvfølgelig udtryk for, at HS nu igennem de sidste 10 år har været ganske grundigt igennem de områder, hvor der var et større sparepotentiale, og derfor er det de mange bække små i år, som det er nødvendigt at ty til nu.

Besparelserne opnås ved at reducere kapaciteten på nogle områder. En stor del opnår vi gennem forventede merindtægter på grund af et større antal patienter fra amterne uden om os. I enkelte tilfælde er der også tale om mindreudgifter, fordi vi hjemtager patienter fra amterne.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

Så man kan sige, at nettobesparelserne er i tråd med den overordnede økonomiske strategi, som jeg beskrev før.

Det betyder også, at der heldigvis kun må foretages ganske få afskedigelser. Jeg vil godt understrege, at besparelserne jo ikke gør dagligdagen lettere for personalet på hospitalerne, og også, at vi jo trækker store vekslers på deres engagement med de besparelser, som det er nødvendigt at gennemføre.

Inger Marie Bruun-Vierø spurgte i sin ordførertale, om der i HS' budgetforslag er taget højde for det faldende antal ældre i kommunen. Det kan jeg svare overordnet på: Det er der. Det giver en beskeden effekt på sygehusområdet, men det er sådan også i 2005, at der er taget højde for den demografiske udvikling i vores budgetforslag.

Der er lavet et notat – jeg tror ikke, at det var sendt ud eller i hvert fald ikke var blevet læst på det tidspunkt, da Inger Marie Bruun-Vierø holdt sin tale – om demografiens betydning for sygehusforbruget, som medlemmerne af bestyrelsen, også her fra Borgerrepræsentationen, har fået tilsendt i denne uge sammen med den foreløbige dagsorden for det næste bestyrelsesmøde.

Så meget om tallene i budgettet.

Charlotte Wieth-Klitgaard kritiserede i sin tale, efter min mening med rette, bl.a. den manglende sammenhæng mellem finansiering og ansvar i de nye regioner. Jeg er meget enig i det.

Jeg er også meget enig med hende i, at uagtet de politiske uenigheder på dette område er det nu vores opgave som politikere at arbejde aktivt for, at overgangen til den nye struktur kommer til at forløbe godt. Det er af helt afgørende betydning for både patienterne og de ansatte på hospitalerne. Der er mange, som naturligt nok er utrygge ved de store forandringer, som vi står foran.

Jeg kan oplyse, at jeg har indbudt de politiske ledere for de andre sygehusvæsener i regionen til et møde i allernærmeste fremtid for at drøfte fremtiden. Og måske først og fremmest for at blive klogere på, hvordan vi hver især driver sygehusvæsenet. Der er masser af myter og historier om de andre, og det er sjældent befordrende for et godt samarbejde. Så jeg tror, det er vigtigt, at vi som politikere går forrest og får aflivet nogle af fordommene, forhåbentlig dem alle sammen måske, på vores vej frem mod en ny region.

Vi har sådan set allerede et godt samarbejde på mange områder. Vi samarbejder i HS bl.a., jeg skal ikke nævne alle områder, vi driver også et sygehus sammen, men vi samarbejder for tiden meget tæt med Københavns Amt om fælles indkøb af det modul, som er rygraden i den elektroniske patientjournal og den it-strategi, som HS er godt i gang med at implementere, og som jeg er enig med Ben Haddou i kan medvirke til en afhjælpning af nogle af de koordinations- og kommunikationsproblemer, der findes på flere niveauer i vores nuværende hospitalsvæsen.

Vi har sammen med Københavns Amt som sagt sikret rettighederne til at udvide brugen af det her modul også i en geografisk større region, når det bliver aktuelt, og det gør det jo fra 2007.

Omvendt vil jeg ikke lægge skjul på, at jeg ser perspektiver i en bedre koordinering og planlægning på sundhedsområdet i en ny og større region. Måske er det fristende for svage sjæle allerede nu at slippe tøjlerne til et sundhedsvæsen, som alligevel er på vej ud af hænderne på Borgerrepræsentationen. Men jeg vil godt gentage min opfordring om, at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

Borgerrepræsentationen bidrager til at sikre, at hospitalerne i HS står godt rustede til at gå ind i den nye struktur.

Jeg vil til sidst sige et par ord om samarbejdet mellem HS og de to kommuner. Jeg synes, der er en god dialog både på politikerplan og blandt embedsmænd, og det er jo selvfølgelig en dialog, som jeg håber, vi kan fastholde og udbygge, også gerne efter den 1. januar 2007.

Vi startede så småt under budgetdebatten sidste år med at drøfte tanken om sundhedscentre, og vi har påbegyndt konkrete projekter, hvor ideerne prøves af. Jeg skal ikke sige andet end at erklære min meget positive indstilling til sundhedscentre. I øvrigt vil Joan Jensen senere i dag eller i aften fortælle om det socialdemokratiske synspunkt på sundhedscentre.

Det er det ene, jeg godt vil sige, og det blev så ikke så meget om samarbejdet mellem kommune og HS.

Det andet område er det psykiatriske område, hvor vi i HS i dag har en meget tæt berøringsflade og et meget godt og tæt samarbejde med familie- og arbejdsmarkedsforvaltningen. Det er et samarbejde, som også kan fortsætte ind i den nye struktur.

HS og FAF har bl.a. drøftet behovene for udvikling i socialpsykiatrien og for den udvikling i socialpsykiatrien, som tegner sig, i forbindelse med at vi er ved at gennemføre HS' psykiatriplan, og forvaltningerne er generelt enige om, at der med baggrund i det kvalitetsløft, som psykiatriplanen medfører, er behov for et tilsvarende serviceløft i FAF.

En udbygning af de psykiatriske botilbud til afhjælpning af ventelisten på det område her er efter min opfattelse det klart mest presserende behov. Så jeg vil godt støtte det højst prioriterede ønske på Familie- og Arbejdsmarkedsudvalgets ønskeseddel, nemlig ønsket om flere psykiatriske botilbud.

Jeg vil godt slutte med at invitere kommunerne til et endnu tættere samarbejde med HS. Jeg skal også som medlem af Borgerrepræsentationen gøre, hvad jeg kan for det. Der er gode traditioner for samarbejde, så lad os arbejde for at bringe disse traditioner og principperne for sygehusdrift og udvikling med ind i den nye struktur.

Morten Kabell (Ø): Jeg kan se på skærmen, at jeg skal beklage den forringede billedkvalitet. Men som denne forsamling vil vide, så er Enhedslistens sundheds- og hospitalsordfører for tiden underlagt Rigshospitalets kærlige pleje, og jeg har derfor æren og fornøjelsen af at skulle holde den tale sådan mere eller mindre, som Bente Møller ville have holdt, hvis ikke hun havde været forhindret.

Udsigterne er dystre for de gamle og syge i København næste år. De dystre udsigter gælder også de mange flittige hænder, der dagligt gør deres yderste for at give byens borgere den bedste behandling og pleje.

Det er mørkt i horisonten for alle de mange ansatte inden for social- og sundhedssektoren, der endnu en gang kan se frem til besparelser og dermed endnu en gang forringelser af deres fysiske og psykiske arbejdsmiljø.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

Borgerne og de ansatte undrer sig. Hvordan kan det være, at et af verdens rigeste lande hvert eneste år skal skære en hæl og kappe en tå? Hvordan kan det være, at de ansatte i sektoren paradoksalt nok oplever, at de selv er trofaste leverandører af nye kunder på grund af ekstrem nedslidning?

De sidste par uger har Bente Møller haft lejlighed til at gøre studier i marken. Som medlem af HS' bestyrelse er det selvfølgelig ikke mindre interessant netop selv at være underlagt de forhold, som ansatte og patienter har. Hun har oplevet et personale, der er topprofessionelt, og som midt i travlheden formår at være til stede i nuet i forhold til den enkelte patient. Der er plads til trøst, opmuntring, et godt råd og en kvik bemærkning, men det er tydeligt, at der jævnligt løbes endog meget stærkt, nogle gange så stærkt, at patienternes aftenkaffe droppes på grund af akutte problemer.

Der er kun ros tilovers for personalet og maden, men bekymring over, hvordan det bliver, hvis der ikke skaffes flere penge til driften i HS. Personalet kan ikke løbe stærkere, uden at det får konsekvenser for behandlingen af den enkelte patient, og der kan heller ikke skæres mere i råvarerne til maden. 30 kr. pr. patient pr. døgn er, hvad der er at rutte med for økonomaerne, som skal tilbyde så varieret mad, at alle patienter har lyst til at spise.

Rengøringen i HS er udliciteret, og der har været mange diskussioner de sidste år om, hvorvidt kvaliteten af rengøringen var o.k., og om rengøringspersonalets arbejdsforhold er umenneskelige. Jeg skulle da hilse fra Bente Møller og sige, at der bliver søreme også gjort rent hver dag. Samme klud kan tørre alle flader, inklusive håndvask og spejl, uden at blive skyllet op. Gulvet bliver vasket med en moppe og et mål vand, et mål hældes på gulvet, så klares en tosengsstue uden problemer. Undtagelsesvis får gulvet først en tur med en mikrofiberdime, og støvekost og fejeblad er faktisk også set i brug en enkelt gang på de 14 dage, som Bente Møller har været indlagt.

Men tilbage på gulvet ligger de skumgummistumper, der smuttede, da der blev klippet en pude til. Der ligger affaldet af klippede sårskorper fra mindst en uge. Men der har da heldigvis været diverse eksperter på banen for at modsvare kritikken fra fagforeningen. De konstaterede, at hygiejnen da søreme var o.k., men rent ser det ikke ud.

Det er sikkert rigtigt, når Lars Engberg siger, at HS ikke er dyrere end andre, men hvad med at se på kvaliteten, hvad med at se på patienternes forhold, hvad med at se på de ansattes vilkår?

Inventaret er i orden, men det er tydeligt, at der er sparet på vedligeholdelse og nyanskaffelser flere år i træk. Mens resten af københavnerne enten nød det fantastiske vejr eller sukkede over de høje temperaturer i sidste uge, så var en stor del af Rigshospitalets patienter ved at omkomme, fordi de højteknologiske skodder ikke duede. Enten kunne de ikke trækkes for, og så bagte solen ind hele dagen, eller også kunne de, når de så var blevet trukket for, ikke trækkes fra igen, og så var lyset tændt i døgndrift 4 døgn i træk.

Man kan måske sige, at det heller ikke økonomisk er det mest rentable, at man sådan lader elektriciteten brænde så mange timer i træk. Men HS er jo ikke dyrere end andre hospitalsvæsenere, så gad vide hvor pengene kommer fra. Det kan Lars Engberg sikkert svare på.

Ville en patient svale sig med et bad i løbet af heden, så var det svært at få vandet dirigeret hen på kroppen på grund af nedslidte, utætte brusehoveder. På Bente Møllers

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

forespørgsel lød det sådan lidt lakonisk fra personalet: Nej, det her brusehoved er faktisk helt i orden; så skulle du bare se de andre.

Faktisk er der vel ingen grund til at tro, at forholdene på Rigshospitalet er ringere end i resten af HS.

Hovedstadens Sygehusfællesskab har 10 års fødselsdag ved årsskiftet. Det bliver væsenets første og heldigvis, fristes jeg til at sige, sidste runde fødselsdag, men desværre på grund af kommunalreformen. HS har i snart 10 år fungeret som et udemokratisk væsen, der efter bedste evne driver sygehusvæsen fuldstændig løsrevet fra de samlede prioriteringer.

Fokus i HS alene på budgetter og på rentabilitet, sundhedsfaglige og sundhedspolitiske hensyn synes at være mindre væsentlige. Der er ikke noget at fejre, 10-års-fødselsdagen kan jeg ikke sige tillykke med, for desværre bliver det her virkeligheden for hele Danmark i fremtiden.

Dannelsen af HS blev forklaret med behovet for at få trimmet hovedstadens sygehusudgifter. Et formodet rationaliseringspotentiale skulle udnyttes, og udnyttet er det blevet. Der er rationaliseret og skåret langt ud over potentialet. Der er lukket mere end 1.000 senge de seneste 10 år. Geriatrien, som flertallet bag sygehusplanen påstod ville få langt bedre forhold, højere prioritet ved lukning af Kommunehospitalet og udflytning til medicinske centre, er i dag primært ambulatorier og daghospital.

I HS' 10 år er bidragene faldet, samtidig med at der er sket aktivitetsudvidelser. Der er blevet plads til nye behandlingsformer og ny medicin og til store forbedringer af de fysiske rammer inden for psykiatrien. Men pengene kommer jo ikke fra ingenting, at gennemskue HS' budget er svært, men det er alligevel let at se med de besparelser, de enkelte afdelinger og sygehuset har fundet, at det er grundfunktionerne, der bliver skåret i nu. Det er fysioterapien på Frederiksberg Hospitals distriktpsikiatri, gerontopsykiatrien på Bispebjerg, og det er weekendlukninger på sukkersygeafdelingen på Hvidovre. Selv med de mange besparelser, HS har indarbejdet, er der brug for et par hundrede millioner ekstra, såfremt der ikke skal skæres endnu mere, eller også skal der gås andre veje.

Enhedslisten vil foreslå, at HS bruger de mange hensatte midler og kassebeholdningen. Der er ikke nogen grund til, at pengene ryger direkte ind i den nye region, når de kan bruges på driftsforbedringer for københavnere og frederiksborgere nu.

Samtidig virker det forrykt, ja nærmest fornærmende over for personale, borgere og politikere, der har kæmpet for flere midler til HS, at væsenet ikke har opbrugt de bevilgede midler, i de sidste 3 år alene 260 mio. kr. eksklusive overførsler.

Det gør, at Enhedslisten ikke kan støtte yderligere besparelser, og en del af de foreslåede skal forhindres. Det gælder ikke mindst hvad angår Center for forebyggelse af selvmord.

Der er også et par fortidssynder, der kræver genopretning, ikke mindst lægeambulancen. Vi medvirker også gerne til det, der åbenbart er blevet en socialdemokratisk hjertesag, nemlig at forøge tilbuddene til døende i terminalfasen. Jeg ved fra min egen familie, hvor vigtigt det er, at forholdene er i orden, hvor vigtigt det er, at både familie og den terminale patient har et sted at være, har nogle trygge og ordentlige rammer, har nogle vilkår, som gør, at der kan tages ordentlig afsked. Det er ikke alle og enhver beskåret i dag i København; det burde det være.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

Når HS skal indgå i den nye region, så skal vi have det bedst mulige udgangspunkt for at sikre både borgere og personale gode forhold. Amtet vil bruge vanvittige beløb på at renovere Gentofte Sygehus. Vi skal ikke lade HS forfalde hverken materielt eller sundhedsfagligt.

HS og sundhedsforvaltningen har et stort fælles klientel, og det er tydeligt, at begge riger fattes penge. Men der har i arbejdet med at finde besparelser i 2005 været en kedelig tendens begge steder, nemlig til at foreslå ting, der betyder øgede udgifter det andet sted. Der er jo ikke noget som kassetænkning og cigarkasseøkonomi. Lad mig give et par eksempler:

Hvis HS lukker gerontopsykiatriens senge, så vil de psykisk syge ældre medborgere skulle være i hjemmet, mens de har brug for psykiatrisk bistand. Det vil kunne mærkes i den lokale hjemmepleje. Hvis kommunen afskaffer operation for grå stær i primærsektoren, så skal borgerne opereres i HS. Det betyder dyrere operationer, og det betyder længere ventetider. Den slags kassetænkning blokerer for fornuft og helhedssyn, og det gavner ingen.

Sundhedsforvaltningens fremtid er ikke mindre dystert end HS', de sidste mange års besparelser til omstillingspuljen har gjort ondt, og oven i disse kommer store nedskæringer som følge af den demografiske udvikling, hvis vi ikke sammen beslutter, at sådan behøver det ikke at gå.

Jeg bemærkede i torsdags, hvor Enhedslisten generelt bemærkede overborgmesterens ord om, at der skal laves en ældreplan. Har overborgmesteren mon tænkt sig, har Socialdemokratiet mon tænkt sig at lægge penge på bordet, for ellers er det jo igen tom snak, tom socialdemokratisk snak, som jeg tror, københavnernes er trætte af.

I foråret vedtog denne forsamling intentionerne om at nedbringe plejehjems- og ældreboligkapaciteten, så vi ikke skulle komme til at stå med tomme boliger. Men den nedbringelse skulle ske, således at den unikke chance for at få moderniseret de forældede blev udnyttet, kort sagt en slags byfornyelse, så to rum og eget bad blev normen. Det støttede vi i Enhedslisten, men vi gjorde samtidig opmærksom på, at en vedtagelse må betyde, at man samtidig siger ja til at bevilge de rigtig mange penge, der er nødvendige.

Vi vil gerne være med til en ældreplan. Det skal være en plan, der ikke bare handler om plejeboligplads, her har vi jo stadig 4 ugers ventetidsgaranti, men også om retten til omsorg, pleje, praktisk bistand, frisk luft, sund kost, socialt samvær, træning og genoptræning, alle de bløde værdier, alt det, der skaber værdier for den enkelte, alt det, der skaber livskvalitet.

For os er det afgørende, at også personalets arbejdsmiljø er i fokus, vi kan ikke være andet bekendt. Den proces, der blev sat i gang for 3 år siden, skal fastholdes og udbygges. Men det frie valg på hjemmeplejeområdet giver sundhedsforvaltningen og familie- og arbejdsmarkedsforvaltningen svære arbejdsvilkår. Vi har kvalitetsstandarder, der definerer det serviceniveau, borgerne kan forvente. Vi har en bestillerfunktion, som foretager visitationen til hjælp, og derefter bestiller den hos udførerorganisationen eller hos den private leverandør. Pengene ligger altså i bestillerfunktionen, men det er udføreren, der har personale ansat og selvfølgelig er bundet af aftaler om opsigelsesvarsel osv., selv om de aldrig kan være sikker på, hvor mange bestillinger og dermed lønkroner de får.

De skal være i stand til at yde den visiterede hjælp, tage over, hvis en privat leverandør svigter, og kunne klare et akut behov. I år alene har det givet store problemer i sundhedsforvaltningen. Enhedslisten vil foreslå, at sundhedsforvaltningen og familie- og arbejdsmarkedsforvaltningen får en bufferpulje, således at man kan imødegå disse umulige betingelser.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2004**

Sundhedsforvaltningen er andet end hjælpeområdet. Enhedslisten har altid prioriteret folkesundheden og forebyggelse; det vil vi fortsat. Der er ingen grund til at helbrede, hvis vi kan forebygge. Men i tider, hvor arbejdsmiljø og arbejdstilsyn og bedriftssundhedstjeneste fra statslig side nedprioriteres, så har man behov for en styrkelse af vores projekt ”sunde arbejdspladser”. Nedslidning, førtidspension, sygedagpenge og personaleflugt, alt sammen koster det samfundet og arbejdspladserne dyrt, både de private og de offentlige.

På Amagerforbrænding blev der for et par år siden gennemført et superprojekt med statsstøtte. Her var det ikke de løftede pegefingre, men arbejdsglæde og trivsel, der var i fokus. Hvor længe skal vi vente, før kommunens medarbejdere får tilsvarende muligheder? F.eks. kunne vi starte der, hvor sygefraværet er højst.

Så er det vigtigt, at sundhedsforvaltningen sammen med resten af forvaltningerne tager de politiske beslutninger på folkesundhedsområdet alvorligt. Sammen kan vi forebygge f.eks. fede børn. Det handler om plads til fysisk udfoldelse, god og sund mad i institutioner og skoler og tilbud til hele familien.

Carl Christian Ebbesen (O): I Dansk Folkeparti er vi bekymrede på ældreområdet, og vi er også bekymrede på sygehusområdet i København.

Ældreområdet er presset i København. Tiden til de gamle er ikke god nok, og der har været adskillige eksempler i løbet af året på, at økonomien på hele ældreområdet er under pres.

Tag sagerne om medicinbehandlingen. Jeg synes også, det er ærgerligt, at den indsats, som vi burde sætte meget massivt ind i forhold til hele demensområdet, herunder også udredningen af demente. Jeg tror på, der går mange københavnske ældre rundt, som rent faktisk er demente, uden at de har fået stillet diagnosen.

Kvaliteten på vores plejehjem trænger også til et gevaldigt løft. Lad os håbe, at det lykkes at gøre noget ved det.

Omkring uddannelsen af vores personale så synes jeg, det er brandærgerligt, at sundheds- og ældreområdet er et område, som ikke har den nødvendige status, som det burde have. Jeg synes også, det er ærgerligt, at vi lader unge mennesker, som er under uddannelse, lige gå ind og passe gamle mennesker på et plejehjem, uden uddannelse.

Gunhild Legaard skal have ordet her lidt senere, og hun har nogle ting, hvor hun vil komme yderligere ind på, hvad Dansk Folkeparti kunne tænke sig på dette område.

Når det handler om HS, så er der jo lavet besparelse på besparelse på besparelse i HS. Det er for mig meget deprimerende at være med til at drive en virksomhed, som konstant skal ud og finde besparelser. Det er også demotiverende for personalet, og så er det jo ikke mindst ærgerligt for alle de københavnere, som jo har brug for mere sygehuse og har brug for bedre behandlinger.

Det var jo Socialdemokraterne, som vedtog HS-loven i sin tid, jeg tror, det var tilbage i 1995, og her blev den økonomiske ramme for HS jo også lagt. Det er jo derfor, vi står over for de konstante besparelser.

Jeg håber på, at vi som københavnere vil være villige til at putte de penge ind i HS-systemet, der bliver trukket ud i forbindelse med den aftale, som blev indgået mellem Socialdemokraterne her på Rådhuset og den daværende socialdemokratiske regering i

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

Folketinget. Men jeg håber på trods af det, at vi er indstillet på at give flere penge til de københavnske hospitaler og HS.

Jeg kan også sige, at medmindre det sker, så ønsker Dansk Folkeparti ikke at være med. Vi ønsker ikke at se besparelser på hverken ældreområdet eller hospitalsområdet. Det er områder, som skal have flere penge. Ældre og sygehusene har brug for bedre vilkår i København.

Men jeg er trods alt positivt stemt over for HS-formand Lars Engbergs signaler om flere penge til HS og specielt også på hospiceområdet, som er et område, som virkelig ligger Dansk Folkeparti nært. Det er jo et område, som Dansk Folkeparti har kæmpet hårdt for i forhold til den siddende regering og har fået afsat en del penge, penge som kunne udmøntes, hvis det var sådan, at vi var lidt bedre til at lægge vores pose penge på bordet her fra Københavns Kommunes side.

Så jeg er meget positiv over for, om det kunne blive en løsning, det ser vi frem til meget positivt.

Jeg er også meget glad for, at sundhedsborgmesteren har indset, at ældreområdet er under pres og skal have flere midler. Det skal såmænd nok lykkes. Så må vi jo så håbe på, at det ikke er alle pengene, der går til at renovere vores plejehjem, men at der også bliver penge til uddannelse, til demensområdet og også til generelt at sikre, at der bliver mere tid til de ældre, for vi har mange ensomme ældre i København. Der er den hjemmehjælper, der træder ind ad døren, måske det eneste holdepunkt, ældre har i løbet af dagen, og så er det jo brandærgeligt, at der ikke engang er tid til at udveksle to ord med de gamle mennesker.

Men Dansk Folkeparti ser positivt på det, som det ser ud for øjeblikket, vi er i hvert fald villige til at gøre noget, og så håber jeg på, at vi får en by, hvor både gamle og også syge får det bedre til næste år.

Johannes Nymark (A): Det blev et gennemgående tema i den første runde af budgetdebatten, de ældre i København. Så er det måske mindre overraskende, at nu her, hvor vi starter eftermiddagen med en temadrøftelse, fortsætter vi i det spor. Men det er glædeligt, og det er meget fornuftigt, ja, det er måske ligefrem rationelt.

Der er talt meget om stigningen i antallet af børn og unge i København, ingen tvivl om, at der har været tale om så store ændringer, at det har været svært både økonomisk og organisatorisk at klare opgaven. Det har kostet og koster mange penge. Problemerne er store i en by, som mange steder er helt udbygget.

For de ældre er problemet det modsatte: Antallet af ældre falder stærkt i disse og i de næste år. En simpel løsning er slet og ret at skære ned, skære ned på hjemmehjælpen og lukke plejehjem.

Lad os, som mange har været inde på, bruge situationen til et øjeblik at træde et skridt tilbage og vurdere, hvad vi fornuftigvis bør gøre. hvordan vi gør, så vi skærer ned i kapaciteten i takt med det faldende antal af ældre, men samtidig sikrer kvalitet og tryghed.

Plejehjemsområdet er nok det mest komplicerede. Det er jo menneskeligt, personalemæssigt og økonomisk kompliceret at ændre på strukturen. Alligevel er vi nødt til det. Forvaltningen har, som flere gange oplyst, opgjort, at vi har omkring 3.000 plejehjemsboliger, som ikke lever op til dagens krav. Nogle af dem har en sådan

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

bygningsmæssig standard, at de nok bør lukkes, når vi ikke længere har behov for dem, men de fleste kan ombygges, så de med tiden kan leve op til de nutidige forventninger.

Så vil nogle sige: Jamen sporene skræmmer, er prognoserne nu også gode nok? Her mener jeg, at den politiske garanti af borgernes sikkerhed er, at vi har vedtaget en 4-ugersgaranti, en garanti for, at der vil være en plejehjemsplads senest 4 uger efter, at en københavnere er blevet visiteret til plejehjem. Det er nøglen til at sikre, at vi ikke forivrer os og pludselig står med en ny venteliste til plejehjemmene.

I hele den kommende proces må det være et ufravigeligt krav, at politikernes garanti til de ældre borgere om de maksimale 4 uger respekteres.

Et politisk forlig om en flerårig ældreplan, som kan give ro omkring den komplicerede proces, som det vil blive at ombygge en del af de nuværende plejehjem, er påtrængende. Det vil blive en kompliceret kabale at tage det størst mulige hensyn til det nuværende plejehjemsbeboere, at skabe ro og tryghed for de mange involverede medarbejdere og samtidig sikre en rimelig økonomisk rationalitet omkring hele processen.

Vi kan ikke i længden være det nuværende niveau for plejehjemsboliger bekendt. Løsningen må derfor være, som det allerede tidligere er skitseret, at få skabt en handlingsplan, så vi bruger faldet i antallet af ældre københavnere til at skabe luft til ombygninger og forbedringer. Alternativet er jo meget enkelt. Det er jo simpel lukning i takt med det faldende behov. Det er prøvet før, og sporene skræmmer.

Når ældreområdet nu ser ud til at kunne få en central placering i de kommende budgetforhandlinger, er der også grund til at se bredere end plejehjemmene. Er der svage områder, som trænger til forbedringer? Vi har flere gange oplevet enkeltområder, hvor der har vist sig problemer. Lad mig bare som eksempel nævne de lange ventetider på hjælpemiddelområdet – et eksempel, som bare tilfældigt poppede op. Det er kun et beskedent eksempel, som imidlertid har stor betydning for den borger, som rammes af problemet. Der kan være andre problemer af lignende karakter, små problemer for systemet, men store for den enkelte.

Det samlede ældreområde bør ses efter i sømmene, hvor skal der ske fejlretning, og hvor er der måske urimelig knaphed på ressourcer.

Forvaltningsmæssigt har vi på dette område været igennem en meget turbulent tid, udskiftning af direktion og ikke mindst meget omfattende ændringer i forvaltningens struktur både centralt og decentralt. Nu har de nye enheder haft det meste af et år til at finde fodslag, og direktionen er fuldt bemandet igen. Det må tilsige, at der nu er kræfter til på hele ældreområdet at kunne udarbejde og fastholde en samlet plan og strategi.

Megen god og kvalificeret ledelsestid er på det sidste gået med efter vores mening uønskede fritvalgsordninger og andet liberalt tingeltangel. Nu burde banen være vores egen. Jeg håber og tror, at der kan skabes et ganske bredt forlig om en flerårig ældreplan, og jeg forventer, at der i så fald nu er muskelkraft til administrativt at føre den ud i livet.

Joan Jensen (A): Vi startede så småt sidste år på at drøfte tanken omkring sundhedscentre. Socialdemokraterne vil nu gerne et skridt videre, så vi går fra at snakke om sundhedscentre til at handle, eller sagt på en anden måde, vi vil godt have oprettet nogle sundhedscentre. Tanken med sundhedscentre er god og vil skabe en enkel og let adgang for borgerne til den del af sundhedsvæsenet, der ikke kræver indlæggelse.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

Jeg vil gerne slå fast, at vi mener, at de kommende sundhedscentre skal være sundhedscentre i ordets forstand og ikke sygecentre eller minihospitaler. Socialdemokraterne er imod at etablere sengepladser og døgnbemanding på centrene eller for den sags skyld at ansætte kommunale læger. Det er vigtigt for os, at der skelnes mellem det behandlende sygehusvæsen og fremtidens kommende sygehusvæsen.

Hvilke opgaver kan så løses i de kommende socialcentre? Jo, socialcentre skal være fremtidens kommunale sundhedsvæsen, hvor der sættes fokus på forebyggelse, genoptræning og rehabilitering. Centrene kan bl.a. være med til at skabe en bedre koordinering mellem de forskellige systemer, f.eks. når patienter udskrives til fortsat genoptræning i kommunalt regi, eller når der skal tages en blodprøve. Dvs., at de kommende socialcentre skal være et supplement til og en samarbejdspartner med f.eks. de praktiserende læger, sygehusene, apotekerne, ældreområdet, sundhedsplejen, idrætsforeninger, skolen, og sådan kunne jeg blive ved.

For at sundhedscentre kan virke efter hensigten, skal de selvfølgelig have en brugervenlig åbningstid, så borgerne også kan komme i centrene, når de har fri. Derfor er vi i Socialdemokratiet indstillet på en anden åbningstid end den, vi f.eks. kender hos de praktiserende læger.

Jeg tror på, at sundhedscentre, hvis de etableres på den rigtige måde, vil vise sig at være et godt redskab til at sætte borgerne i centrum i sundhedsvæsenet fremover.

Den Socialdemokratiske Gruppe vil i det hele taget gerne sætte mere fokus på forebyggelse og folkesundheden, ikke kun i 2005, men mange år frem. Vi vil gerne være med til at fortsætte de aktiviteter, der er med til at give københavnere et sundere og et godt liv.

Der skal ikke herske tvivl om, at vi gerne vil medvirke til at udbygge og udvikle de sundhedsfremmende tiltag til københavnere, så tilbuddene bliver spændende og tiltrækkende for de borgere, der gerne vil tabe sig, stoppe med at ryge, holde op med at drikke, komme i gang med motion eller deltage i et af de mange gode tilbud, der findes i dag.

Desværre viser mange undersøgelser, at større kampagner kun virker og er gode, så længe de står på. Borgerne eller den målgruppe, en kampagne er rettet imod, glemmer hurtigt budskabet og falder tilbage i sin gamle livsstil, og så er vi lige vidt.

Motion på recept, som viser sig at være en kæmpesucces, kan måske blive det eksempel på et projekt, hvor effekten er der, mens det står på, og som på sigt måske vil give nogle målbare resultater i livsstilsændringer og dermed sende nogle signaler om, at det ikke behøver at være besværligt at røre sig eller lave sund mad.

Jeg glæder mig til at se og høre, hvorfor netop dette koncept er blevet så populært, da der jo ikke er noget nyt i, at motion og en fornuftig kost er nogle af de vigtigste veje til et sundt liv.

Hvis vi har ramt den såkaldte målgruppe, så det ikke kun er den stærke borger, der er med i projektet motion på recept, mener jeg, vi skal bruge noget tid på at få belyst, hvorfor dette projekt netop er blevet sådan en succes. Har det haft nogen betydning, at det er familiens egen læge, der har ordineret medicinen, og hvis ja, hvorfor så det?

Strømmer folk til, fordi der tages hånd om patienten, borgeren i den første svære motiverende periode, hvor man måske har behov for et kærligt spark til at blive fastholdt i projektet. Eller er det måske, fordi det med vægttab og motion ikke er tabu, tværtimod. Der er mange spørgsmål, vi skal have svar på.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2004**

Jeg tror, vi skal overveje, at den evaluering, vi igangsætter af motion på recept, skal være anderledes end de evalueringer, vi har lavet tidligere. Der skal være et andet indhold og formål, så vi får svar på: Hvorfor sagde du ja til at deltage? Når vi spørger anderledes, får vi også nogle andre svar. Jeg tror, at vi vil få nogle spændende svar i en anderledes evaluering, som måske kan medvirke til, at vi kan tage en drøftelse af de nuværende metoder og rammer, vi har i dag i andre sundhedsfremmende projekter og/eller kampagner, så vi kan blive bedre til at ramme den målgruppe, vi vil have fat på, uanset om det handler om kost, motion, rygning, trivsel på arbejdspladsen rusmidler eller andet.

Kl. 17.00

Kan vi finde den gyldne middelvej, så forebyggelse og folkesundhed bliver en del af vores naturlige hverdag, så kan vi nå langt med vores mål om at give københavnernes et sundt og et godt liv.

Til slut vil jeg komme med en lille kommentar til ordførertalen fra Det Radikale Venstre. Vi er helt enige i Den Socialdemokratiske Gruppe i, at der skal investeres i forbedringer i medarbejdernes vilkår i socialforvaltningen. Vi er også enige i, at der skal gøres mere for at tiltrække flere unge til SOSU-uddannelserne. Men så hører enigheden også op, fordi vi i Den Socialdemokratiske Gruppe synes, at voksenlønnen er et godt initiativ, og vi mener ikke, at den skævvrider uddannelsessystemet, tværtimod. Tværtimod tror vi, at vi med voksenelevlønnen har været med til at rekruttere voksne, som brænder for at komme til at arbejde inden for pleje- og omsorgsområdet, men som ikke lige havde muligheden, da de forlod skolen.

Vi tror også, at søger man frivilligt ind på SOSU-uddannelserne som voksen, er det, fordi man ønsker at blive i faget i mange år, og derved bliver den voksne, som tager SOSU-uddannelsen, en stabil arbejdskraft.

Så Socialdemokraterne ønsker at bibeholde voksenelevlønnen, og vi har ingen planer om at afskaffe den.

Lise Helweg (V): Foruden mine kommentarer til sundheds- og omsorgsområdet agter jeg også i min egenskab af medlem af Børn og Unge-udvalget at komme med nogle bud på dette område.

Nu har Borgerrepræsentationen sidste år stillet eksorbitante midler til rådighed for at tilgodese vore børnefamilier, således at deres hverdag med små børn kan hænge sammen. Forhåbentlig bliver ventetiden på både vuggestuepladser og børnehavepladser formindsket ved alt det nye institutionsbyggeri, der foregår over få år, og at konsekvensen bliver tilfredshed med den service, der hermed ydes.

Der kan ikke herske tvivl om, at andre områder i kommunen i den anledning har måttet lide økonomisk smalhals. Det er bl.a. gået ud over et af mine egne områder, mit hjertebarn, ældreomsorgen. Citronen er nu presset for hårdt.

Borgerrepræsentationen har vedtaget et værdigrundlag, der bl.a. siger, at Københavns Kommune er en offentlig servicevirksomhed, og at kommunen skal være bevidst om kvaliteten i sine serviceydelser og møde brugeren med respekt, ligeværdighed, dialog og tillid. Det har vi ikke altid været gode til eller i stand til at leve op til på ældreområdet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

Venstre mener, at vi må se i øjnene, at der på grundlag af vore målsætninger bør tilgås området økonomisk bedre ressourcer, men så sandelig også, fordi Venstre har den formening, at servicen over for vor ældrebefolkning, altså den trængende del selvfølgelig, bør forbedres i stor grad.

Vi kan ikke blive ved med at opretholde en bestemt grad af service ved at effektivisere, rationalisere og driftsoptimere området. Det har vi gjort især i relation til omstillingsbidraget. Nu må der altså også følge en check med; ellers kan vi ikke fastholde vort personale. Både dette, de ældres pårørende samt vore ældre borgere vil med god grund reagere mod yderligere serviceforringelser.

Det er derfor med stor glæde, at Venstre har noteret sig, at vor overborgmester i sin budgettale i torsdag tilkendegav, at der er brug for forbedringer i forhold til vore ældre borgere, og at de fortjener et serviceløft. Også vore radikale kolleger har samme tankegang sammen med flere andre partier, og det synes jeg lyder godt.

Så har vi fået en ældrecheck på 50 mio. kr. fra Christiansborg. Den var faktisk bestemt til hjemmeplejen, og af de 50 mio. kr. har sundhedsområdet fået 4,4 mio. kr., og det er så anvendt til at indføre fritvalgsordning og administrationen heraf.

Den nye check – for vi vil få en ny check hvert år på 50 mio. kr., det har jeg lige hørt vores statsminister fortælle – bør og skal gå direkte til hjemmehjælpsområdet for at kunne yde bedre service og optimere dette område. Det sagde vores statsminister for nylig ved et møde, som jeg var med til. Det vil jeg ganske simpelt holde snor i, fordi den ikke skal bruges til nogen som helst andre ting eller huller, vi måtte have i denne kommune. Den skal gives til hjemmehjælpen.

Antallet af ældre i Københavns Kommune, dvs. de 65-årige til ca. 80-årige, vil falde de kommende år i modsætning til i det øvrige land, hvor antallet vil stige. I København vil kurven igen gå opad i perioden 2010 og fremover. Det er derfor klart, at København politisk må indstille sig på demografien. Det betyder, at vi i nogen grad skal geare ned i den kommende 5-6-års-periode og så være parate til at geare op igen i takt med en udvidelse af ældrebefolkningen.

Vi kan således i denne mellempperiode udarbejde nogle tiltag, bl.a. byfornyelse af et antal ældreboliger. Og nu ser det altså ud til, at f.eks. Gammel Kloster – jeg har lige fået informationer om, at der er flertal for, at den ikke skal byfornys, og det må de jo sådan set selv om. Så må vi se og håbe, om vi kan få brugt de penge til at byforny et plejehjem og dermed optimere forholdene for beboerne.

Vi skal som politikere være godt forberedt og på forkant med situationen. Når hertil kommer, at prognosen siger, at ældrebefolkningens sundheds- og plejebehov vil ændre sig ret så meget i fremtiden, skal der naturligvis også tages højde herfor. Der er nemlig ikke en mekanisk sammenhæng mellem flere ældre og større offentlige udgifter til pleje. Der er faktorer, der trækker i retning af mindre plejebehov, mere raske ældre, medens det tunge plejebehov ligger i de sidste år af en forventelig længere levetid.

Der er også forventning om en ældrebefolkning, der vil stille større krav til adækvate sundhedsydelse. Forebyggende indsats igennem hele livsforløbet kan modvirke negativ social arv og sikre, at funktionsevnen bevares langt op i alderen. Fysisk aktivitet og ordentlig kost nytter uanset alder. Der bliver således flere ældre i Københavns Kommune hen ad vejen,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2004**

og denne gruppe bliver meget mere vital. Et menneskes fysiske og psykiske funktionsevne er nemlig ikke mere afhængig af levevilkår end af alder.

Vore fremtidige ældre vil ikke i samme grad have oplevet en fysisk nedslidning som tidligere generationer. Til gengæld får vi en meget mere krævende ældregruppe, der som sagt vil efterspørge større service på sundhedsområdet.

Disse to faktorer, mindre plejebenhov sammenholdt med større efterspørgsel på sundhed, vil naturligvis medføre, at der skal ske en omfordeling af midler fra pleje- og omsorgsområdet til sundhedsområdet, og man må prognostisk anslå, hvad en omfordeling af midlerne vil munde ud i.

Kategoriforestillingen om ældre mennesker blev skabt i slutningen af 1800-tallet, hvor man lavede en aldersforsørgelse, som alene var defineret ved alder og økonomisk trang. Alderen blev således gjort til en institution for folks behov for hjælp, og det blev gjort ud fra en forudsætning om, at når folk var over 60 år, måske nu flyttet til 65, så forventede man, at de var svage og skulle have hjælp. Det er faktisk den historiske arv, man slæber med i dag. I al beskedenhed mener jeg, at jeg selv er en form for levende dementi af, at jeg skulle være afhængig og udbrændt.

Man er i dag klar over, at en bestemt alder ikke mere er kriteriet for, hvornår en borger pr. definition er at anse som svag. Et menneskes fysiske og psykiske funktionsevne er mere afhængig af levevilkår end af alder. Det betyder, at vi fremtidig ikke skal se på ældrebefolkningen som en homogen gruppe, der på grundlag af et alderskriterium fordrer kommunal service. Nej, vi skal se individuelt på den ældre og dennes behov uanset alder.

Alt dette fører til mit egentlige budskab: Vi må og skal formulere en ny ældreplan, der minimum strækker sig over en 10-års-periode, altså en langsigtet plan, og hvor der bliver taget højde for de ændringer, som jeg lige har stået og fortalt denne forsamling om. Vi skal vide, hvad det fremtidige behov er, og hvad det bliver, hvad ældrebefolkningen efterspørger af kommunal service og hvilke økonomiske midler, vi må påregne at skulle skaffe, og på hvilken måde, de skal fordeles.

Også Hovedstadens Sygehusfællesskab har røde tal på bundlinjen, som Lars Engberg lige har stået og fortalt os. Dette væsen har siden 1995 arbejdet på en effektivisering, rationalisering, ændrede arbejdsgange til det mere hensigtsmæssige og tilpasset sig demografien med store sværdslag til følge. Personalet har været frustreret og er formentlig på nogle punkter stadig frustreret. Ingen tvivl om, at der også på dette område løbes stærkt. Venstre mener også i relation til HS, at citronen nu er presset hårdt, så der må tilgå sygehusene manglende midler.

HS har ønsker om at kunne yde en ny og derfor også dyr medicin til patienter, der herved får en forbedret livskvalitet, eller hvor medicinen er direkte livreddende. Det er vigtigt at kunne tilbyde vore borgere hurtig kræftbehandling og dermed altså en nedsættelse af ventetider på behandling af en sygdom, hvor resultatet oftest er afhængigt af en hurtig reaktion fra lægeverdenens side.

Vi har læst om patienter, hvor ventelisten til hjerteoperation var så lang, at de døde, inden operationen kunne tilbydes. Det er af helt øjensynlige grunde ganske uacceptabelt, og operationskapaciteten på området må derfor udvides.

Ja, alt dette koster penge, det må vi sande, og HS har ikke kunnet få budgettet til at omfatte disse ydelser trods – er jeg sikker på – stort forsøg herpå. HS er jo ikke overgået til

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

nogen region endnu, og vi politikere i Københavns Kommune og bestyrelsen må således tage ansvar for, at HS kan yde en god hospitalsservice over for vore borgere samt være i stand til at yde rettidig omhu.

Så jeg er helt enig med Lars Engberg i, at hospitalerne skal afleveres til den nye struktur i god form, og det har vi en forpligtelse som politikere til at fortsætte med at arbejde med de næste par år.

Denne omhu skal også manifestere sig ved at få et patientforløb "uden huller", at der indgås en aftale mellem hospitalsvæsenet og Københavns Kommune om proceduren ved f.eks. udskrivning af en borger i relation til prompte opfølgning i kommunalt regi med eksempelvis hjemmepleje, madleverance, indkøb, praktiserende læge samt også en handlingsplan for så vidt angår en videreførelse af genoptræning. Denne plan skal så med mellemrum følges op af den afdeling, hvor borgeren har været indlagt. Vore borgere står alt for ofte i et tomrum efter udskrivelsen, og kassetænkning skal være en uddød race.

På demensområdet og bortset fra vort ønske i Sundheds- og Omsorgsudvalget om kompetenceudvikling i relation til demenspleje og omsorg samt flere demensafsnit på plejehjem samt ikke mindst en styrket indsats til hjemmeboende demente og deres familie, skal jeg herved tilkendegive, at en generel udredning af denne gruppe plejhjemsbeboere, som ikke umiddelbart anses for at udvikle demens, er nødvendig.

Ifølge en ekspert på området kan man ved et specielt neuropsykologisk testbatteri, en åbenbar sikrere metode end den, vi anvender, kunne forudse og gribe ind over for opstående og forventet langsigtet udviklende demens. Faktisk er der 85-100 pct. sikkerhed i forudsigelsen og dermed mulighed for at gribe ind og foruddiskontere begivenhedernes gang. En stor hjælp for de potentielle demensramte og deres familier.

Også problemet med at skille demens og depression diagnostisk fra hinanden er en stor udfordring, som kræver brug af gerontopsykiatriske konsulenter. Det skal vi også lige have ind i billedet. En fejldiagnosticering på dette område vil typisk og uretfærdigt følge borgeren livet ud, og det må ikke ske.

Der er i årets løb dukket enkeltsager op med stor pressebevågenhed, sidst, men ikke mindst, medicinfejl på plejehjemmene. De fleste af vore beboere modtager en bred vifte af medicin, da de ofte er ramt af en bred vifte af sygdomme. Jo bredere vifte af medicin, desto større er muligheden for fejl, og disse skal naturligvis imødegås med tiltag, der i høj grad skal reducere fejldispensering. Der er sket mange fejl, fra de ganske små og også til de store graverende fejl.

Der bliver nu iværksat audit på området, altså en revision af området, og alle vore plejehjem skal kontrolleres systematisk to gange fra august til november måned. Det går Venstre naturligvis ind for, men jeg vil have lov til at stille mig tvivlende over for, om problemet på så kort tid kan minimeres eller forsvinde fuldstændigt. Jeg agter at følge denne revision meget nøje.

Dernæst føler jeg, at vor tilsynsordning med uanmeldte og anmeldte tilsyn har fået et skud for boven. Hverken embedslægen eller disse tilsyn har kunnet gardere vore plejhjemsbeboere mod disse udtalte fejludleveringer af medicin. Medicindispensering bør ligge inden for tilsynenes opgaver.

I øvrigt mener Venstre, at der på hvert plejehjem bør være en med en sundhedsfaglig baggrund, der er ansvarlig for medicinbehandlingen. Der skal ikke kunne ske

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2004**

ansvarsforflygtigelse. En betryggende udlevering af medicin skal ske på grundlag af tilstrækkeligt personale med tilstrækkelig uddannelse. Og det vil formentlig betyde, at den økonomiske ramme til plejehjemmene bør udvides også i den henseende.

Så har jeg endnu et hjerte barn, og det hedder den hollandske model. På hjemmehjælpsområdet har jeg prøvet at indføre den såkaldte hollandske model som forsøgsordning i lighed med seks andre kommuner i Danmark, bl.a. Horsens og Fåborg Kommuner. Den går i al sin enkelhed ud på, at fritvalgsordningen udvides derhen, at en borger, der er visiteret til personlig pleje eller rengøring, får en yderligere valgmulighed. Det er en ordning, som Holland har opfundet, og som små 60.000 borgere benytter sig af.

I korthed drejer det sig om, at borgere, der er visiteret til personlig eller praktisk hjælp ud over det fritvalgssystem, vi allerede har implementeret, kan få råderet over et beløb svarende til den visiterede hjælp. I praksis indgår borgeren med kommunen en aftale om et personligt budget, hvorefter beløbet sammen med f.eks. folkepension indsættes hver måned på borgerens bankkonto. Borgeren kan herefter vælge at ansætte et familiemedlem, en nabo, en bekendt eller andre til at udføre hjælpen og betale personen direkte. Og det er det nye i det, at betaling sker mellem borgeren og den, der hjælper.

Borgeren bliver hermed arbejdsgiver og kan tilrettelægge, på hvilke dage og tidspunkter hjælpen ønskes udført. Det bliver altså altid den samme person, der møder, nemlig den af borgeren valgte person. Der kan så eksempelvis ske revisitation hvert halve år, hvor kommunen kan justere hjælpens omfang og dermed det personlige budget.

På det psykologiske plan vil borgeren føle sig som herre i sit eget hus, fordi vedkommende selv kan tilrettelægge sit liv. Det giver i sig selv tilfredshed.

Naturligvis kan borgeren altid med en uges varsel skifte til en af de andre hjemmehjælpsordninger. Der vil være borgere, der ikke vil kunne administrere en sådan ordning, men en del borgere vil kunne lukrere på den, det er jeg sikker på.

Uventet gik bl.a. Socialdemokratiet imod min udvalgsindstilling her tidligere på året. De mener åbenbart, at de ved bedre, hvad borgernes behov er. Det mener jeg er en fejl disposition, og jeg håber, at specielt Socialdemokratiet besinder sig og lader en forsøgsordning vise, om denne udvidede fritvalgsordning er en god ide eller ej. Der er altså andre byer i dette land, som er fornuftige nok til at sætte borgeren og ikke systemet i centrum.

Ganske kort skal jeg her lige synliggøre Venstres ønske om og arbejde på, at det skal være muligt for vore borgere at modtage e-mail konsultation hos deres praktiserende læge.

Efterhånden er alle læger og de fleste borgere i besiddelse af en computer og et e-mailsystem. Det bør anvendes til de lægeydelser, som ikke er afhængige af personligt fremmøde. Det sparer både tid for borgeren og for lægen.

Ganske kort vil jeg lige komme ind i børn og unge-området. Der bør her findes et antal familier, der er villige til og har baggrund for at modtage børn, der bliver fjernet fra deres forældre i en akut situation. P.t. bliver disse børn fjernet til en akutinstitution, som i sig selv, ud over det traume, som barnet er udsat for, kan virke mærkelig, skræmmende og fremmedartet for de fleste.

Der vil naturligvis være børn i en sådan situation, som bliver nødt til at lukrere på et pædagogfagligt grundlag, det pædagogfaglige grundlag, som institutionen kan tilbyde. Men der vil også være børn, der er egnet til og vil få fordel af et ophold hos en akutfamilie, indtil deres situation er afklaret.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2004**

Sidst, men ikke mindst, skal jeg tilkendegive, at jeg siden i foråret har samarbejdet med vor nye socialminister, på daværende tidspunkt Venstres ordfører på området, om ny lovgivning vedrørende prænatal omsorgssvigt. Det drejer sig om kvinder, der igennem mange år har haft og fortsat har et markant misbrug, alkohol eller stoffer eller begge dele, og som man trods støtte ikke har kunnet hjælpe.

Disse kvinder vil erfaringsmæssigt ej heller indstille deres misbrug ved graviditet. Følgen er jo desværre, at de føder børn med alkoholsyndrom, hjerneskade eller med behandlingskrævende abstinenser. Disse børn er meget skrøbelige børn, der fordrer helt speciel og faglig pleje, og som trods alle tiltag generelt får en dårlig opvækst og et dårligt liv i det hele taget. De bliver oftest tvangsfjernet lige efter fødslen, men da er skaden jo sket, og den er så at sige uoprettelig.

Det etiske spørgsmål er jo, om moderens liv og livsform går forud for det ventede barns liv og livskvalitet. Jeg ved ikke, hvad I mener i denne sal, men jeg er af den formening, at man har en pligt til at beskytte det ufødte barn til at få en så god start i dette liv som muligt. Det kan ikke være meningen, at et sådant barn skal lide på grund af moderens misbrug og samtidig skal forholde sig til en tilværelse på institution eller i en plejefamilie, hvor gode de end måtte være, hvis vi har mulighed for, at starten på livet skærmes af en lovgivning på området.

I Norge har man en lovgivning, hvor det er muligt enten på frivillighedens basis eller som tvang under graviditeten at internere moderen i en lukket institution. Man hjælper her moderen medicinsk, psykologisk osv., bl.a. med henblik på at gøre hende egnet til med støtteforanstaltninger eventuelt at beholde barnet efter fødslen.

Der er nogle ganske bestemte opfølgningsregler og retsgarantier i forhold til moderen, der skal iagttages, da hun naturligvis ikke skal være interneret ud over nødvendigheden heraf. I alle tilfælde vil man starte med et rask barn på dette grundlag, og der er gode resultater i Norge desangående.

Det var sådan set alt, jeg ville sige. Det er, hvad Venstre prioriterer højt på sundheds- og socialområdet.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så går vi over til Familie- og Arbejdsmarkedsudvalgsområdet.

Thor Buch Grønlykke (A): Vi mener, at arbejdsmarkedet skal være for alle. Efter vores mening er det spild af ressourcer ikke at bruge menneskers evner til gavn for samfundet. Det er som korn på en mark, der ikke bliver høstet.

Vi mener, at ansvaret for arbejdsløshedsproblemerne er et politisk ansvar naturligvis, og det er en politisk opgave at sikre, at der er arbejde til alle, og det er vores udgangspunkt. Det er i det lys, vi ser udfordringerne omkring aktivering og kommunens øvrige indsatser på arbejdsmarkedsområdet.

Vi står over for en situation, hvor vi aktiverer mere end nogen sinde, og vi har aktiveret mere, end hvad der var vores oprindelige mål på området. For at fastholde denne indsats bliver vi nødt til at finde en betydelig pose penge, og vi vil ikke på forhånd lægge os fast på, hvor langt over det nuværende mål, vi ønsker, aktiveringsgraden skal ligge.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

Aktivering er ikke et ideologisk spørgsmål, og det er ikke et mål i sig selv. Aktivering er et redskab. Målet er at hjælpe de arbejdsløse til at fastholde en tilknytning til arbejdsmarkedet. Det er derfor vigtigt, at vi prioriterer aktiveringsindsatsen således, at den målrettes mod dem, som har størst gavn af den.

Vi har opnået flotte resultater, men en fortsat indsats kræver flere økonomiske ressourcer, og vi skal se på, hvordan midlerne bliver fordelt. Der er formentlig både grupper, som vi aktiverer for lidt, og grupper, som vi aktiverer for meget. Samtidig er der brug for en yderligere udvikling hen imod aktivering, som passer bedre til de lediges meget forskelligartede behov. Denne udvikling forudsætter, at vi bliver bedre til at evaluere vores metoder og resultater; det skal ske mere detaljeret og løbende.

Det traditionelle mål for effekten af denne indsats er, om den ledige opnår selvforsørgelse. Der er dog en gruppe af ledige, hvor det realistiske mål med en aktiveringsindsats ikke er selvforsørgelse. Uanset at disse borgere ikke bliver selvforsørgende, kan de yde et væsentligt bidrag til samfundet. Ved sikre, at denne gruppe yder deres bidrag til samfundet i en længere periode, giver vi dem samtidig en stabilitet og mening med aktiveringen, som gør, at de måske senere kan opnå selvforsørgelse.

Vi har også i det forløbne år givet flere penge til intensiv opfølgning i sygedagpengesager. Vi mener ikke, at resultaterne har været tilfredsstillende, og vi vil derfor nøje følge med i, om vi får valuta for pengene. En hurtig indsats i sygedagpengesager er meget vigtig for at fastholde folk på arbejdsmarkedet, og det er i øvrigt også en god forretning.

Vi ønsker også i FAF, at København skal være en god familieby. Gode og tilstrækkelige pasningsmuligheder for børn er derfor en hovedprioritet, som vi har satset mange økonomiske og politiske ressourcer på i de seneste år. Det har vi tænkt os at fortsætte med. Vi er nået langt, og vi er godt på vej til en situation, hvor vi kan være stolte af de forhold, vi tilbyder familier i København. Vi har med børneplanen snart pladser nok, vores anvisningssystem er blevet reformeret, og vores institutionstilbud er generelt af høj kvalitet med gode normeringer.

Vi vil imidlertid ikke hvile på laurbærrene, men fortsat forøge og udvikle vores tilbud til børnefamilierne. Vi har derfor bedt forvaltningen om at undersøge mulighederne for at indføre et anvisningssystem, der ved hjælp af reservering af pladser giver forældre bedre mulighed for at planlægge tilbagevenden til arbejdsmarkedet m.v. lang tid i forvejen. Hvis det er muligt at lave et sådant system, ville det være et ønskesystem.

Vi ønsker at opretholde de weekendåbne daginstitutioner. Vi er allerede i gang med at forbedre adgangen til at benytte disse institutioner for dem, som har behov for det. Weekendåbne institutioner er et vigtigt tilbud. Særlig aleneforældre i København med job uden for normal arbejdstid har brug for dette tilbud.

Vi ønsker også, at vi igen forsøger at oprette en form for søskendegaranti. Et barn med søskende i samme institution har bedre mulighed for en tryk og god indkøring, og muligheden for et godt samarbejde mellem pædagoger og forældre bliver bedre. Samtidig kan søskende have glæde af hinanden i institutionen, og forældre med flere børn behøver ikke at køre rundt til flere institutioner.

Vi mener således, at der er gode pædagogiske og sociale grunde til at tage søskendehensyn efter en individuel vurdering. Det vil tilgodes barnets tarv.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

Søskendegaranti efter individuel vurdering praktiseres allerede i andre kommuner, og i den nylige redegørelse om pladsanvisning kunne vi se, at de københavnske forældre mener, at det er rimeligt, at der tages ekstra hensyn til søskende. Dette ønske vil Socialdemokraterne i København gerne støtte.

Bedre behandling med metadon vil give flere levende narkomaner. Metadonforgiftninger kostede i alt 47 narkomaner livet i 2002 i Østdanmark. Københavns Politi har tidligere på sommeren udtalt, at "det er helt klart, at handelen med metadon er accelererende".

Socialdemokraterne har på den baggrund stillet forslag om sikrere behandling af narkomaner. Langt de fleste dødsfald på grund af metadon sker formentlig, når metadon købes illegalt. Vi mener, at metadon er et godt og vigtigt redskab til at behandle narkomaner. Samtidig er det dog en risikofyldt behandling, hvor der er gode muligheder for at forbedre sikkerheden. Målet er at undgå dødsfald, ikke at lave unødigt kontrol.

Psykisk syge har ret til at vælge, hvordan de vil leve deres liv. Det er udgangspunktet for vores holdning til, hvordan vi skal udvikle vores boformer for psykisk syge i København. Målet med vores indsats for psykisk syge må være at give mest mulige valgfrihed, samtidig med at vi formår både at støtte og behandle. Psykisk syge er lige så forskellige som andre mennesker, måske endda mere forskellige. Der skal derfor være plads til, at denne forskellighed afspejles i tilbuddene til psykisk syge. Vi har, som Lars Engberg sagde tidligere, behov for flere og mindre boenheder til psykisk syge.

For at understrege behovet for de forskellige tilbud til forskellige psykisk syge, har vi desuden konkret i FAU stillet forslag om, at det skal være muligt ikke at bo sammen med misbrugere. Forslaget blev vedtaget med et bredt flertal i udvalget. Vi er allerede nu i gang med at lave misbrugsfrie boenheder på Sundbygård, og vi har bedt forvaltningen om at undersøge mulighederne for at lave tilsvarende ændringer på andre bosteder.

Psykisk syge råber ikke højt, og vi kan alle leve et langt liv i København uden at opdage, at psykisk syges boligforhold ikke er rimelige. Netop derfor er det vigtigt, at vi husker de psykisk syge, når vi laver budget.

Vi har brug for forskning for at udvikle det sociale arbejde. Hvad enten det handler om arbejdsmarkedet, børnepasning, metadon eller psykisk syge, så mener vi, at der er en fællesnævner, at der er brug for intensiveret metodeudvikling.

Som det kendes fra HS, bør driftsopgaver og forskning og metodeudvikling følges ad. Ved at skabe en vidensbaseret organisation, som satser på udvikling, kan vi give københavnernes den bedst mulige hjælp.

Forskningen skal tage kampen op med den negative sociale arv. Med til dette hører en øget fokusering på medarbejdernes engagement og kvalifikationer. Udvikling er også et tilbud til medarbejderne om aktivt selv at udvikle deres eget arbejde.

Endelig skal det nævnes, at der er behov for at tage en bredere vifte af sofistikerede forskningsmetoder i brug. Forskningen bør finde sted i samarbejde med andre forskningsinstitutioner. Socialdemokraterne i København ønsker altså en mere udviklings- og forskningsorienteret forvaltning, som kan iværksætte konkrete forskningsprojekter m.v., der løfter sig op over de daglige og årlige arbejdsrutiner, som forvaltningen ofte ikke selv stiller spørgsmålstejn ved.

For at dette kan ske, er der behov for en selvstændig enhed, som kan opbygge metodisk ekspertise og sikre udviklingsarbejde og forskning i sociale foranstaltninger. En sådan enhed

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

kunne hedde Center for Social Interventionsforskning. Enheden skal samtidig konkurrere med andre forskningsinstitutioner om forskningsbevillinger, ph.d.-stillinger osv.

Vi ønsker, at København skal være i front med socialt arbejde, ikke bare i Danmark, men internationalt. Vi skal gøre København kendt som en socialt velfungerende storby med avanceret udvikling af socialt arbejde.

Kl. 17.30

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Vi er så få i salen, så vi bliver nødt til at bede folk om at komme herind. Vi har sådan en kollegial aftale om, at i hvert fald halvdelen fra hver gruppe skal være herinde. Det er ikke tilfældet. Der ser meget, meget tomt ud på den ene side, men vi har tid til at vente.

Rikke Fog-Møller (Ø): Som flere af budgetordførerne for partierne herinde i torsdags var inde på, er forholdene i København ikke blevet bedre for de svage grupper. For en del københavnere er tilværelsen altså ikke blevet nævneværdigt sjovere, som jeg tror, var det ord, der blev brugt i flere budgettaler, selv om kommunens gæld er blevet mindre.

Mens de mere velbeslåede har kunnet flytte ind i Havnestadens ejerboliger, og de mindre velbeslåede, der kan pauselåne sig til en bolig i København, formentlig synes, det slæber rimeligt af for tiden, så har vi en gruppe borgere, der får det sværere og sværere, de får sværere ved at opnå bare almindelige, rimelige forhold.

Hver morgen, når jeg følger mine børn til skole på Christianshavns Torv, så møder der mig en stadig større gruppe af yngre og yngre mænd, der er stærkt misbrugende, hjemløse, og som holder sammen i et ekstremt ufrugtbart sammenhold, fordi det er det eneste sted, de har at være. Sådanne folk har jeg i hvert fald lagt mærke til igennem min opvækst det samme sted er der ikke blevet færre af, tværtimod flere og flere. Det er f.eks. dem, jeg snakker om.

Det er f.eks. de psykisk syge, der ikke har bolig, eller som ikke kan klare sig i egen bolig. Det tager lang tid at få noget at bo i i København, og vores tilbud på bocentrene er simpelt hen ikke gode nok. Vi står i København med resultatet af en tidligere udbygningsindsats, hvor man satsede på store institutioner.

Derfor har mange af vores voksne sindslidende på bocentrene ikke eget bad og toilet, og de skal forholde sig til store grupper af medboere, hvad der for mange af dem simpelt hen er uoverkommeligt, det bliver de ikke raske af.

De isolerer sig i stedet for at få et socialt netværk, de dropper spiseordningen og lever af fastfood. Samtidig er det i højere grad end tidligere psykisk syge, der flytter ind, som også har et misbrug, og som har brug for et botilbud. Det skaber konflikter, fordi nogle af de misbrugende lægger stort beslag på deres omgivelser i form af støjende adfærd, i form af trusler indimellem og også tyveri.

I familie- og arbejdsmarkedsudvalget har vi diskuteret disse problemer, og jeg vil her gerne melde ud, at Enhedslisten meget gerne vil gøre en indsats på dette område i næste års budget, hvis vi får mulighed for det.

Hverken de handicappede eller de psykisk syge kan vi tilbyde en garanti for bolig, som vi nu giver de ældre, og det bliver vi simpelt hen nødt til at forbedre.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

Det er jo glædeligt at høre, at så mange her har tilsluttet sig de her ønsker, så nu skulle der jo være garanti for, at det blev til noget andet end ved sidste års budget, hvor det var ren ordsqualder på dette område.

Flere har nævnt, at HS' psykiatriplan også fordrer en øget indsats her, og det er også rigtigt nok. Så er det bare lidt beskæmmende at se, at det kommer så sent. For der er jo ingen tvivl om, at der kommer til at være en hel del i klemme mellem nedlæggelsen af sengene det ene sted, og før der reelt står nogle nye boliger andre steder i systemet.

Arbejdsmarkedsområdet står i år med et alvorligt problem: Man har forregnet sig i forhold til den statslige dækning af aktiveringsindsatsen. Enhedslisten finder det absurd og endnu et udslag af det aktiveringscirkus, der tilsyneladende er det eneste svar på arbejdsløsheden, som vi har det i dag. Vi bliver styret på nogle mærkelige måder med, hvad det er for en indsats, vi laver, og det er ren kassestyring. Vi vil gerne finde andre veje ud, vi vil gerne finde veje til rigtige job.

Det kan godt være, at en periode i et aktiveringsforløb kan hjælpe nogle i job, men på lang sigt er det mangelen på job, der gør knuden umulig at løse. Derfor vil vi hellere bruge penge på regulære job. Vi ved, det kræver lovændringer, men vi vil håbe på, at flere partiers pres kunne gøre det muligt i en overskuelig fremtid.

En lang række andre områder på familie- og arbejdsmarkedsområdet har tydelige problemer. Københavnerne melder ud, at de føler sig som grise på stald, når deres hjemmehjælp måles ud på computer. Vores handicappede vil gerne være selvhjulpne i det omfang, de kan, og have hjælpemidler, som vi ikke har. Sundhedsplejen kan ikke leve op til opfyldelse af målene for besøg til de nyfødte, og det er alt sammen forhold, der må rettes op på.

Morten Kabell, som nu er vores ordfører på sundhedsområdet, var inde på vores ønsker om en bufferpulje for hjemmeplejen, og det gælder selvfølgelig også i forhold til familie- og arbejdsmarkedsområdet, at når fritvalsordningerne tordner frem og vi alligevel skal dække med et netværk på det kommunale område, så må vi klart have nogle penge her.

Samtidig med alle de her tiltag, som vi behøver at gøre over for kunderne i bixsen, københavnerne, så er det selvfølgelig også uhyre vigtigt, at vi behandler vores medarbejdere ordentligt, og det er jo en af hjørnesteenene i at få det her store apparat til at fungere, at de folk, vi ansætter, har lyst til at bruge deres erfaringer her, og at de har lyst til at blive her.

Derfor vil vi også gerne i Enhedslisten finde flere ressourcer, så der er plads til at bruge erfaringerne til at kunne udvikle en bedre service til københavnerne. Vi ved, at det er vigtigt for mange i en svag situation at se et kendt ansigt den næste dag, og det gør vi altså kun, hvis folk også har lyst til at være her.

Nu vil jeg ikke sige mere på familie- og arbejdsmarkedsområdet, fordi jeg også er miljøordfører i Enhedslisten, så nu kommer der noget om miljøet.

Centrum-Demokraterne, de Radikale, Venstre og Konservative er sprunget ud af skabet, hvad angår, hvor hjertet egentlig ligger: hos den private kapital eller hos de jyske kommuner, der ejer ELSAM, eller hos den svenske stat. Ja, man må jo spørge sig selv, hvorfor det er det offentlige alle andre steder end her, der skal have æren af at tjene penge på den grundlæggende nødvendighed, som forsyningen med el og varme til københavnerne er.

Jeg sætter dette her lidt hårdt op, fordi jeg i ingen af de taler, der blev holdt i torsdag, hørte nogen skelnen mellem, hvad det er i Københavns Energi, man er så vild efter at sælge.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2004**

De Radikale vil have et tocifret milliardbeløb. Det må betyde, at borgmester Inge Marie Bruun-Vierø er villig til også at sælge selve elnettet og varmenettet, ja muligvis også vandforsyningen, til private selskabsinteresser og dermed overlade monopolet på forsyning til københavnere til private, for kommunens aktier i E2 kommer nok ikke op i den størrelsesorden, som den radikale borgmester har sat som succeskriterium.

Det er ikke en kommunal kerneopgave, siges det. I Enhedslisten mener vi, det er langt den bedste løsning for københavnere, at der er åben demokratisk kontrol med og styring af de livsvigtige funktioner, og at vi gennem dette ejerskab aktivt kan være med til at lave de løsninger, der er bedst for miljøet og københavnere.

Hvorfor skal det offentlige henvises til at have en efterstræbende bureaukratrolle, som det uvægerligt vil ende i, når det er ren kontrol med overholdelse af love og regler, mens miljø og prisniveau og ikke mindst afvejningen af de to hensyn skal være en sag for private selskaber, der altid har én førsteprioritet – indtjening?

Jeg håber, at de udsagn, vi hørte fra den radikale borgmester og fra CD i torsdags, altovervejende er drevet af desperation over de mange store opgaver, der ligger i kommunen, og som det er svært at finde finansiering til.

Jeg håber også, at partierne vil indse, at et salg vil føre til, at forbrugerne kommer til at betale for de anlæg, de allerede en gang har betalt over el-, vand- og varmeregningen, en gang mere, og at forbrugerne derfor indirekte får en skatteforhøjelse.

Hvis det er princippet, der er vigtigt for CD og De Radikale, at forsyningen ikke er en kommunal opgave, så bør de jo forære forbrugerne selskaberne. Men at sælge dem, det er en slags tyveri.

Miljøindsatsen i København har hjulpet. De mange kroner, der investeres i rent spildevand, i fjernvarme og, indtil det blev liberaliseret, også i en renere energiforsyning, har hjulpet på vand og luft i byen. Det betyder ikke, at vi ikke stadig står med alvorlige problemer på miljøområdet. Trafikken er et af de altoverskyggende problemer, hvad angår luft, hvad angår støj, og hvad angår begrænsninger for anden planlægning.

Københavns titel som miljøhovedstad er truet af, at vi ikke kan overholde EU's normer for, hvor meget kvælstofoxid der må være i luften, fordi vores tal via udledning fra trafikken er for høje. Trafikken er et glimrende eksempel på, at når man ikke gør noget eller ikke har de rigtige værktøjer til at regulere, så bliver det meget sværere og dyrere at reparere på bagefter.

Derfor er det også vigtigt, at vi på miljøområdet i København holder fast i, at det forebyggende arbejde er meget vigtigt. Selv om økologisk mad i daginstitutioner, gratis miljø- og energirådgivning, hjælp til at minimere affaldsmængderne ikke i den borgerlige terminologi er kommunale kerneopgaver, så er det noget, som vi vil.

Storbyen København lider af mange af de begrænsninger, som gamle byer nu engang har med tidligere tiders mindre miljøbevidste adfærd. Men vi har også fordele, stordrift er et af dem, og så har byen en befolkning, der er nem at komme til at snakke med, hvis vi kan få dem i tale.

På miljøområdet har vi nu i dele af byen forsøgt i højere grad at rykke ud, hvor folk er, med Agendacentrene, som bygger på københavnernes egen aktive medvirken, og som bygger på et lokalt ejerskab til aktiviteterne. Det er en udvikling, der efter Enhedslistens mening er god grund til at fortsætte og få bredt ud til flere bydele.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

Til sidst vil jeg lige sige noget om en aktuel debat, der har været meget her i sommeren, og det er affald i gaderne. Affald er jo et hovedtema i denne sommer, og det er også rigtigt, byen har været meget beskidt.

De næste fire års affaldsplan står for at skulle iværksættes, en plan, som vi også vil få til debat her i Borgerrepræsentationen. Så jeg vil bare i al stilfærdighed opfordre borgerrepræsentanterne til at tænke en smule mere ambitiøst på denne plan, end vi plejer, fordi måske kunne man få det til at hænge sammen. Det kunne være, at et fokus på københavnernes affald hjemme også kunne få dem til at tænke sig om, når de er i byen.

Gunhild Legaard (O): På sundheds- og omsorgsområdet blev der glæde i Dansk Folkeparti, da det for nylig ligesom lå i luften, at nu skulle der ske noget inden for ældreområdet i Københavns Kommune.

Det næste blev så, at man i medierne hører om besparelser på området, for nu falder antallet af ældre osv. Så trods gyldne løfter og positive taler fra overborgmesteren og sundheds- og omsorgsborgmesteren i torsdags er Dansk Folkeparti bange for, at man vil fortsætte som hidtil.

Dansk Folkeparti håber, at de smukke ord er alvorligt ment, og at der er forbedringer på vej for de gamle, men også, at der kommer mere uddannet hjemmehjælp, flere beskyttede boliger og flere plejehjemspladser. Som det er nu, er det ekstremt vanskeligt at få lov til at få en beskyttet bolig eller en plejehjemsplads. Der er ikke meget valgfrihed for de ældre med noget som helst.

”Længst muligt i eget hjem” har aldrig været nogen succes, for der er tale om, at du skal forblive i eget hjem med store konsekvenser i dit personlige liv til følge. Ældre kan sidde i timevis og vente på hjemmeplejen, hvis den da overhovedet kommer.

Den varme mad kommer i en kasse fra et storkøkken. Hvis du skal have hjælp til at komme i seng, foregår det sandsynligvis først på aftenen, og hvis du er gangbesværet, kan du se hen til en isoleret hverdag uden mulighed for kontakt med omverdenen, for det hører ikke med til konceptet, at der bliver draget omsorg for dig. Der er ikke tid til at tage sig af individuelle ønsker som sengetid, tage dig med på indkøb eller lave mad.

Dansk Folkeparti vil arbejde for, at der bruges flere penge på alle områder, som berører de gamle. Vel skal vi bruge penge til at modernisere og lave 2-rums-plejeboliger, men det kan godt være, at de ældre lige så gerne så, at der blev mere tid til dem.

I dag er det ikke attraktivt at arbejde i hjemmeplejen eller på plejehjem, for det er surt, utaknemmeligt, slid med alt for lidt tid til at gøre det, der bør gøres. Det skal der laves om på, bøtten skal vendes.

Jeg ser for mig små, velfungerende overskuelige plejehjem, hvor veluddannet personale har tid til at tage sig af deres beboere, hvor ens sidste år bliver en oase af ro, harmoni og glæde. Hvor jeg trods sygdom og alderdomssvækkelse kan nyde mine sidste år i trygge, smukke omgivelser blandt jævnaldrende, omgivet af omsorgsfuldt personale, som er stolte af deres arbejde, som har god tid til at klæde mig på, til at lytte til mig, til at gå tur med mig, til at smøre mine ben og til at made mig, hvis det er det, jeg har behov for.

Hvis det lyder som utopi, kan jeg oplyse, at sådan opleves det at være på et hospice for brugerne og for personalet. Og jeg har hørt om enkelte plejehjem, som fungerer på lignende måde.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

Så modellen er der, lad os bruge den. Det er klart, det vil koste penge, men i stedet for at skære ned på budgettet, fordi der bliver færre ældre en overgang, skal vi bruge det samme beløb til at gøre det bedre.

På hjemmeplejens side skal helhedsplejen igen indføres. Færrest mulige forskellige personer til den enkelte til tiden både til personlig pleje og til omsorg. Der skal indføres ledsagerordning til handicappede over 67 år. Det skal da ikke være dåbsattesten, der skal bestemme, om man som handicappet kan komme uden for en dør, når lejligheden ikke har elevator, og man skal have hjælp. Her kunne de frivillige eventuelt komme ind.

Sidst, men ikke mindst, skal personalet uddannes og løbende efteruddannes. Står det til Dansk Folkeparti, skal enhver, der ikke er uddannet, og som ønsker at arbejde i hjemmeplejen eller i plejehjemssektoren, som absolut minimum have gennemgået et 14-dages-kursus, som skal indeholde førstehjælp, psykisk førstehjælp, anatomi og fysiologi, observation, basal sygepleje som sengeredning, hygiejne, madgivning og generel pleje og omsorg med krav om en social- og sundhedshjælperuddannelse inden for de kommende 2 år.

I Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget har diskussionerne bl.a. drejet sig om psykiatri, og der skal ikke herske tvivl om, at det er et område, Dansk Folkeparti tager meget alvorligt. Det drejer sig om adskillelsen af sindslidende med og uden misbrugsproblemer. Det drejer sig om boligsituationen, og det drejer sig om behandlingstilbud og omsorg.

Det er glædeligt, at Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget for nylig besluttede at få skilt de sindslidende og de sindslidende med misbrug på to afdelinger på Sundbygård. Det er vigtigt for, at begge grupper kan få et ordentligt behandlingstilbud, for man kan ikke nå resultater med to så uhomogene grupper. På bocentrene har ca. en tredjedel af beboerne et misbrug.

Hensigten er, at der skal arbejdes med miljøterapi, dvs. med et meningsfuldt dagsprogram, hvor enhver bidrager til det lille samfunds funktion.

Misbrugerne er ofte ikke i stand til at fungere, fordi de er på jagt efter stoffer eller ligger i en rus bag nedrullede gardiner. Opgaverne hviler derfor på et lille antal personer, som i forvejen har svært ved at klare deres liv, og et personale, som på en gang skal forholde sig til miljøterapi, til sindslidende og til stofproblematik. Det er en urimelig og håbløs situation for alle parter.

Det er synd for de sindslidende, det er synd for dem, der oven i deres sygdom også har et misbrug. De sindslidende skal have optimale muligheder for at skabe sig en rolig og varieret dagligdag med hensyntagen til den enkeltes personlighed og formåen.

Den, der har et misbrug ved siden af, skal tilbydes en anden form for behandling med nedtrapning og målrettet terapi, der skal forebygge tilbagefald og styrke den enkeltes selvværd og motivation for fortsat ophør med misbruget.

Dansk Folkeparti ønsker således, at dette gennemføres konsekvent og på en sådan måde, at de sindslidende ikke selv skal bede om at bo i et stoffrit miljø.

Bocentrene er alt for store, ca. 170 beboere på hvert af Københavns 4 bocentre opdelt i afdelinger med ca. 18 beboere i hver. Der er en lang gang med værelser, fælleskøkken, opholdsstue og flere om at dele bad og toilet.

Fremtidens bosteder for sindslidende skal i højere grad være varierede tilbud. Vi ved, at de bedst fungerende bofællesskaber er i huse med 6-8 personer, beboere med besøg af en supervisor eller terapeut.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

Endelig drejer det sig om omsorg. Selvbestemmelsesretten må ikke føre til selvdestruktion og laden stå til med hensyn til hygiejne, ordentlig ernæring, søvn og helbred. Er det omsorg at lade en person gro til i sin bolig med dynger af uvasket tøj og fyldte, ildelugtende affaldsposer? Er det omsorg, at en person, som ikke kan tage vare på sig selv, kan fravælge sig en madordning med vægttab og fejlernæring til følge? Er det omsorg, at en person på 40 har en tandstatus som en olding, fordi han ikke kan finde ud af at komme til tandlæge og ikke får hjælp dertil?

Dansk Folkeparti vil tage begreberne selvbestemmelsesret, omsorg og svigt op til drøftelse i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget. Vi mener, de førnævnte eksempler er omsorgssvigt.

HS vil spare 60 psykiatriske sengepladser. Mennesker med psykiske lidelser har indimellem brug for indlæggelser og ønsker sig mindst af alt at blive indlagt, så når de henvender sig, så er det, fordi de har brug for det. Desuden viser de sidste nye tal på psykiatriområdet, at et stigende antal unge bliver diagnosticeret som skizofrene.

Dansk Folkeparti anser det derfor for yderst betænkeligt at spare sengepladser. Det er på høje tid at få en opprioritering af socialpsykiatrien i København. Hvorfor må dette område ikke koste kommunen noget?

I øvrigt er der bundet store summer i vedligeholdelse og drift af de store bocentre, der ikke gavner de sindslidende. Vi kan ikke tilbyde vores sindslidende borgere at vente på en 10-års-plan på dette område, det skal gøres langt hurtigere.

Dansk Folkeparti ønsker naturligvis integration for de udlændinge, der er her, men vi siger nej til ethvert forslag om særordninger og ekstrabevillinger til klubber, foreninger og hobbyaktiviteter, som kun er for børn, unge og voksne med anden etnisk baggrund. Det er simpelt hen omvendt diskrimination og har intet med integration at gøre.

Dansk Folkeparti er skeptisk med hensyn til, at borgere af anden etnisk herkomst end dansk skal have bevilget over 4 mio. kr. til at kvalificere sig til at arbejde inden for social- og sundhedssektoren. Ganske vist mangler der arbejdskraft i sektoren, men at fremhæve en bestemt gruppe, hvis kvalifikationer er så mangelfulde, at de må have specialhjælp for at komme videre, er en tvivlsom disposition. I stedet burde man bruge pengene til at gøre det mere attraktivt at arbejde inden for sektoren for alle.

Helt ærligt, 45 mio. kr. til økologisk mad i daginstitutionerne er et voldsomt stort beløb. Dansk Folkeparti tilslutter sig gerne det opstillede formål med den økologiske mad, nemlig at sikre en ren og sund kost i alle daginstitutioner, men vi stiller spørgsmålstegn ved prisen. Hvis almindelig, sund, ikkeøkologisk kost er billigere, mener Dansk Folkeparti, at her kan vi godt spare for at få råd til noget andet.

Dansk Folkeparti er glad for, at vi er i gang med at udbygge antallet af børneinstitutionspladser, men vi finder det vigtigt, at man ikke går på kompromis med kvaliteten af bygninger og størrelser på friarealer.

Borgmester Bo Asmus Kjeldgaard: I SF er vi ikke synderligt imponeret over det økonomiske udgangspunkt, som overborgmesteren har skaffet os i forhandlingerne med regeringen i år.

I modsætning til de seneste gode år skal vi i år starte budgetforhandlingerne med et minus. Om det er overborgmesteren eller den borgerlige regerings hovedløse politik, der skal

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2004**

have skylden, kan andre skændes om. Beklageligt er det; det er den virkelighed vi alle er nødt til at se i øjnene.

Derfor vil jeg i år begrænse min borgmestertale til kun at omfatte to områder i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget. Til gengæld er det to områder, som det er helt afgørende, at vi får med i budgettet. Det er forholdene for de psykisk syge og handicappede, og det er beskæftigelsesområdet.

Som psykisk syg i Københavns Kommune er situationen i dag, at der er hele 10 måneders ventetid på en bolig. Der er i dag 220 psykisk syge, som venter på et botilbud, og den venteliste vil stige til 245 i 2007, hvis vi ikke gør noget. Det er helt urimeligt.

Forestil jer en person, der er klar til at blive udskrevet fra hospitalet. Hospitalet vurderer, at det er bedst, at personen nu får en bolig, men desværre er beskeden, at hun må blive op til 10 måneder på hospitalet, før det kan lade sig gøre.

Og når man så omsider er heldig at få en bolig, så er den i mange tilfælde helt utidssvarende. Vi har voksne mennesker med en psykisk lidelse, som i dag bor på små værelser på 10 m², som er flere om at dele bad og toilet. Der er få muligheder for aktiviteter mellem beboerne, der er uro om aftenen, mange trapper, smalle gange, små baderum og vinduer, der sidder så højt, at man ikke kan sidde i en stol og kigge ud. Det er ikke godt nok.

Standarden bør være 2-rums boliger på 65 m² med fællesarealer og adgang til køkken og bad. Den standard følger vi faktisk, når vi bygger nyt, fordi vi rent lovmæssigt følger ældrelovens byggestandard, fordi det er rimeligt, men også, fordi det giver den mest hensigtsmæssige finansiering.

Men de boliger, vi har i dag, opfylder langt fra den standard. Over 90 pct. af boligerne til psykisk syge er 1-rums boliger. 85 pct. af boligerne har fælles bad og toilet. Typisk deles 3-4 beboere om 1 toilet og 1 badeværelse.

Jeg ved, at den forrige familie- og arbejdsmarkedsborgmester gerne fortæller en historie om, at misforholdet går langt tilbage i tiden. Allerede først i 90'erne var psykisk syge og handicappede placeret i dårligere boliger end ældre. Til trods for det er der påbegyndt en kvalitetsforbedring af ældreboligerne, men der er ikke sket så meget for de psykisk syge og handicappede.

Hvordan opfatter beboerne så selv situationen? Det ved vi også noget om, det kan vi se af den brugerundersøgelse, der er lavet. Vi har faktisk beskrevet nogle kvalitetsmål i sektorplanen for psykisk syge, der bl.a. siger, at af de psykisk syge, der får et særligt botilbud, skal mindst 90 pct. af dem og deres pårørende være enige i, at boligen opfylder deres behov.

I december forrige år lavede vi en evaluering, der viste, at kun 59 pct. af beboerne mente, at målet var opfyldt. Det er ret langt fra det mål, vi selv har opstillet, på 90 pct.

Derfor har et enigt Familie- og Arbejdsmarkedsudvalg prioriteret en forbedring af boligforholdene for psykisk syge på ønskelisten. Men, kære kolleger, det er dyrt, også selv om man breder det ud over en årrække. Laver vi f.eks. en plan, så vi i 2010 kan opfylde en ventetidsgaranti på 4 uger som på ældreområdet, så vil det koste 215 mio. kr. svarende til en gennemsnitlig årlig udgift på 36 mio. kr.

Kl. 18.00

Og en helt nødvendig renovering af bocentrene koster 115 mio. kr., og i det beløb er der ikke taget højde for Familie- og Arbejdsmarkedsudvalgets ønske om, at der herudover tilføres

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

flere penge, så man kan opdele boccentrenene i misbrugere og ikkemisbrugere, som det også lige er nævnt her fra talerstolen.

Men oven i de her problemer, budgetefterslæbet og denne vedligeholdelsesgæld, kommer så, at HS har lavet en psykiatriplan, som i sig selv er fornuftig, og som SF bakker op om. Men vi må også være ærlige og sige, at planen betyder et ekstra pres på kommunen. Planen betyder, at familie- og arbejdsmarkedsforvaltningen bliver nødt til at etablere flere botilbud, og vi forventer også, at vores voksenteam i lokalcentrene vil komme i kontakt med flere psykisk syge borgere.

Alt i alt er vurderingen at planen betyder ekstraudgifter på ca. 30 mio. Disse udgifter står som det allerførste på Familie- og Arbejdsmarkedsudvalgets ønskeliste, fordi det ville være helt galt, hvis vi i budget 2005 forringer forholdene, og det er, hvad der vil ske, hvis HS gennemfører sin psykiatriplan, uden at dette ønske indfries.

Jeg er derfor meget glad for, at Lars Engberg så klart markerer støtte til disse FAU-ønsker i sin budgettale. Og generelt viser sagen, at der i stigende grad er grund til at samordne det, der sker i HS, med det, der sker i familie- og arbejdsmarkedsforvaltningen, hvilket jeg også ved, at HS-formand Lars Engberg er meget opmærksom på.

En anden gruppe, der har utidssvarende boliger, er de handicappede. Her er også stor mangel på boliger, og de boliger, vi har, er for dårlige, altså den samme situation. Det kan ikke være meningen, at handicappede skal blive boende hjemme hos deres forældre og ikke flytte hjemmefra ligesom andre unge. Vi har flere eksempler på handicappede, der bliver boende hjemme til langt op i årene. Det er hverken rimeligt over for de handicappede eller forældrene.

Jeg vil godt give nogle eksempler, så Borgerrepræsentationens medlemmer kan danne sig et billede af, hvad det betyder for de enkelte mennesker, der er involveret.

Vi har f.eks. en ældre kvinde, der selv er blevet meget syg. Trods sin alvorlige sygdom har hun stadig væk sin midaldrende udviklingshæmmede søn boende hjemme, mens de venter på et egnet bosted.

Vi har også en 80-årig mand, der har levet trygt i et bofællesskab i mange år. Han bliver nu på femte år båret op og ned ad trapperne i villaen på grund af tiltagende svækkelse, mens han stadig venter på et ældredøgntilbud til udviklingshæmmede.

Vi har også en yngre familie, hvor moderen har gået hjemme og passet deres udviklingshæmmede datter. De har nu ventet i over halvandet år på et døgntilbud, så pigen kan få et ungdomsliv og mor kan få en karriere. Men der er stor efterspørgsel på kommunens eneste ungetilbud.

På Lions Kollegiet sidder en større gruppe velfungerende unge fysisk handicappede, der er klar til at komme videre i egen bolig, men flere af dem har ventet en årrække på grund af manglende egnet tilbud.

FAU ønsker at renovere og udbygge antallet af boliger til handicappede, at gøre 1-rums boliger til 2-rums boliger. Og vi vil også meget gerne opkvalificere plejehjemstilbud, så der i højere grad tages hensyn til beboernes alderssammensætning.

Jeg tror, de fleste, der har mødt de mennesker, vi taler om her, og givet sig tid til at høre på deres livssituation, er enig med mig i, at vi bør gøre det bedre.

Principielt er det også meget svært at argumentere for, at ventetiden til en bolig skal være 12 gange længere for handicappede og 10 gange længere for psykisk syge sammenlignet med

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

det, som vi i dag er glade for at kunne tilbyde vores ældre. Da vi vedtog kravet om 4 ugers ventetid til en bolig på ældreområdet, satte vi en helt konkret tidsramme for at nå målet. Det ville være rimeligt, hvis vi gjorde det samme for de handicappede og de psykisk syge.

SF sagde i budgettalen sidste år, at en by skal kendes på, hvordan den tager hånd om sine svageste. Det er opmuntrende, at Socialdemokraterne nu følger trop. Socialdemokraternes ordfører sagde i sin ordførertale i torsdags, at såvel som vi hver især bliver bedømt på, hvordan vi behandler hinanden, på samme måde bliver kommunen bedømt på, hvordan vi hjælper den enkelte. Kvaliteten i kommunens service skal være i orden. Den socialdemokratiske ordfører sagde også:

"Mange københavnere er handicappede, og det bliver man ikke nødvendigvis svag af at være. Men skal man ud over at kæmpe med sit handicap også kæmpe for sine rettigheder, så knækker filmen."

Det har Socialdemokraterne sagt før, men når de nu så klart markerer det i budgettalen, går jeg ud fra, at Socialdemokraterne, også når det kommer til det, budgettet handler om, pengene, stadig mener det alvorligt. Vi har bare det fælles problem, at det er så dyrt at give disse grupper anstændige forhold. Også i lyset af den økonomiske situation, som overborgmesteren sammen med regeringen har bragt os i, så må vi se i øjnene, at der ikke kan tilføres 900 mio. kr. i alt eller 200 mio. kr. hvert år til anlæg og drift af efterslæbet med boliger, i hvert fald ikke i år. Men vi skal i gang.

Som sagt synes vi, at det var rigtigt at lave en ældreplan. Men vi mener også, at tiden nu må være kommet til at lave en plan for psykisk syge og handicappede, så vi får ligestillet deres service med de ældres. Men det skal være en realistisk plan.

Det langsigtede mål må stadigvæk være 4 ugers ventetid til en bolig, men en måde at nå det på kunne være at dele det op i etaper. Eksempelvis kunne vi i første omgang satse på 4 måneders ventetid. Det kan vi gøre for et mindre svimlende beløb end dem, FAU har prioriteret på ønskelisten. En 4 måneders ventetid i 2007 vil koste en udgift på 26 mio. kr. i 2005 og 2006 og en efterfølgende driftsudgift i 2007 på 42 mio. kr. Afsættes de penge, vil ventelisterne begynde at falde støt, og 1. januar 2007 vil ventetiden være på 4 måneder. Det vil faktisk være en markant forbedring og give et løft i livskvalitet for de handicappede og psykisk syge.

Så vil jeg godt gøre opmærksom på, at her skal man også se, at i 2005 har vi så kun en anlægsudgift. Det er ikke uvæsentligt, fordi der er betydeligt større økonomisk råderum på anlægssiden end på driftssiden i den aftale, der er lavet med regeringen. Mens vi har et råderum på 125 mio. kr. på driftssiden, er råderummet på ca. 800 mio. kr. på anlægssiden.

Når jeg spiller så forholdsvis realistisk ud allerede her i budgettalen, så er det, fordi vi skal i gang. Det værste, der kan ske, er, at partierne lader sig skræmme af de meget, meget store beløb og store behov og helt ser bort fra området.

Nu, hvor jeg har nævnt flere af de elendige forhold, der skal rettes op på, synes jeg også, det skal nævnes, at vi heldigvis også har nogle flotte eksempler på botilbud, som kommunen kan være meget stolt af, og som vi kan lade os inspirere af i det arbejde, som vi skal i gang med.

F.eks. bostedet Vinklen, hvor 41 voksne udviklingshæmmede bor i lækre, individuelle boliger i et attraktivt kvarter på Østerbro. Et projekt, der har vundet international hæder, og som har modtaget kommunens kvalitetspris. Her er tilgængelighed tænkt ud i alle hjørner,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2004**

ikke kun fysisk færden, men også maksimal indflydelse på eget liv hele vejen rundt, lejekontrakt, indretning, indkøb, budget. Og vi har andre eksempler som Ringbo og Længehuset.

Det andet område, som jeg har lovet at komme ind på, er beskæftigelsen.

Det går fremad i København, antallet af kontanthjælpsmodtagere er faldet og faldet langt mere end landsgennemsnittet. Flere kommer i arbejde, og især københavnere, som indtil nu har befundet sig længst væk fra arbejdsmarkedet, bl.a. flere med indvandrerbaggrund.

Arbejde er den bedste vej til integration og i øvrigt den bedste vej til bedre livskvalitet for de fleste mennesker. Vi er utrolig glade for de opmuntrende resultater, og nu gælder det bare om at fortsætte med fuld kraft på beskæftigelsesindsatsen, så endnu flere københavnere bliver selvforsøgende.

Flere talere nævnte i sidste uge rengøringsprojektet, hvor bygge- og teknikforvaltningen laver et samarbejde med FAF. En pulje på 2,5 mio. kr. skal på en og samme tid skabe beskæftigelse for de ledige og give en renere by. Det er et godt projekt, som forligskredsen aftalte sidste år, og det glæder mig, at det nu omsider bliver til noget.

Men i forhold til den overordnede beskæftigelsesindsats er vi nu løbet ind i økonomiske problemer. Hvis vi skal fortsætte den aktiveringsindsats, vi har i dag, så mangler der alt i alt 64 mio. kr. Det skyldes, at vi er blevet ramt af statens refusionsloft samt en række andre forhold, eksempelvis lovpræciseringer i forhold til, hvilke udgifter der er refusionsberettigede.

På Familie- og Arbejdsmarkedsudvalgets møde i sidste uge havde vi en spændende temadebat om vores indsats, hvor vi havde en ekstern oplægsholder, professor Jacob Torfing fra Institut for Statsvidenskab på RUC. Han har haft beskæftigelsespolitik som speciale i en årrække, og han belærte os om en vigtig konklusion, som stod helt klart for ham. Han sagde: Lad være med at skrue hurtigt op og ned for aktiveringsindsatsen. Sørg for stabile forløb, for der er meget store tab forbundet med pludselige udsving.

Og hvorfor så det? Jo, fordi en god aktiveringsindsats omfatter mange parter, som alle er afhængige af hinanden, en god indsats bygger på tillid mellem disse parter. Virksomhederne og fagforeningerne skal kunne regne med kommunen. Vi har netop fået opbygget et meget tillidsfuldt forhold til både virksomheder og fagforeninger her i byen. Vi har nu en indsats, der virker over al forventning. Det går faktisk så godt, at Venstres integrationsminister nu er ved at lave en film om København, så andre kan blive inspireret af vores erfaringer. Så lad være med at skrue ned for aktiveringsindsatsen.

Nogle vil så spørge: Men har vi råd til at fortsætte det gode arbejde? Jeg vil vende spørgsmålet om og sige, at vi simpelt hen ikke har råd til at lade være.

I runde tal har vi her i kommunen i 2004 sparet 86 mio. kr. bare i kontanthjælp på grund af de seneste par års nedgang i antallet af kontanthjælpsmodtagere. Hvis vi bremser op nu, er det næsten stensikkert, at udgifterne til kontanthjælp vil begynde at stige igen eller i hvert fald ikke fortsætte med at falde.

Jeg håber derfor, at et flertal vil støtte en fortsat aktiveringsindsats på det høje niveau, vi har i dag, ikke kun fordi det er en god forretning, vi får hårdt brug for pengene de næste år. Men også fordi det rent menneskeligt naturligvis giver højere livskvalitet at have et arbejde end at gå ledig. Meget tyder faktisk på, at når vi bruger 2 kr. på beskæftigelsesindsatsen, så sparer kommunen samlet set 3 kr. på kontanthjælp.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

Den pointe bliver også sandsynliggjort af professor Jacob Torfing fra RUC, der i onsdags havde en mere generel beregning med. Det var en cost-benefit-beregning, der viste, at hvis vi får hjulpet en ledig væk fra passiv ydelse og ud i privat jobtræning, som vi jo netop satser på her i København, så giver det os en nettobesparelse på 98.000 kr. årligt. Hvis det er en ledig, som også har to børn, så er besparelsen på hele 167.000 kr.

Alt i alt er vi på sporet. Der er meget tungtvejende grunde til at fortsætte den vej, vi er slået ind på, af økonomiske grunde, jeg mener ikke, vi har råd til at lade være, men også af menneskelige grunde.

Jeg beder også om, at man bemærker, at skal vi skære i indsatsen, så kan jeg godt fortælle, hvem det rammer. Det er personer, for hvem ledigheden ikke er det største problem i deres liv, misbrugere, folk der med psykiske problemer eller af andre grunde har svært ved at få permanent fodfæste på arbejdsmarkedet, lige præcis de grupper, som det med en sej og vedholdende indsats nu er lykkedes os de sidste par år at få hjulpet videre.

Jeg forstod på Venstres budgetordfører i torsdag, at han var meget interesseret i veje. I SF er vi mere interesseret i den kollektive trafik. På beskæftigelsesområdet har vi sat os i et moderne tog, lokomotivet er startet, og vi er godt på vej derudad. Nu må vi for alt i verden ikke trække i nødbremsen.

2. næstformand (**Bente Frost**): Så går vi til Kultur og Fritid.

Jens Kjær Christensen (Ø): Jeg skal indledningsvis under overskriften kultur komme med et par supplerende synspunkter angående demokrati. Vores budgetordfører her i torsdags udfoldede med stor præcision vores samlede demokrativision for København.

Så det, jeg lige vi supplere med, er selvfølgelig et ganske lille rids af erfaringerne fra Demokrati- og Serviceudvalget her i Københavns Kommune, hvor denne sag om lokaldemokrati jo rettelig hører hjemme.

Arbejdet omkring udvikling af lokalt demokrati må man jo kort skitsere som intet mindre end en skandale. Partier, og der er mange af dem i denne Borgerrepræsentation, jeg skal nok nævne dem alle sammen, så ingen føler sig dårligt behandlet: Socialdemokraterne vil ingenting, Venstre vil faktisk heller ingenting, Konservative vil slet ingenting, CD vil heller ingenting, og Dansk Folkeparti ved vist slet ikke, hvad de vil.

Af det kan man så se, at der er et par partier tilbage, nemlig Enhedslisten, SF og Det Radikale Venstre, som ønsker, at der faktisk skal ske en udvikling på dette område. Det har været komplet umuligt indtil nu at nærme sig noget som helst, der mindede om noget fornuftigt lokalt demokrati.

Det, jeg skal supplere med, er selvfølgelig også i forhold til budgetforhandlingerne, at hvis der blandt partierne skulle være interesse for, at det skulle indgå i en eller anden udstrækning i forhold til budgetstoppet og budgetforhandlingerne, så er Enhedslisten selvfølgelig klar. Jeg skulle næsten sige: Til med alle midler at banke hul i den væg, der hedder udemokrati, som vi i øjeblikket er omgærdet af. Jeg håber, at SF og Det Radikale Venstre vil tage den udfordring op sammen med os.

Og så til kulturen. Det var meget fristende i virkeligheden bare at printe talen fra sidste år ud og læse den med et par ganske få rettelser. Jeg ved ikke, om man kan det på andre

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

områder, men det kan man godt på kulturområdet, for så hurtigt bevæger verden sig ikke, og en del af problemerne er gengangere og gentagelser.

Men æstetisk ser det jo ikke så pænt ud, hvis man går ind på kommunens hjemmeside og man så kan se, at personen står og siger det samme hele tiden. Det er jo ikke så interessant. Så derfor har jeg bestræbt mig på at lave en præcis og kort lille tale, som dog skulle komme rundt om alt det vigtige, som afholder sig fra alle mulige løstlige betragtninger om, hvor dejligt det er, og hvor godt det, og bare man kunne. Jeg prøver at forholde mig nogenlunde præcist til virkeligheden, som den ser ud. Nu starter den.

Omkring år 430 f.Kr. – og jeg lover, det nok skal gå hurtigere end som så – færdiggjorde billedhuggeren Phidias en 13 meter høj figur forestillende Zeus, rigt dekoreret med guld og elfenben, opstillet i Zeustemplet i Olympia. Det siges, at det for beskueren af denne imponante siddende statue, der fyldte rummet helt ud, virkede, som om denne var lige ved at sprænge de bygningsmæssige rammer. Med andre ord, hvis statuen havde rejst sig op, var templets tag blevet løftet af.

En sådan dramatisk effekt kan let genkendes i diskussionen om kulturpolitikens placering i København. Der er ingen grænser og heller ingen logik i, hvad de enkelte partier ønsker at gøre af gode, grænseoverskridende gerninger for kulturen.

Der er bare det lille problem, at selv samme partier fastsætter den økonomiske ramme, der for 2005 og årene frem medfører besparelser på driften, hvilket betyder lukninger af aktiviteter eller væsentlige serviceforringelser for borgerne. Denne indskrænkning af driftsmidler står i skarp kontrast til partiernes hensigtserklæringer og viser med al tydelighed, at der er tale om et illusionsfyldt blændværk.

For Enhedslisten er denne perspektivløse kulturpolitik uacceptabel. Vi lægger vægt på kulturpolitikens centrale rolle i udviklingen af København og vil derfor anvende de kommende budgetforhandlinger til at sætte kulturen i centrum. Vores forudsætning er, at de grundlæggende basisfunktioner som bibliotekerne, fritids- og idrætsaktiviteterne, medborgerhusene, museerne, kunststøtten og det lokale kulturliv i bydelene skal prioriteres og udvikles, hvad angår såvel drift som nyanlæg.

De københavnske idrætsfaciliteter befinder sig i en miserabel tilstand, lukningstruslen af dele eller hele anlæg er reel. Lige før sommerferien måtte friluftsbadet Bavnehøj lade livet, det er ikke til at bære. Nok så mange bortforklaringer om, at folk jo bare kunne tage til et af de nye havnebade, duer ikke. Nyanlæg af fritidsfaciliteter har aldrig, mens jeg har været med til at beslutte noget herinde, haft som forudsætning, at der var andre, der skulle lukkes. Det er derfor Borgerrepræsentationens ansvar at sikre, at anlægget Bavnehøj igen bliver funktionsdygtigt.

Det er ikke kun på idrætsanlæggene under KI, at der er bygningsproblemer, men også i nogle af medborgerhusene. Som konsekvens af den elendige bygningsmæssige forfatning er det nødvendigt, at der udarbejdes en renoverings- og investeringsplan for bygningsmassen inden for kultur- og fritidsområdet.

Til trods for at vi i de senere år har besluttet opførelse af nye idræts- og fritidsanlæg, kan det konstateres, at vi stadigvæk humper bagefter. Selv anlæg som badeanstalten Helgoland, idrætshus og bibliotek ved det nye gymnasium og idræts- og kulturhusene på Indre Nørrebro og Holmbladsgade er ikke fuldt finansierede. Dertil kommer vore ønsker om ny hal på

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

Holmen, udvidelse af Sundbyøsterhallen og udvidelse af klubhuse. Det er derfor nødvendigt, at der udarbejdes en flerårig investeringsplan for idræts- og fritidsfaciliteterne.

På biblioteksområdet har vi meget svært ved at se fornuften i de foreslåede nedskæringer. Tværtimod skulle der investeres i renoveringer af lokalerne og styrkelse af driften til gavn for biblioteksbetjeningen af borgerne. Men det er, som om biblioteksområdet midt i den voldsomme fokusering på idrættens behov bliver glemt, og det er en fatal brøler.

Enhedslisten går varmt ind for, at vi skal have et nyt hovedbibliotek. De eksisterende forhold for vores største kulturinstitution, hvad angår antal af besøgende, er ikke tidssvarende. Men vores forudsætning er, at finansieringen ikke belaster biblioteksvæsenets daglige drift.

På medborgerhusområdet er vi nu efter en turbulent periode nået til det punkt, hvor der ikke er forslag fra enkeltmedlemmer om nedlæggelser eller salg af eksisterende huse. Gad vide, hvor lang tid det holder. Men det er allerede tydeligt, at husene behøver øgede driftsmidler, hvis de skal leve op til egne ambitioner og politikernes forventninger. Og så skal der jo lige afsættes midler til etablering af to nye kultur- og medborgerhuse på Ydre Østerbro og Ydre Nørrebro.

Landets regering og dets kulturminister har et noget anstrengt forhold til kunstens verden, og det er selvforskyldt. Jeg skal her blot nævne, at Kulturministeriet på teaterområdet ikke lever op til sit ansvar og de aftaleforhold, som udgør grundlaget for såvel DST-teatrene som de små storbyteatre.

Vi er ikke af den opfattelse, som nogle herinde i denne sal er, at der er teaterkrise, og vi går imod teaterlukninger som svar på et imaginært problem. Tværtom vil vi styrke teatrenes mulighed for repertoiremæssigt at bevæge sig uden for mainstreamens kvælende kedsomhed.

På den rytmiske musiks område vil vi videreudvikle det finansielle grundlag for at have et bredt og blomstrende musikmiljø. Vi skal have endnu et regionalt spillested, hæve den samlede honorarstøtte og istandsætte flere øvelokaler.

Det billedkunstneriske område i kommunens kulturpolitik er det område, som modtager færrest midler såvel til indkøb af kunst som til støtte af projekter. Det burde ikke være umuligt med en mindre forhøjelse af bevillingen til det billedkunstneriske udvalg.

Udviklingen af strategien for byens internationale aktiviteter og indsatsen for at skaffe kvalitetsarrangementer inden for kultur og sport til København foregår løsrevet fra en samlet opfattelse af, hvad der er grundstenene i kulturpolitikken, og hvorledes det gavner byen. Særlig demokratisk finder det heller ikke sted.

Der er efterhånden uden for Borgerrepræsentationen mange aktører på banen, eksempelvis Wonderful Copenhagen, Copenhagen Eventures og Team Copenhagen. Samtidig er vi i Kulturudvalget påbegyndt en diskussion om etablering af et festivalsekretariat i forvaltningen. Det er åbenbart, at en meget tættere koordinering og demokratisering af de beslutninger og processer er nødvendig, hvis det skal lykkes at tiltrække kvalitetsarrangementer til København. Vi er meget interesserede i at diskutere, hvordan en ny struktur på dette politikområde bedst organiseres. Vores udgangspunkt er, at forankringen skal ligge i kommunen.

I forbindelse med større arrangementer i København skal jeg i den anledning selvfølgelig ikke undlade at gøre opmærksom, at forslaget om en markering af 200-året for Københavns bombardement i 2007, som et stort flertal herinde har tilsluttet sig, og som giver vores museer en kærkommen lejlighed til at udvikle og profilere sig, skal delfinansieres af budget 2005.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

Betingelsen for, at udsagnene om mere støtte til de kreative miljøer i byen skal få ben at gå på, er, at der afsættes flere frie midler, som løbende kan anvendes til at opfange projekter og aktiviteter, herunder også FOS-aktiviteter, som er med til at gøre København til en sprudlende by fyldt med engagement, holdning, uforudsigelighed, udfordring og solidaritet. Det vil Enhedslisten satse på.

Nu kommer jeg så til afslutningen. Der er måske nogle, der undrer sig, de, der lyttede efter det der med statuen, som jo var et af de syv underværker, hvis nogen skulle erindre det. Hvad skete der så? ... (*Afbrydelse*). Ja, jeg vidste, Mona ville spørge. Ja, der skete – det er en af røverhistorierne, som aldrig er rigtigt bekræftet, men den er god nok alligevel – noget væmmeligt med Phidias, billedhuggeren, for grækerne opdagede, da Zeusstatuen var installeret, at hov, på en af disse kolonorme fingre havde Phidias indgraveret noget. Han havde indgraveret: ”Pantakles er dejlig”. Det skulle jo egentlig ikke kunne få nogen op af sædet, men det fik det. Uanset at grækerne havde et meget afslappet forhold til pæderasti og kærlighed mellem mænd, det var jo én ung mand, som han var meget glad for, og det gjorde såmænd heller ikke noget. Problemet var, at han skrev det på gudens finger. Resultatet blev, at denne her bygmester af en kæmpekolonorm sandsynligvis for stor statue blev dømt og henrettet.

Se, hvordan hænger det sammen med livet i byen her. Ja, hvis man læser Amager Bladet, så kan man hurtigt se parallellen, når man skal tolke. Jeg refererer her til selvfølgelig, at vi har alle mulige planer, ”Blå Plan”, ”Borgerne til byen”, ”Vandet ind i gaderne”, ”Vandet ud af byen” og hele tiden vand, vand, og der skal ske noget. Det, der er karakteristisk, er, at de steder ved havneområderne, hvor der også er rart at være, og hvor der sker noget om sommeren, er der fyldt med kultur, simpelt hen fyldt med kultur.

Hvis man skal lære noget af historien her med det her med at bygge megalomistisk højt her, så må det jo være, at man på Christianshavn er ved at begå en fejltagelse endnu en gang. Jeg tænker her selvfølgelig på højhusene, der er planlagt nede på Krøyers Plads. I den anledning, hvis man kunne lære noget af historien, så er det, man måske skal passe på med at bygge for højt og for stort der, hvor det egentlig slet ikke harmonerer eller passer sammen. Så dermed en varm støtte til kampagnen mod fejlplacerede højhuse.

Mona Heiberg (A): Og kære Jens Kjær Christensen, vi må ikke lave sådan nogle indgravninger i hvert fald, kan jeg forstå på det hele... (*Afbrydelse af Jens Kjær Christensen*). Ja, ja, ja.

Allerførst vil jeg gerne give sådan en eftertanke til nogle af de ting, der er blevet sagt i torsdags, for derefter at gå over til det københavnske kulturliv.

I torsdags fik hvert af partierne bud på de temaer, som skal på bordet i de kommende forhandlinger og om budgettet for næste år. Ikke overraskende kom der ganske mange bolde i luften, og de bolde skal vi nu så drible videre med.

Jeg mener, at budgettalerne i torsdags var konstruktive, de var fremadrettede, og jeg synes faktisk, det lover rigtig godt for de kommende forhandlinger, selv om jeg godt kan høre borgmester Bo Asmus Kjeldgaards manglende kontanter på bordet her og nu. Men lad os nu se, hvad der sker fremadrettet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2004**

Jeg synes, det var slående, at selv om vi fik mange bolde i luften, så ser der ud til at være meget bred enighed om de bolde, som vi skal gå efter. Det er som bekendt et godt udgangspunkt, at alle vælger at gå efter bolden.

Ældreområdet ser ud til at blive et af de centrale omdrejningspunkter. Det har også vores ordførere, vi har haft oppe i dag, taget fat i, og når vi tager fat på vores forhandlinger, så vil vi selvfølgelig også sætte fokus på det.

Jeg er overbevist om, at vi kunne blive enige om en række tiltag, som gør de ældste københavnernes hverdag bedre. Og som vi alle ved, får vi færre ældre og flere yngre i København. Men det må ikke betyde, at ældrepolitikken i byen mister politisk fokus. At København er ved at blive en ung by, må ikke betyde ringere vilkår for de gamle, og det synes jeg også, vi hørte en meget bred opbakning til i torsdags, ikke mindst fra Det Radikale Venstre. Det tog lang tid, men det var godt nok.

Jeg ser frem til, at vi ud over ældreområdet, nu får vi en bred debat, hvor der ikke alene er mulighed for at læse op af ønskesedlerne, men også for at høre kommentarerne fra resten af medlemmerne herinde. Så jeg synes, den konstruktive tone indtil videre, som var der i torsdags, også har været der i dag.

Kl. 18.30

En af de ting, der slog mig, da jeg efterfølgende sådan løb talerne igennem, var den generelle glæde over den nuværende udvikling her i hovedstaden. Det går godt her i København, og det bemærker vi ikke bare som københavnere, man lægger også mærke til vores udvikling i resten af verden. København har udviklet sig til en moderne metropol med et menneskeligt ansigt.

Glædeligt nok går det også igen som en rød tråd, når man kigger på budgetordførelserne fra i torsdags. Men vi har stadig for mange ensomme ældre, for mange udstødte, for mange nedslidte skoler, borgmester Per Bregengaard, og idrætsanlæg til blot et øjeblik at kunne finde hvile på vores laurbær.

Københavnerne forventer med rette, at vi tager deres problemer alvorligt. Københavnerne forventer også, at vi tænker fremad. Vi skal også ud og investere i den kollektive trafik, vi skal skabe rammer for en fremadrettet byudvikling, og vi skal selvfølgelig hævle kommunens gæld af, som vi plejer. Vi skal kort sagt aflevere en by til de kommende københavnere, der er lidt bedre end den, vi selv har fået ansvaret for.

Derfor synes jeg, at der også i år hviler et stort ansvar på os, men jeg synes også, at vi har et godt udgangspunkt, bare vi nu igen kan vise hinanden den tillid, som vi tidligere har gjort, og også være lydhøre over for hinandens synspunkter og konstruktive i vores modspil, så er jeg overbevist om, at vi alle kommer i mål på en meget fornuftig måde.

Så et par ord, måske nogle flere, om det københavnske kulturliv. Nu kan I bare sådan sætte jer stille og roligt tilbage, og nu kommer det vigtigste område, som alle københavnere er meget glade for i denne by. Men der er måske et par sure ting alligevel, fordi den 3. august var der et interview i Politiken om de københavnske teatre. Samtalen var med Louise Frevert fra Dansk Folkeparti, som blev interviewet i anledning af, at Dansk Folkeparti er det eneste parti, som kan få indflydelse på kulturministerens del af finansloven for 2005.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

Louise Frevert udtalte, at hun så frem til at nedlægge nogle af de københavnske teatre, fordi der, når et nyt skuespilhus står klar om nogle år, er alt for lidt publikum til de københavnske teatre. En meget enkel og primitiv konstatering, udtrykt af et medlem af denne forsamling, som aldrig har bidraget til og taget ansvar for den københavnske teaterdrift og med kulturholdninger og grundsynspunkter, som gør, at jeg håber, at hun heller aldrig får mulighed for at få et kommunalt ansvar for kulturen.

For os andre er målet at skabe så gode vilkår som muligt for teatrene. Det gælder ikke kun de mange dygtige små storbyteatre, vi har medansvaret for her i kommunen og gerne vil sikre fremover. Det gælder også de store hovedstadsteatre under den nuværende DST-ordning, Den Storkøbenhavnske Teaterfællesskabsordning. Dem støtter vi gennem vores bidrag til HUR og anser dem for en vigtig del af hovedstadens teaterudbud og den mangfoldighed af brede og smalle teaterforestillinger, der er målsætningen for teaterpolitikken i hovedstadsregionen.

Teatrene, både de små og store, er en væsentlig del af hovedstadens tiltrækningskraft over for såvel tilflyttere og turister som for københavnernes selv. Og det er vigtigt, at vi kan byde på professionelle teaterudbud af kvalitet for både børn og voksne og sikre, at der er et varieret udbud af forestillinger både for de særligt teaterinteresserede og for det brede publikum.

Vi har en langt større teaterinteresse i København end i Stockholm, muligvis en af de største i verden i forhold til befolkningstallet. 45 pct. af befolkningen går i teatret her i byen. Det er ganske rigtigt, som hr. Jens Kjær Christensen sagde, interessen for at gå i teater er stigende. I Sveriges hovedstad er tallet 27 pct., og jeg tror, det skyldes, at vores stadsteater ikke som i Stockholm er en mastodontinstitution med mange scener under fælles tag og ledelse, men består af otte teatre med otte forskellige kunstneriske ledelser og profiler. Og i Sverige arbejder man vel at mærke med langt større tilskud, 250 mio. svenske kroner.

Der skal kort sagt være noget at vælge mellem, hvis vi skal beholde vores publikum. Men hverken det brede eller det smalle repertoire kan klare sig uden offentlig støtte i et land med et befolkningsunderlag på kun godt 5 mio.

Selv Louise Frevert må kunne huske fra sin tid i teaterbranchen, at alle teatre ikke kan fyldes hele tiden, og at branchens vilkår er, at succes veksler med fiasko, selv om alle gør deres bedste. Jeg synes, vi skulle glæde os over, at de københavnske teatre i gennemsnitsbelægning ligger 5-10 pct. højere end de store teatre i London, og gøre, hvad vi kan for at sikre de forskellige teatres mangfoldighed og forskellighed. Det er det, der er vejen frem.

En væsentlig del af Københavns image er de store internationale kulturbegivenheder. Det er vigtigt, at vi er i stand til at løfte disse tilbagevendende begivenheder, som skaffer fastboende og turister store oplevelser. Det drejer sig f.eks. om Images of Asia og Images of Africa, og det kan være festivalen Golden Days, som nu skal i gang her i september, eller Copenhagen Film Festival.

Men det kan også være udviklingsarbejder og nye ideer som f.eks. Øresunds Musik Festival for klassisk musik, Ungdomsteaterfestival eller markeringen, Jens Kjær Christensen, – af 200-året for Københavns bombardement eller Absalon Nu, Københavns historiske Netbibliotek, som er et samarbejde mellem Bymuseet, Stadsarkivet og Hovedbiblioteket.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

Det er vigtigt for os at tænke i internationale baner og bringe København på det europæiske kulturlandkort. Og det er samtidig vigtigt at lade nye og uprøvede ideer få mulighed for en gang imellem at trænge ind mellem de traditionelle og prøvede.

I forhold til bibliotekerne: Bibliotekerne er kulturlivets rugbrød, de steder, hvor den almindelige københavnner tanker op og forsyner sig med den nødvendige kulturelle ernæring og de grundlæggende oplevelser. De københavnske biblioteker oplever en søgning i øjeblikket, som gør dem til en af de mest besøgte københavnske kulturinstitutioner. Besøgstillene i København er stigende, på trods af at bibliotekerne på landsplan har svigtende tilgang.

Nye bibliotekslokaler stimulerer besøgstallene. F.eks. har det nye bibliotek på Rhodosvej på Amager, som åbnede i 2003, haft en meget kraftig stigning. Og det nye kombinerede skole- og folkebibliotek i Vigerslev, som åbner i disse dage, vil utvivlsomt også opleve en stigning i tallene. Det samme vil det nye bibliotek i Vanløse, som åbner næste år.

Vi er i det hele taget i gang med en renovering og fornyelse af den københavnske biblioteksstruktur. Det er vigtigt at have et sundt netværk af lokalbiblioteker, som fungerer optimalt i tider, hvor vi seriøst diskuterer et nyt Byens Hus med et hovedbibliotek, og placeringen på Vandværksgrunden vil være ideel, og det støttes af Socialdemokratiet.

Vi ved, at det er en proces, vi sætter i gang, hvor ikke alt er afklaret. Ikke mindst er finansieringen en forudsætning for, at vi kan komme videre. Jeg ser frem til, at vi snart får drøftet sagen her i Borgerrepræsentationen og derefter kan begynde at diskutere arkitektkonkurrencen.

Det er min opfattelse, at vi skal bygge et markant Byens Hus, som afrunder Akseltorv og gør pladsen endnu mere levende. Men det er vigtigt at huset bliver et rigtigt Byens Hus. Der skal under alle omstændigheder være plads til spillestedet Pumpehuset. Der skal også være plads til teater- og biografdrift, og der skal være muligheder for udstillingsfaciliteter for Stadsarkiv og Bymuseum. Og så tror jeg, vi skal tænke videre i andre muligheder, måske også kommercielle. Det kunne f.eks. være, at der også skulle være en boghandel eller også et musiksalg.

Jeg tror også, det er nødvendigt at trække københavnnerne mere aktivt ind i hele processen. Vi taler om en investering af en betragtelig størrelse, og vi taler om at placere et hovedbibliotek for de næste 50-75 år. Den almindelige københavnner bør have mulighed for at tale med og for at komme med gode ideer. Jeg vil opfordre borgmester Martin Geertsen og bibliotekerne til at arrangere debatmøder, udstillinger og høringer. Jeg synes, det er vigtigt, at det uformelle brugerdemokrati, som Socialdemokratiet skabte ved bibliotekerne, også kommer ind i denne tidlige fase.

I forhold til idrætten og medborgerhusene: Når vi taler om idræt, så taler vi også om samarbejde mellem forvaltningerne. F.eks. er det vigtigt at udnytte faciliteterne i skolerne til det yderste. U&U-forvaltningen er god til at samarbejde, men vi mangler stadig lidt, inden vi kan sige, at vi i København udnytter lokaler og idrætslokaler til det yderste.

Det skulle vi gerne opnå i 2005 til fordel for folkeoplysningen og idrætsudøvelsen for alle københavnere. Det kan være, at det kræver nogle mindre, fysiske ændringer af lokalerne, så de bliver velegnede til andet brug end skolens. Og hvis skolen ikke har en egeninteresse i ændringerne, kan det være vanskeligt at komme igennem, og så går vi glip af en god mulighed for at tilbyde borgerne et lokale, som kan matche deres ønsker.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

De seneste år har vi i enighed gennemført en organisatorisk omlægning af medborgerhusene. De er nu flyttet ind i forvaltningens regi, og en langsom revurdering af deres virksomhed er begyndt. Det betyder, at husene i højere grad vil blive integreret i kulturforvaltningens samlede virksomhed. Nogle af dem er på vej til et intenst samarbejde med andre institutioner, f.eks. bibliotekerne. Andre ændrer deres virksomhed, så de i høj grad fungerer som lokale støtter i et spændende kulturliv. Det er oplagt, at vi må støtte dem i denne ændring.

Nu diskuterer vi også organisatoriske ændringer i idrætten. Modsætningen mellem de utilstrækkelige midler til vedligeholdelse af idrætsfaciliteterne og den nuværende administration gennem KI's bestyrelse er for stor. Og KI's bestyrelsesformand har spillet ud med tre alternativer, som vi i øjeblikket diskuterer. Socialdemokratiet er ikke afklaret på nuværende tidspunkt, men vi forventer at blive det i løbet af efteråret. En ting er sikkert: Ligesom med medborgerhusene nytter det ikke at kommunalisere uden at tilføre faciliteterne flere midler til vedligeholdelse.

Jeg har noteret mig, at de fleste af budgetordførerne har vedligeholdelse af idrætsanlæggene højt på dagsordenen. Det er jeg tilfreds med, fordi det er god fornuft og sund økonomi at vedligeholde anlæg, inden vi bliver nødt til at lukke dem.

Nogle tror imidlertid, at der findes finansielle snuptagsløsninger, f.eks. mere eller mindre kreative låneløsninger, når regningen skal betales. Det gør der ikke. Jeg synes, det er vigtigt, at når vi som politikere er med til at investere, skal vi også være villige til at finde pengene. For at bruge et gammelt ordsprog, må man tage det sure med det søde, og det synes jeg, vi skal gøre, altså finde pengene og bruge dem på vedligeholdelse af idrætsanlæg.

Et sted, hvor det går godt på idrætsområdet, er nyanlæg. Nyanlæggene på idrætsområdet kører efter de vedtagelser, vi tidligere har gjort i BR. Groft sagt er der tale om fire nye idrætshaller og to nye svømmehaller, samtidig med at tre nye idrætsfaciliteter skal stå parat. Der er allerede startet anlæg af et nyt idræts- og kulturhus på Nørrebro, Copenhagen Skaterpark, Havnebadet ved Islands Brygge og andre. Og på bedding er igen andre i den mest ambitiøse nyudbygningsplan i nyere tid. Det synes jeg, vi på vegne af københavnernes rigtig skal glæde os over.

Også på foreningsområdet er der stor succes. Flere og flere børn og unge deltager i foreningsaktiviteter. Det er i sig selv en succeshistorie, men det giver øget pres på både aktivitetstilskuddet og lokaletilskuddet. Stigende huslejer og nye foreninger betyder, at vi har færre muligheder for at sætte nyt i gang. Da vi skulle komme med spareforslag, ville vi hellere pege på udviklingspuljerne, der ganske vist har været med til at få mange nye ting i gang, bl.a. mange nye medlemmer, men som dog bedre kan undværes end pengene til den daglige drift.

Jeg håber, at det i en eller anden form vil være muligt at skabe nogle rammer for, at kommunen stadig kan støtte udviklingsarbejdet inden for foreningsområdet.

Den frivillige voksenundervisning er inde i en rivende udvikling, man er ved at tilpasse sig de nye og mildt sagt skrappe vilkår for tilskud, som den nuværende regering har skabt. Heldigvis har det vist sig, at der stadig er mange, der deltager i de tilbud, der er. Tilbagegangen er ikke blevet så stor, som vi frygtede. Jeg er ikke i tvivl om, at en væsentlig årsag til det er, at København besluttede at afbøde virkningen over for de svagere grupper ved at udvide gruppen af personer, der kan modtage supplerende tilskud.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

Alligevel måtte vi over sommeren konstatere, at vores største aftenskole, KKA, ikke var i stand til at klare skærene. Samtidig har Folkeoplysningsudvalget igangsat et udviklingsprojekt for aftenskolerne, som ser ud til at give nogle meget, meget spændende resultater, og jeg vil derfor gerne friholde dette område i den kommende tid.

Lad mig slutte denne oversigt med at nævne Kulturhavn. Igen i år var vi begunstiget med det mest fantastiske vejr. Det blev en kæmpesucces for de københavnske foreninger, som præsenterede sig i stort omfang, samtidig med at der fandt en lang række af begivenheder sted. Et arrangement som dette gør det sjovt at være københavnsk politiker, kulturpolitiker og især måske formand for Folkeoplysningsudvalget.

Klaus Bondam (B): Manu Sareen er far i en voksende børnefamilie, Monica Thon er en moden singlekvinde, og jeg er bøsse. Andre her i forsamlingen er pensionister, nogle er muslimer, her er en kineser, en afrikaner, nogle er studerende og andre arbejdsløse. Nogle er velhavende, og andre er helt på røven. Her er jyder, fynboer og vaskeægte københavnere med flere generationer på stenbroen. Vi bor spredt ud over hele byen i forskellige boligformer, nogle af os bruger cyklen til daglig, nogle tager bussen, mens andre er bilister.

Vi 55 borgerrepræsentanter er meget forskellige, københavnernes er meget forskellige. Vi bruger for meget af vores tid på at slå hinanden oven i hovedet med vores forskellighed, vores specifikke gruppetilhørsforhold. Vi kæmper hver især for vores egne særinteresser, mig selv inklusive. Vi glemmer alt for ofte, at vi alle sammen er københavnere, og at vi har en fælles forpligtigelse til at sikre, at denne by lever og udvikler sig på fornuftig og bæredygtig vis, så kommende generationer kan være her, trives her.

Vi har brug for, at vi holder op med at mistænkeliggøre hinanden, at lade særinteresserne styre os. Vi har brug for at turde tro på, at vi kan påtage os et ansvar for en fælles udvikling, som kommer hele byen til gode.

København står ved en skillevej i disse år. Nu er der sat et punktum. Vi står over for muligheden for igen at sikre København en særlig plads på verdenskortet, en særlig plads, fordi en positiv og god udvikling har givet os de bedste forudsætninger for nu at skabe en by, som ikke ligner nogen anden by, som ikke er en kedelig og alt for stille kopi af Berlin, et wannabe-swinging London eller en svag og mat afglans af Paris.

Vi står over for en enestående mulighed for at igangsætte en række politiske og folkelige initiativer, der skal føre til, at københavnernes i fællesskab arbejder sammen om at styrke og udvikle den særlige følelse, det er at være københavner, en særlig københavneridentitet, vi har glemt de seneste år, fordi vi har isoleret os selv og hinanden i grupperinger af børnefamilier, homoseksuelle, muslimer, arbejdsløse, singler, nyrige tilflyttere, bilejere osv., osv., osv. Københavnerne har et ansvar, det er også os, det er os alle sammen. Vi har et ansvar.

"Vi skabte byerne for at fejre alt det, vi har tilfælles. Nu er de indrettet for at holde os adskilt". Således skrev den internationalt kendte arkitekt Richard Rogers i sin bog "Cities for a small planet" fra 1997, hvori han tager udgangspunkt i det faktum, at over halvdelen af Jordens befolkning i dag bor i byer. Om 20 år anslås dette tal at udgøre 75 pct., i Europa vil tallet være højere.

I sin bog påviser han, hvordan den moderne by, også København, er skabt af en privat sektor, der alene er interesseret i økonomisk gevinst og en offentlig sektor, der er motiveret af

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

kortsigtet økonomisk effektivitet, hvilket ifølge ham er den direkte grund til forurening, fremmedgørelse og alt for store sociale skel.

Ingen by kan i dag være tjent med at have indrettet sig sådan. På det kommunale niveau er det et resultat af mange års fastfrosen og stivnet magtarrogance såvel i forvaltningerne som i politikken. Vores opgave i den kommende tid kan kun være konsekvent at stille spørgsmålstejn ved samtlige beslutninger og dogmer i de københavnske politiske og forvaltningsmæssige strukturer. Det er tid til forandring, tid til at finde nye veje, tid til at vælte magtmonopolerne, hvor ingen påtager sig et ansvar, tid til et opgør med centralisme og ensretning, hvor man lukker sig inde bag dørene på Rådhusets lange gange.

Vi vil reducere den centrale administration i København, vi vil deregulere byen på visse områder, skabe en mindre og i en vis udstrækning lokalt forankret forvaltning, som kan være med til at styrke identitet, borgerinddragelse, åbenhed, gennemsigtighed og ansvar i de enkelte bydele. Vi står over for en stor udfordring, der handler om at skabe nogle helt nye måder at tænke bylivet på både i form og i indhold.

Richard Rogers tilskriver en stor del af denne omfattende fejlslagne byudvikling et udslag af den trend, der har hersket i bystyrer rundt om i verden i mange år, nemlig en funktionsopdeling af byen i adskilte shopping-, trafik- og boligzoner, som digteren Søren Ulrich Thomsen også påpeger det i sit essay "Parcelhuskvarteret på Højkant" fra 2002. I det hudfletter han vores by, København, og lader sin spidse pen bore sig dybt ned i vores ømme tæer. Hans konklusion er, at København de seneste 30 år er gået hen og blevet "en provinsby" frarøvet "metropolens frihed" og "tumult af muligheder". Vores by er ifølge ham reduceret til:

"citerer af en storbykultur, der har opløst sig i funktioner, som ikke berører og beriger hinanden indbyrdes, men lever hver deres isolerede og endimensionale tilværelse i skikkelse af enten trafik, beboelse eller handel, indfaldsvejene, hvis kæmpekonstruktioner og brølende trafik totalt dominerer de trøstesløse kvarterer, der gennemskæres af dem, de rene boligområder, hvor der til gengæld er bomme og vejbump, og hvor man helst kun må køre i barnevogn, hvor ingen butik er at se i miles omkreds, hvor der er stokroser og søndag hele ugen og legende børn og stille som i graven. Og endelig de uvirkelige shoppingzoner, hvor man venligst bedes parkere udenfor, før man på lette eccofjed svæver ind i disse mærkeligt simulerede byer-i-byen og hengiver sig til varefetichismens disede vellyst".

Søren Ulrich Thomsens fortsætter i essayets credo:

"Hovedstaden er blevet overtaget af folk, der nok sværmer for en romantisk Woody Allen-forestilling om at leve i storbyen, men i praksis kun kan holde ud at bo på en villavej, hvis normer de derfor har taget med sig til byen i en grad, så København i dag er et kæmpemæssigt parcelhuskvarter på højkant."

Vores by skal være en by, der adskiller sig fra andre, hvor københavnernes bliver københavnere igen, og hvor der hersker nogle helt særlige værdier, som handler om mangfoldighed, tolerance og åbenhed, om indflydelse og medansvar.

Vi skylder københavnernes at gøre vores til, at den menneskelige bæredygtighed, den kulturelle bæredygtighed og den miljømæssige bæredygtighed, den demokratiske og økonomiske bæredygtighed står over alle andre styringsredskaber i forvaltningen af København og københavnernes ressourcer og kompetencer.

København er sakket gevaldigt bagud, når det handler om åbenhed, borgerinddragelse og brugerindflydelse. Byen lider i dag under et demokratisk underskud, og når vi ved, at to

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

trejdedele af byens borgere har lyst til at deltage aktivt i byens demokrati, ja, så har vi et problem herinde på Rådhuset, når vi endnu ikke har forholdt os til det. Det er pinligt, uværdigt og politisk uanstændigt. Hvad med f.eks. åbne udvalgmøder bare en gang imellem?

"Hvad skal jeg gøre for, at dagen i morgen bliver bedre end dagen i dag, ikke blot for mig, men også for de andre?" Sådan sagde en dame med en håndtaske for et par år siden.

Vi beskæftiger os både i det politiske liv her i salen, i offentligheden og derhjemme alt for ofte med mere eller mindre ligegyldige detaljer og enkeltsager, der, hvor det handler om mine muligheder, mine rettigheder, det handler om mig og om, hvad jeg har ret til at forvente og forlange.

Vi bruger vores tid på kontrol, regulering og mistænkeliggørelse. Vi mangler at tage diskussionen om et fælles værdisæt for, hvordan vi som borgere i København behandler hinanden. Det er et spørgsmål, vi kun kan finde svaret på i mødet mellem mennesker, det møde, der i udpræget grad sker i en god by, den by, København nu skal være.

Vi er villige til at gå i dialog med alle, og vi er villige til at indgå i en alliance med de københavnere, der har lysten, viljen og kompetencen til at påtage sig et ansvar, og som vil indgå i forpligtigende fællesskaber. Vi tror på, at det er mange, vi tror på, der er mange, der gerne vil gøres deres til, at der er plads til den mangfoldighed og forskellighed, som er det fællesskab, som skaber byen, som sikrer den nødvendige vækst, og som solidarisk vil beskytte de svageste. Det er der mange, der vil, det er vi helt sikre på.

Vi vil indgå i en alliance med dem om, at vi under ingen omstændigheder vil acceptere en indsnævret, tåbelig og forenklet politik, der ikke ønsker fællesskabet, der ikke ønsker den flerkulturelle rigdom og mangfoldighed i vores by, der ikke vil vores by og københavnernes det bedste.

København fortjener et opgør med blokpolitikken og pamperiet. København fortjener en afstandtagen fra værdisæt, som i sit udgangspunkt er uforenelige med det inkluderende og demokratiske fællesskab, som skal kendetegne vores by. Vi vil arbejde for, at København og københavnernes kendetegnes ved gensidig afhængighed. Vi vil gøre os alle sammen afhængige af gensidig afhængighed.

Den første store udfordring, København står over for, er at skabe en københavnsk folkeskole til københavnernes, en københavnsk folkeskole, som byens børn og unge vil strømme til, fordi læseplanen giver dem de kompetencer, man har brug for, hvis man skal leve i en storby i en globaliseret verden, en københavnsk folkeskole, hvor begreber som fællesskab, tolerance, faglige færdigheder og bæredygtig adfærd er i højsædet, en københavnsk folkeskole, der bryder den negative sociale arv, en københavnsk folkeskole, hvor der ikke er mangel på bøger og undervisningsmidler, hvor klasseværelset, skolegården og toiletterne er velholdte. En investering i dette kan kun give overskud.

Den anden store udfordring, København står over for, er at lade københavnernes generobre Københavns havn, gader, veje, pladser, hele det offentlige uderum, hvor cyklister og fodgængere og busser og biler kan færdes på asfalt uden store huller, uderum, hvor der er sat grænser for biltrafikken i København, og hvor vi har en progressiv offentlig trafik, uderum, hvor der ikke ligger skidt og lort og pizzabakker overalt, fordi der ikke er skraldespande og oprydning nok, og fordi vi forhåbentlig ikke længere har så meget lort i hovedet og går rundt og smider ting på gaden og gør det hele meget grimmere ...

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2004**

2. næstformand (**Bente Frost**): Kan vi ikke lige få kammertonen.

Klaus Bondam (B): Eller er det omvendt: En grim by skaber grimme mennesker. Uderum, hvor det er rart og trygt at mødes og færdes på pladser og i parker, fordi vi er begyndt at tænke over, hvordan vi indretter og holder vores fælles rum i byen. En investering i dette kan kun give overskud.

Kl. 19.00

Den tredje store udfordring for København er at skabe et københavnsk boligmarked, hvor der er plads til københavnernes, et boligmarked, som afspejler den forskellighed, som er i byen, et boligmarked, hvor der bygges betydelig flere tre-fireværelseslejligheder, der koster 5.000–8.000 kr. om måneden, et boligmarked, hvor der er plads til unge og studerende, et boligmarked, hvor der i både eksisterende og nye boligområder sikres en varieret boligmasse med forskellige ejerformer, så sociale slagsider undgås, et boligmarked, der giver plads til social mobilitet, så København kan blive en by, hvor man lever hele livet. En investering i dette kan kun give overskud.

En by, hvor alle børn uddannes, som er rar at færdes og opholde sig i, og som man kan bo i, sådan en by for alle københavnere vil vi gerne være med til at skabe.

Nu går forhandlingerne i gang om budget 2005. Meget er allerede sagt af andre om behovet for en ny boligaftale, om folkeskolen, om uddannelsen af de unge og især dem med anden etnisk baggrund, om vedligeholdelse af byens idrætsanlæg, om et nyt fokus på byens kreative vækstpotentiale, om Øresundsregionen, om gældsnedbringelse, om salg af Københavns Energi og om metroens 4 etape. Der er blevet sagt rigeligt om behovet for en flerårig ældreplan.

Vi vil gerne fortsætte dialogen om alt dette. Det er de påtrængende problemer, vi står over for lige nu, men jeg vil gøre opmærksom på, at de alle kun er symptomer på de grundlæggende problemer og udfordringer, København og københavnernes vil møde i fremtiden.

Jeg vil afslutningsvis gøre opmærksom på nogle områder, det måske også kunne være fornuftigt at kaste et blik på i de kommende forhandlinger.

Kan vi være vores indsats over for de handicappede københavnere og ikke mindst de fysiske og psykiske handicappede børn og unge bekendt? Har I ligesom jeg hørt, at fulde folk sparker og tisser på de hjemløse københavnere, når de ligger og sover om natten? Hvad med allerede nu at igangsætte et arbejde med at etablere en ny park på Christiansholm? Skal vi tage hul på debatten om en højere og mere fortættet by?

Hvordan sikrer vi børnefamiliernes behov tilfredsstillende? Hvordan kan vi gøre det københavnske foreningsliv rummeligere også for københavnernes med anden etnisk baggrund? Hvordan kan vi inddrage de ressourcer stærke københavnere med anden etnisk baggrund i arbejdet med at sikre et socialt løft for de mange i det etniske miljø?

Hvorfor skal cykler i det meste af byen parkeres i stakke? Hvordan hjælper vi københavnere med et dobbeltminoritetstilhørsforhold? Kan vi gennem etableringen af f.eks. en arrangementspulje sikre os, at store begivenheder som World Masters Games ikke igen går vores næse forbi?

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

Er tiden kommet til at se på københavnerens adgang til at købe sunde, økologiske og gode madvarer? Og kan det virkelig passe, at vi vil spare 200.000 kr. på kommunens aids-kampagne og dermed risikere, at antallet af hiv-smittede stiger? Det bliver dyrt, skulle jeg hilse og sige.

Dette var nogle af vores input til de kommende budgetforhandlinger. Det er helt legitime politiske krav, formuleret og udtænkt inden for en partigruppens nogle gange snævre ramme. I sig selv er det jo fint nok, men det kunne jo være, at andre kom med ideer og inspiration til et politisk forhandlingsresultat, som var langt, langt bedre end vores bud, langt fornuftigere, langt mere gennemtænkt og mere vidtrækkende, og at resultatet herved kan blive endnu bedre, end vi i vores vildeste fantasi havde forestillet os.

Man ved det ikke, heldigvis, sådan skal det nemlig helst være i et samarbejdende folkestyre her i København. Vi vil lytte, og vi vil gøre vores til, at samarbejdet kan føre til et mål, som i vores øjne ikke kan være andet end at skabe en bæredygtig, tolerant og åben by. Vi vil gerne gøre os umage med at finde en løsning.

Personligt stiller jeg mit mandat til rådighed for at gøre mit yderste for at finde en menneskelig, kulturel og økonomisk bæredygtig løsning på de udfordringer, som København og københavnere står over for. Lad os bruge og udnytte det, der samler os, det, at vi alle sammen er københavnere og alle vil vores by det bedste. Lad os sammen skabe en inkluderende og demokratisk by på det lokale plan, på det regionale plan og på det globale plan. Der er en vej, og der er en anden vej. Valget er vores.

2. næstformand (**Bente Frost**): Tak, bortset fra de mange latrinære udtryk, som vi gerne havde været foruden. Så er det nu Hellen Hedemann.

Hellen Hedemann (F): Her i disse it-problematiske tider blev jeg helt nervøs, da jeg hørte Jens Kjærs tale, så jeg tænkte: Han har haft adgang til min computer – men det har han selvfølgelig ikke. Når man sidder i det samme udvalg, så er det klart, at der er mange af de samme synspunkter, man på en eller anden måde har, så jeg skal forkorte lidt i min og spare jer for at gentage det, som Jens Kjær i forvejen har sagt.

Som vores budgetordfører sagde i torsdags, så blev der i forbindelse med budget 2004 sat penge af til afholdelse af en arkitektkonkurrence om et nyt Hovedbibliotek. Processen er sat i gang, og det er meget vigtigt for SF, at vi også får sat gang i finansieringen af Hovedbiblioteket. Der kan tænkes mange forslag. Der blev finansieret et nyt gymnasium i Ørestaden for ikke så længe siden. Det var også en mulighed, at man kunne finansiere et Hovedbibliotek på den måde. Vi er i hvert fald villige til, som det blev sagt, at afsøge alle muligheder for at få finansieringen på plads.

Det er ikke, fordi jeg skal underholde Borgerrepræsentationen med mine sommeroplevelser, men alligevel, for her i sommer har jeg været i London, og der besøgte jeg en hel del museer. Det var der rigtig mange andre end mig, der gjorde. Måske var der så mange besøgende, fordi museerne i London er gratis, man skal kun betale entre i forbindelse med særudstillinger, men det er gratis at se de faste udstillinger.

Åbningstiderne var af den grund ikke reduceret, tværtimod. En lørdag aften kunne jeg gå helt frit ind på British Museum og se mig omkring i deres samlinger. Hvad siger I så? Jeg tror, der er mange her, der ikke vil bruge en lørdag aften på det, men det var nu ret spændende.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

Til gengæld manglede der ikke opslag om donationer. Der var ganske enkelt stillet sådan en glaskiste op og så en opfordring om at give penge til museet. Når vi nu har sådan et skrabet kulturbudget, som vi har, så var det måske en ide at søge donationer. Måske vi i det hele taget skulle se lidt mere mod London. Nogle af deres trafikproblemer har de også fundet en god løsning på.

Der er jo ikke sat særlig mange penge af til kunstnerisk og kulturel udfoldelse i København, vi mangler penge til såvel lokal kultur som professionel kultur. Der er så mange gode lokale projekter, som fortjener støtte, og vi har et billedkunstudvalg, som ud over at give støtte til billedkunstneriske projekter også foretager kunstindkøb til kommunen. Men udvalget opererer med et meget lille budget, og det synes vi også, vi skulle gøre noget ved.

Så kan man spørge sig, om ikke København skal være et internationalt kulturcenter, og det vil vi jo gerne, men det kniber med at komme til fadet, det koster penge, mange penge. Men der er mange ideer.

Det er jo ikke så længe siden, vi herinde skulle tage stilling til World Masters Game. Det glippede, fordi det tog meget lang tid at sammensætte en finansieringspakke, og på den måde er der jo for mange til at træffe afgørelse. At vi ikke som kommune er klædt på til at handle med de store på den måde, er et problem, det skal vi gøre noget ved.

Jeg sidder i styregruppen for Copenhagen Ventures, og der besluttede vi på et møde i sidste uge, at vi gerne ville arbejde for at få værtskabet for MTV Musik Award i 2006, vi vil gerne have det her til København. Det er en event med deltagelse af et bredt udvalg af de for tiden allerstørste, altså internationale stjerner, på den rytmiske musikscene, og der vil være en stor international gennemslagskraft. København vil som værtsby blive cobranded med MTV, og vi vil få en megaomtale. En hel uges eksponering af dansk og københavnsk musik, og det vil blive transmitteret live på verdensplan.

Man skal selvfølgelig samarbejde med det etablerede musikliv og de etablerede spillesteder ligesom med den mere undergrundsbetonede del af det københavnske musikliv. Byens rum, spillesteder, kultur- og medborgerhuse, alle vil de indgå i aktiviteterne og give publikum mulighed for at møde musikken overalt i byen. Har vi råd til det? Jeg synes, vi skulle prøve at se på det i hvert fald. Det er et beløb, der hedder 8,4 mio. kr., det er en underskudsgaranti, vi kommer jo aldrig til at skulle betale, men jeg tror, det er sådan nogle ting, vi skal se ind i, vi skal være modige, vi skal simpelt hen gå ind i det. Så jeg forventer mig lidt af budget 2005.

Jeg vil slutte, ligesom jeg gjorde sidste år, med et Søren Kierkegaard-citat: "Af alle glæder er forventningens glæde den største".

Bjarne Fey (F): Jeg kan se her, at jeg har 59 minutter og 48 sekunder tilbage, og det agter jeg selvfølgelig at udnytte.

Nej, lad mig sådan indledningsvis slå en ting fast, hvis der var nogen, der skulle være i tvivl: SF er også klar til at drible videre i forhandlingerne. Vi er sågar klædt på til ikke kun at drible, vi er også klædt på til at kæmpe, til at score og til at feste, hvis det skulle blive nødvendigt.

Vi vil også gøre noget andet: Vi vil også gerne bidrage til den kreative proces i budgetforhandlingerne ved at spille en masse gode bolde ind, måske mange flere bolde, end vi

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2004**

måske lige kan overskue, men måske kan det fremme den kreative proces og udfordre vores talent for boldbehandling, vores politiske boldbehandling til det ypperste.

Der er jo kommet mange gode bud på, hvad vi skal bruge pengene på i et år, hvor der ikke er særligt mange penge i overskud. Derfor tror jeg ikke, jeg vil holde store festtaler om, hvorfor vi skal bruge penge på de her ting, men måske bare lave sådan en systematisk oprensning af, hvad vi mere eller mindre har lovet de københavnske borgere og os selv og vi vil prøve at indfri, måske ikke i 2005, men så inden for kortere tidshorisont.

Lad os tage vedligeholdelseefterslæbet på de københavnske idrætsanlæg, lad os tage vedligeholdelseefterslæbet på de københavnske skoler. Det kommer jeg lidt tilbage til senere det med skolerne, men lad os bare tage idrætsanlæggene.

Lige nu er der afsat 6 mio. kr. på Københavns Idrætsanlægs budget til vedligeholdelse. Dertil kan man selvfølgelig lægge noget arbejds løn og når en gang imellem Borgerrepræsentationen bliver lidt svag i knæene og giver nogle ekstrabevillinger til området.

Jeg har set et notat fra økonomiforvaltningen, som snakker lidt om, at hvis man vil, nej måske kunne man tjene lidt penge, hvis man kunne effektivisere arbejdsgangene på Københavns Idrætsanlæg. Jeg vil godt sige til regnedrengene, at selv den største effektivisering på KI's budget ikke vil redde det efterslæb, der er her. Der skal noget andet til, noget mere kontant, de må være lidt mere kreative. Jeg har et par bolde til dem og måske også til os selv.

Der er kommet forslag om, at man skal ud og lånefinansiere det. Det kunne man da godt. Man kunne også vælge noget andet. Det er at stoppe lidt op i gældsafviklingen, den pekuniære gældsafvikling, fordi det ser ud, som om forrentningen både på skoleområdet og idrætsområdet er større, man får mere for pengene, hvis man propper dem ind i vedligeholdelsesdelen, netop fordi nedslidningen er så stor, at hvis vi ikke investerer 1 mio. kr. her i år, så er det steget til 1,1 mio. kr. til næste år. Det er faktisk mere, end forretningen er.

Vi har lige fået at vide på et kultur- og fritidsudvalgsmøde, at Grøndalscentret inden for, ja, vi kan faktisk ikke forudse det, men kan risikere at blive lukket den dag i morgen, hvis Arbejdstilsynet kommer ind og siger det, fordi der er skimmelsvamp i taget. Der må slet ikke arbejdes derinde, og når man ikke kan arbejde derinde, kan man ikke holde centret åbent, og så er der 2.000-3.000 brugere dagligt, der ikke kan dyrke idræt. Vi har afsat 9 mio. kr. til første etape af en tagrenovering. Vi mangler beskedne 23 mio. kr., mener jeg, for at komme videre i det her.

Sådan kunne man blive ved. Selv den største effektivisering af Københavns Idrætsanlægs budget kan ikke hente det efterslæb hjem; der skal tænkes kreativt.

Når vi gerne vil lave om på hele struktureringen på idrætsområdet, så er det ikke kun, fordi vi tror, der godt kan være nogle effektiviseringsgevinster, det er ikke kun derfor. Den største og den vigtigste argumentation for at lave den omlægning af Københavns Idrætsanlæg og organiseringen af idrætsanlæggene i København er, at vi gerne vil give råderum til klubber, der kan og vil noget, at klubber kommer tæt på beslutningsprocessen og får lov til at få indflydelse på den daglige drift, den daglige udvikling og tage et medansvar for et idrætsanlæg.

Jeg synes, vi har klubber, der har levet op til at kunne og ville noget ud over det sædvanlige. Vi har i Valby et fremragende eksempel, som er åbnet op nu her, Københavns

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

Idrætsefterskole, hvor tre klubber, Fremad-Valby, Ajax og Frem har etableret denne her idrætsefterskole. 74 elever går på skolen nu, og der er folk på venteliste.

Vi har klubber, der evner at tænke nyt og gøre nye ting. Det er den energi, vi skal have frem i vores anlæg, og ikke en stivnet, forældet struktur, som KI er repræsentant for nu.

Men lad mig komme tilbage til det kedelige, prosaiske, økonomi, og det kommer det til at gå meget på hele tiden.

Vi mangler stadig væk masser af nedslidte anlæg ud over Grøndalscentret, så var der Bavnehøj, vi blev nødt til at lukke her i år. Der er Østerbro Stadion, som vi har sat lidt penge af til for at komme i gang. Der er Amager-Helgoland, som har fået nogle penge, men stadig væk mangler. Der er lidt uenighed om, om det er 6 eller 9, eller det er 10 mio. kr., der mangler, men der mangler penge til Amager-Helgoland, hvis vi skal leve op til de drømme, man kan have omkring det unikke anlæg.

Så mangler vi halve løfter. Vi har en tennismur ude på Kløvermarken, der mangler nogle sidevægge og en ekstra endevæg, hvis vi skal leve op til de løfter, vi har givet der. Vi har Holmbladsgade, som har jordforurening, vi har Indre Nørrebro med jordforurening. Vi har Holmen, vi har sågar store partiers ønskeseddel, ikke ønskesedler, men som man faktisk har lovet. Så er der Sundbyøsterhallen, vi faktisk også mere eller mindre har lovet, ikke konkret, men i hvert fald i ånden.

Vi har medborgerhuse ude på Østerbro, vi har kultur- og medborgerhuse på Ydre Nørrebro, vi skal udvikle vores biblioteksdel. Der er mange penge i spil her.

Hvis man nu skulle gå død, så har vi også nogle ekstra ideer her. Det kunne være, at vi på de byggetomter, der nu skal være her, inden vi får etableret vores haller eller lignende, kunne lave nogle bevægelsesklare områder. Der er faktisk etableret et med stor succes ude i Ørestaden, men det kunne sagtens være andre steder, hvor der er tomter, pladser, der kunne udvikles, specielt på de områder, hvor vi er facilitetsfattige. De kunne kobles på et initiativ, som jeg ved, Danmarks Idrætsforbunds københavnerudvalg også har udviklet, som hedder "Bemandede sportsarenaer". Det kunne også være bemandede bevægelsesklare områder.

Hvad går det ud på? Ja, det kunne være forområdet ude foran Nørrebrohallen, hvor man får Skjold eller andre af Nørrebros klubber til at stå for aktivitetsdage for de unge mennesker, få samlet op på, ja, det kan godt være rødderne, og sige: Her har vi et godt tilbud til jer, vi sørger for aktivitet hver tirsdag, torsdag eller lørdag, hvornår det kunne være. Her kan I være med, vi sørger for, at området er klart til at bevæge sig på, til at lege på, og så sørger vi for at få trukket jer ind. Det kræver blot, at der er nogle penge til at udvikle for, og vi har som sagt lige nedlagt udviklingspuljen ovre i Folkeoplysningsudvalget. Det vil vi gerne have tilbage, meget gerne.

Så synes jeg, at vi har haft en meget, meget flot udmelding på hele børnekulturområdet, børnekulturaktiviteter. Vi har en hensigtserklæring om, at ca. 15 pct. af vores kulturbudget skal gå til børnekulturelle aktiviteter. Det tror jeg faktisk, vi har opnået i kraft af reduktion af det øvrige budget, ikke i kraft af stigninger i bevillingerne til området, men fordi beløbet relativt fastholdes, fordi de andre udgiftsniveauer falder.

Børnekulturen lever en kummerlig tilværelse endnu, er måske mest af alt et bidrag til en lang række daginstitutioner. Det at give børnekulturelle oplevelser i fritiden mangler meget markant.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2004**

Det ender med den sidste del af karrusellen her. Når jeg nu har nævnt alle de her ting, som man mere eller mindre har lovet faktisk næsten, nej jeg vil ikke sige enstemmigt, men det har man faktisk nikked til tit og ofte, så virker det paradoksalt, at vi hvert år skal finde mellem 10 og 17 mio. kr. i omstillingspuljen, altså effektiviseringsbidrag. Hvor vi sidder med et område, som er et tilskudsområde, som betyder, o.k. vi skal køre mere effektive teaterforestillinger. Der er Bertholt Brecht jo fremragende, det er jo væk med alle store udstyrsstykker og så ned til nogle minimalistiske, og så har vi lavet en effektiv teaterforestilling og måske også af høj kulturel kvalitet.

Men det er lidt svært at se det, det er lidt svært det her. Som sagt, der er ikke nogen svar på det her, det er nogle bolde, vi spiller videre med, bolde, jeg har fanget selv fra nogle andre, som jeg spiller videre. Jeg er en boldvæg i dag, jeg er bred nok til det.

Vi har igen vedligeholdelseefterslæbet på skolerne. Der går det igen. Jeg tror, det er Per Bregengaard, der i sin tale kom ind på, at der ligger forrentning på ca. 6,5 pct., det er lidt højere end forrentningen ellers, det er 3-4 pct., når vi snakker pengeafviklingen der.

Men ellers ser vi legepladser, toiletter, faglokaler og generelt vedligeholdelseefterslæb på skolerne, ja man kan garantere også finde det på andre områder, ældreområdet, sundhedsosv., osv.

Men her er der også en anden stor udfordring, vi skal have løst, det er Gasværksvejens Skole. Der skal findes en løsning på den, det koster også lidt knapper. Der skal findes penge til det her på budgettet nu og her.

Den sidste lille feinschmeckerting, inden jeg slutter af, er, at nu er der sket den her lille strukturændring, regeringen har lavet et lille forslag, hvor gymnasie- og ungdomsuddannelserne ryger lidt væk fra os. Det er lidt ærgerligt, fordi her kunne man måske lave en – jeg synes, der er for få tilbud til det, vi kan kalde de kreative, taktile områder, det er jo røre- og brugersanserne.

Jeg synes også, det kunne være fint at koble en ungdomsuddannelse omkring det taktile, kreative, med en by, der gerne vil præstere noget på det artistiske, kunstneriske område. For nogle år siden etablerede man en artistuddannelse, den har sin grunduddannelse oppe i Stockholm, en afsluttende eksamen oppe i Stockholm, men mangler en grunduddannelse i Danmark. Den er ikke placeret endnu. Vi ved, vi har miljøer i København, der kan det, vi har miljøer, der kunne spille op til at udfordre byens rum, spille op til, når vi gerne vil lave sommerkultur, lave events i byen.

Lige nu må alle de kunstnere og artister søge andre steder hen. Her kunne vi spille ind med noget, der spiller sammen med de kreative erhvervs miljøer, fordi det er et stort erhverv. I Canada er det en milliardomsætning, i Frankrig er det en trecifret millionomsætning på hele artistområdet.

Vi bliver nødt til, når vi nu kører Fools her på 25. år, at importere vores egne danske drenge udefra og udlændinge, men vi har rent faktisk talentmassen selv, som vi kunne opdyrke. Det var en lille feinschmeckerting.

Jeg vil slutte af med en lille detalje, som ikke har så meget med økonomi at gøre. Alt det andet var noget med penge, også en ungdomsuddannelse på artistområdet ville koste penge, selv om det måske er et statsligt anliggende, hvis man skulle lægge pres på det for at få den til at være i København.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2004**

Men det er skolen, folkeskolen. I fredags havde Information en overskrift, der hed, ”Skolen forstærker den sociale arv”, eller lad mig sige det på en anden måde: De københavnske folkeskoler forøger de unge menneskers chanceulighed. Det er jo ikke ligefrem det, der er vores sigte. Vi har jo sagt, at den københavnske folkeskole skal være med til at bryde den negative sociale arv, vi skal løfte op.

Jeg har siddet og flettet og leget lidt med nogle statistikker og tabeller. Det viser sig, at over 4 år rykker de sig, det er kun 4 år, der rykker de små skoler, altså små skoler det er med omkring 300 elever, med stor tosprogsandel, de rykker sig ikke ud af flækken, de ligger nede på et snit på omkring 7 i præstation som unge. Det vil sige, vi låser de her unger i en social ghetto, de har ikke evnen eller chancen for at komme videre.

Det, der kunne undre mig, fordi jeg brokkede mig over på sidste udvalgsrunde, nu nævner jeg et par skoler, de lå meget langt nede, det var Jagtvej, og det var Østrigsgades. Straks kom hænderne op og sagde: Jamen de har store specialklassekvotienter. Vi kan også se det, for de ligger oppe på en omkostning pr. elev på nogle og trestusinde kroner, hvor snittet er omkring 40.000, inden vi propper administrationsomkostninger på og den slags ting og sager. Det vil sige ca. 50 pct. højere.

Men det eneste, man så kan sige, man bruger de ekstra 20.000 kr. til, det er, at vi kan fastholde dem på et snit på 7. Altså det er ikke med til at løfte noget, det er bare med til at fastholde dem i sumpen. Eller måske kunne man sige, hvis man fjernede de 20.000 kr., så folk ville falde længere ned, men sigtet med de ekstra midler var jo at løfte dem op, gennemsnittet jo også med specialundervisningen, eller er specialundervisningen med til at cementere, at her er man, og her er man låst fast, og der er ingen vej tilbage, du er bundet op på 5.

En af konklusionerne er, at de metoder, vi har brugt gennem meget, meget lang tid, ikke har rykket ved det sociale system, ikke har rykket ved mønsterbrydningen. Så vores spørgsmål er: Hvad er det, der hæmmer dette brud? Jeg tror ikke på, det er økonomien sådan set, fordelingen af penge til de enkelte skoler. Jeg tror, det er en mangfoldighed af ting, som man også kunne tænke lidt mere over.

Det kan være, det er ledelsen, en kompetent ledelse, det er spørgsmålet om at kunne lave teambuilding på de enkelte skoler, det er måske at tage ansvaret i fællesskab for flere skoler som enheder og fordele byrderne ligeligt. Det er måske det frie skolevalg også, der er en hæmsko på nogle af de områder.

Måske er det også et problem at sige, at når skolen skal afspejle lokalsamfundet, så hæmmer vi det rent faktisk også, for vi ved, at boligpolitikken er asocial. At ved at fastholde, at folkeskolen skal afspejle lokalområdet, fastholder vi faktisk også et asocialt boligsystems afsmittende effekt på folkeskolen.

Derfor er der brug for at tænke nyt inden for folkeskoleområdet. Jeg synes, de svar, vi har givet gennem de sidste 10-20 år, i hvert fald de undersøgelser, vi kan se fra Erhvervsrådet og fra A4, i hvert fald viser, at Københavns Kommune ikke har fundet svaret. Magnetskolerne er en del af det, det tror jeg og håber på, men jeg tror, der skal mere til.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så går vi til bygge- og teknik-området.

Ole Hentzen (C): I torsdags, og det er så fortsat godt i dag, skulle man sådan set tro, ikke at vi havde vundet i lotto, for det havde forslået som skrædder et vist sted, men at vi i hvert

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2004**

fald havde fået uhindret adgang til statskassen, for der er jo ikke det område, som der ikke virkelig trænger sig på til millionforbrug.

En ting har vi vel efterhånden lært herinde, vi bruger det i hvert fald flittigt, og befolkningen har vel også lært det. Det er, at vi elsker at lave langsigtede budgetter og investeringsplaner på hvert eneste område, langsigtede planer, så vi virkelig får kortlagt, hvor er det, det står galt til, hvad er det, vi behøver, og hvorfor behøver vi det, og hvornår skal vi nu have det.

Til dem, der er nye i forsamlingen, vil jeg sige, det er der ikke noget nyt i, det har vi altid lavet, og det har altid set skrækkeligt ud, og det bliver ved at se skrækkeligt ud, og det er kun et spørgsmål om, hvad for nogle ord der sådan set bruges flest af det pågældende år, og ligesom den vejres lidt derhenimod, så er det det, der bliver prioriteret det pågældende år.

For alle har vidst, og jeg har siddet her i 18 år, at skolerne ser ud ad Pommern til, vedligeholdelsen er bare blevet værre. Det samme er det sådan set med alle kommunale bygninger. De er sådan set bare kommet til at se værre ud, der er ikke noget nyt i det. De eneste, der har fået det bedre, er de 18.000 boliger, som det lykkedes os at få solgt, så slap de ud af kommunens rædselsfulde ejerskab, og så blev de pludselig vedligeholdt af dem, der har købt dem.

Men så heldige er skolerne jo ikke, så heldige er plejehjemmene ikke, så heldige er de psykiske plejeboliger heller ikke. Der er ikke nogen steder, man er så heldige, og derfor er man underlagt politikernes vældig store glæde over langsigtede investeringsplaner.

Så kan vi derudover selvfølgelig lave plejehjemsplaner, ombygning af plejehjem, altså vi sætter det i 10-års-perspektiv, fordi det er jo store tal, vi snakker om. Gudskelov så ændrer præmisserne sig undervejs, sådan så vi kan revidere dem og tale meget seriøst om det undervejs.

Lidt afhængigt af, hvem det er, man hører på, ikke mindst borgmestrene, så er det klart, at deres område er jo helt vitalt, ja, det er jo livsvigtigt. Boforholdene for psykisk syge, der skal udsluses, det er jo en skandale lige her i år 2004, altså nu må der laves en langsigtet plan, som gør, at vi i hvert fald får 4 ugers ventetid også på det. Ingen snakker om, om det koster 50 mio. kr., 100 mio. kr., om vi har byggeplads til det eller noget som helst andet, men nu er det jo mode, og så kan det siges med lidt større kraft i 2005, der jo som bekendt er et valgår.

Idrætsfaciliteterne – der er intet nyt i, at KI ikke har fået nogen midler til at vedligeholde. Denne Borgerrepræsentation, som jeg som sagt har siddet i i 18 år, har elsket at bevilge småpenge til nye anlæg og har hver gang strøget kronerne til vedligeholdelse, fordi der er ingen stemmer i vedligeholdelse, men der er masser af publicity og stemmer i nye anlæg, og de elsker det.

Nu har de så fået en ny idrætsskole i Valby, gudskelov er den da ikke kommet på kommunale hænder, men på sådan lidt selvejende institution, for så er der da en chance for, at et vedligeholdelsesbudget gør, at den ikke er vedligeholdelsesmoden om 5-6 år. Men alle andre anlæg er der jo ikke penge til at vedligeholde. Men det lukker vi fint øjnene for, fordi vi må lige have nogle nye, og det seneste skud på stammen er så, vi må lige have sådan en ny kæmpe multihal liggende ude ved Bellacentret. So ein Ding muss Ich auch haben her i København.

Men det eneste fornuftige, jeg har læst i det lille interview, jeg har set, er, at overborgmesteren skulle have udtalt – men det kan vi få bekræftet eller afkræftet senere – at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2004**

det er uden penge fra Københavns Kommune. Lad os nu se, om det holder stik, for jeg synes, jeg har været her i 18 år, og den her kommunale kasse har alligevel fået tilsagn om at få nogle københavnske penge, uden at Borgerrepræsentationen er blevet spurgt i forvejen om de... (*Afbrydelse*). Arhh, mange gange, Morten Kabell. Så længe har Morten Kabell heller ikke været væk fra forsamlingen, så indimellem bliver han ligesom ført ajour med disse løfter.

Kl. 19.30

Vi har jo planer om blå planer, Byens Huse, Vandets Brug, ja vi havde faktisk også en plan om adgang til operaen, det er den, som nogle gav tilsagn om skulle have 50 mio. kr. om året, som vi andre har måttet følge trop til, og som nu bliver færdig her i oktober måned og bliver overdraget til staten, og hvor vejen til operaen jo altså stadig er lige vanskelig.

Det er det sådan set også til Holmen, der er det lige så vanskeligt. Holmen har vi jo udbygget på livet løs, jeg ved ikke, hvor mange institutioner der er blevet lagt derover, der er lagt boliger, og i stort fællesskab har den her forsamling selvfølgelig sagt, adgangsvejen til Holmen skal være restriktiv, for ellers bliver det et farthelvede gennem Prinsessegade, hvor vi har liggende tre skoler, fire institutioner, og som i øvrigt er meget smal. Stor enighed i Borgerrepræsentationen, hurra for det.

Hvad tror I, der kommer af forslag, når vi nu når lidt tættere på januar måned, når operaen skal åbne op? Er der nogen, der vil indgå væddemål, så er jeg i stand til om 10-15 minutter at indgå væddemål lidt senere, fordi der kommer selvfølgelig forslag om, at vi åbner Prinsessegade, og så dropper vi tanker om, at den overhovedet skal fredeliggøres, selvfølgelig da, fordi operaen er jo vigtig. Men operaen har været vigtig, lige siden planerne blev besluttet om, at der skulle bygges en opera, og det eneste, der overhovedet ikke er klaret, er adgangsvejen for at komme til Holmen og til operaen.

Vi er nogle medlemmer af Borgerrepræsentationen, der i øjeblikket har den ustyrligt store ære at være medlem af en dommerkomite vedrørende forslaget om at etablere en bro til Holmen, altså en bro, der ligesom skulle være lidt miljøsikret med lidt læskærme og lignende og ikke afbryde sejladsen hele tiden. Altså alt det her miljøvenlige og handicapvenlige, og så må den ikke skærme og skygge for operaen selvfølgelig i enhver henseende.

Så det har været lidt af en vanskelig opgave, og det sidder der sådan nogle meget lærde mennesker nu og prøver at skrive en betænkning om. Det vil vi så lidt senere fortælle, hvordan det nu er gået.

Jeg vil løfte sløret så meget, at jeg for min egen del vil sige uden at have taget glæderne eller sorgerne på forskud, at de løser ikke adgangsforholdene til Holmen, heller ikke til operaen. Så derfor har vi stadig problemet engang til januar.

Jeg synes, der mangler ikke en langsigtet plan, jeg synes egentlig, der mangler en plan derfor. At nogle mennesker seriøst tager det på sig og siger, hvad gør vi ved det, for det kan vi sådan set ikke et halvt år før tiden som kommune, der skal betale 50 mio. kr. om året, ligesom sige, ja, det må de jo finde ud af, dem der nu skal i operaen. Vi har trods alt givet en accept af at ville betale, og så må vi vel også som by have en vis interesse i, at denne adgang til operaen kommer til at foregå på en rimelig og fornuftig måde.

Vi signalerede også for et stykke tid siden, at de her store planer, trafik- og miljøplaner, som vi laver hvert tredje-fjerde år og sender ud i offentlig høring, det er helt vidunderligt, det vil være et skoleeksempel på, hvad denne forsamling kan lave af planer. Putte blå i øjnene på

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2004**

vælgerne og sige, der kan I se, alt det vil vi gerne, og I må stole på os, vi vil det gerne, men I har desværre ikke givet os mulighed for at gennemføre det. Så derfor står det ligesom lidt langt ude i fremtiden, i det her tilfælde måske noget, der ligner 2010 eller 2020. Men det skal I ikke være kedede af, fordi vi reviderer planen hvert 4. år, og derved så får I lejlighed til mindst om 4 år igen at diskutere det samme, og så er I måske rykket en 3-4 år længere frem i rækken. Så fortvivl nu ikke.

Jeg har fået fornøjelsen af at sidde i et udvalg, som indtil det blev tildelt en Venstreborgmester jo egentlig havde en relativt stor bevågenhed i denne her by. Det var et udvalg, som man var klar over sad på nogle vitale områder, renholdelse, brandvæsen, ja sågar noget, der hed KTK, altså kommunens håndværksafdeling, det var jo virkelig noget, som i store kredse af denne forsamling vel ikke kunne stå hjertet nærmere, nemlig ansættelsen af alle disse offentlige mennesker, der var beskæftiget med disse vitale serviceformål.

Lad nu den gruppe hvile i fred, fordi det gør den vel sådan set også i hverdagen, uden at vi sådan set mærker noget til det her i byen, i hvert fald ikke når det gælder renholdelse. Renholdelse har ikke fået yderligere midler, de har heller ikke fået dem opjusteret prismæssigt, men de har i hvert fald fået, jeg ved ikke hvor mange planer udarbejdet om, hvor hver eneste papirkurv skal stå, hvor tit den skal tømmes, hvor meget der skal gøres rent på hvert eneste fortov. Jeg siger jer, vi har planer så lange og så tykke, så det er helt ude. De er veldokumenterede med fotos og det hele.

Jeg foreslog for et stykke tid siden, om det ikke var muligt at udstyre os 10 medlemmer af udvalget, fordi borgmesteren regner jeg ikke med i den henseende, han kommer aldrig rundt og ser, hvad det er, der foregår, men de øvrige 10 kunne de ikke få et lille kamera, et af dem man lige kunne knipse med, altså en mobiltelefon med et lille knips, så man egentlig bare kunne sende det af sted til forvaltningen. Her står papirkurv ditten og datten, tidspunktet var automatisk inde, prøv at se, hvordan den ser ud. Jeg ville gøre det helt gratis og vederlagsfrit, for jeg ville føle, det sådan set var en ære at kunne rapportere til min forvaltning, her ser det ud ad Pommern til, det er noget værre møg, for vi kan åbenbart ikke få noget af den samme forvaltning til at udføre den tjeneste.

Jeg tænker her på det parkeringskorps, som med stor flid, stor ihærdighed går byen tynd for at se, om bilerne nu har parkeret inden for de der lovmedholdelige 10 m fra krydsene og fra midterstribe og det hele, men det eneste, de ikke kan og må, det er at gøre det samme, som jeg beder om. Det er dog et korps, som prøver at nærme sig de 100 mennesker, som er på gaden hver eneste dag. De kunne rapportere om huller, der var i vejbanerne, som var farlige, sådan så cyklisterne altså faldt i hullerne, eller fodgængere på fortovene, for de går der i forvejen. De kunne måske oven i købet få det samme kamera i en mobiltelefon, for de skal faktisk også ringe hjem en gang imellem, og så kunne de sådan set bare rapportere det ind.

Det må da være en stor hjælp for den samme forvaltning vederlagsfrit at have et rapportørkorps gående rundt i Københavns gader, som, samtidig med at de kigger efter bilerne, kunne knipse de mest åbenbare huller, mest åbenbare sindssygheder, der er i vores gader.

Med sindssyg mener jeg også nogle parkeringsforhold, som de normalt ikke må skrive, men som er så åbenbart ulovlige, at de kunne sådan set få en eller anden i forvaltningen til at gribe en telefon og ringe til 1448 og så bede politiet komme omkring og så skrive de pågældende med det samme.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

Altså sådan nogle ting er noget, der hedder service for borgerne.

Men tværtimod synes borgmesteren, at her var der en ny indtægtskilde, man kunne udskrive bøder til dem, som ikke kunne ramme papirkurven, bøder til de borgere, som ikke kunne få pizzabakkerne ned i de kurve, som vi har råbt og skreget om i 3-4 år er for små til, at pizzabakkerne kan komme ned i dem, men hvor man af arkitektoniske hensyn stadig arbejder på sagen for at få den størrelse, som gør det muligt at få en pizzabakke derned.

Man tænker ikke i borgernes ve og vel, jeg tror, man tænker i de ansattes ve og vel. Det er svært, når borgerne sådan set skulle have en service for den skat, de betaler, for alt, hvad der foretages af renholdelse, sker altså for skattekroner.

Jeg synes ikke, man har øje for det. Lad mig prøve at illustrere det ved et eksempel. Jeg havde med glæde sagt ja til at holde en tale i Valbyparken her ved kåringsen af årets rose og derudover indvielse af den islamiske have, som endelig var færdig, og det skulle ske en dejlig søndag. Jeg skulle ikke andet, jeg afsatte søndagen og drog mod Valbyparken. Det er jo et skønt sted, det er et smukt sted, som jeg synes, mange af jer skulle se at få lettet jer ud til, hvis ikke I allerede har været der, for det er et meget smukt sted. Kom nu lidt senere på dagen, sådan så der er gjort rent.

Jeg var jo så uforsigtig at komme et kvarter i elleve søndag formiddag, og jeg medgiver, det er tidligt, jeg mener, kl. 10.45 en søndag, når man har et kæmpearrangement, ja to arrangementer i Valbyparken, som har været annonceret nært og fjernt, og som man har fået Lorry til at køre en reportage om dagen før, så havner jeg sådan set med min bus deroppe ved Hammelstrupvej og begynder at spadsere ud gennem Valbyparken.

Jeg møder to bænkbformationer, det møder man, når man går på de store stier, og der er sådan set en rimeligt stor papirkurv, det må jeg sige, den skal ikke have nogen skam med sig, men det skulle altså dens indhold samt det, der lå på de nærmeste 3-4 kvadratmeter rundt om begge to, og de to lå altså inden for en afstand på ca. 100 m, og det var de to første, jeg mødte.

Der havde ikke været et øje siden en eller anden måske fredag, lørdag morgen har været der, der har ikke været en eneste og gøre rent, på trods af at alle i Valbyparken, samtlige ansatte ved, at her skal der være to kæmpearrangementer startende kl. 11 og det næste kl. 13. Hvis det ikke er, ja, jeg ved ikke, hvad det er, det er ganske simpelt hen rædselsfuldt dårligt.

De mennesker, vi ansætter til at gøre de ting, tænker ikke i sekvenser, og selvfølgelig nævnte jeg det så for den offentligt ansatte, jeg mødte lidt senere, og så går der selvfølgelig ikke fem minutter, før to små vogne drøner rundt omkring ørerne på en, og så er problemet løst. Men undskyld, jeg siger det, hvorfor f... skulle jeg, Ole Hentzen, borgerrepræsentant, være nødsaget til at sige til en offentligt ansat, her er der altså to store arrangementer, hvorfor rydder I ikke op på hele adgangsvejen til det her arrangement?

Det samme ude på Kulturhavn på Islands Brygge. Der ydes penge, der ofres kulturpenge. Sidste år påpegede jeg det, i år igen. Der ser ud som jeg ved ikke hvad, fordi man ikke har en kontinuerlig oprydning derude i et arrangement, som kører over tre dage.

Jeg kan ikke forstå, at der er nogle mennesker, herunder politikere i Kultur & Fritid, som siger ja til, at de arrangementer kører, undtagen der bliver afsat penge til, at der kan gøres rent. For det er ved, at kommunen står som arrangør af nogle arrangementer, så må vi altså også sørge for, der bliver gjort rent. Det ligner et væltet lokum, undskyld udtrykket.

Men det bliver bedre, siger borgmesteren, ja, det bliver nok efter, at jeg er trådt ud af Borgerrepræsentationen, men så må jeg håbe, at I sådan set følger op på sagen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2004**

Områdets finansielle status, altså Bygge- og Teknikudvalget, er jo ikke blevet tilgodeset med nogen yderligere midler i den tid, hvor der har været en Venstreborgmester. Jeg beder bare forsigtigt om, uden at skulle lyde alt for polemisk, at nu tror jeg, at man har nået grænsen for, hvad befolkningen finder sig i i relation til huller i vejene. Fordi nu må der altså ikke ske yderligere besparelser, og alle er jo bekendt med, de rapporter har jo ligget der længe, der laver man nemlig også langtidsplaner, at for bare at komme op på den nutidige standard, og det var altså for to år siden, så skulle der hvert år tilføres, jeg tror, det var mindst 20 mio. kr. hvert år over 10 år – undskyld, jeg kigger på Mikkel Warming, var det 10 mio. kr.? ... (*Afbrydelse*). O.k., den nuværende standard, som altså er den ringe, kunne fastholdes med ekstra 14 mio. kr. om året. Tak for det.

Det bliver vi nødsaget til at gøre noget ved. Man har oven i købet haft den glæde oppe i økonomiforvaltningen, at man ikke ønsker at fremskrive området med de midler, som nye områder kræver, altså Ørestaden, som man lægger ind i udvalget, med vandkanaler og veje og pladser, dem giver man ikke midler til.

Men skulle det nu være ovre i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget og alt muligt, uha, de kan straks med prognoser sige, der er 10,5 barn ekstra, hvorefter det udløser 17 mio. kr. Her har man altså et ekstra antal kilometer veje og pladser, men det udløser ingenting.

Nu må det høre op, i mærkelige S'ere, nu må I altså ligesom komme til fornuft, nu går den ikke længere.

Et enkelt område fik nogle bemærkninger, og jeg kan se, at gruppeformanden er til stede. Så vil jeg bede hende foranledige – det var, da finansordføreren eller hvad skal vi kalde ham, kulturborgmesteren, som jo altså var finansminister den dag, ligesom sagde, og jeg vil gerne prøve at citere:

Vi må derfor sende dette klare signal: Venstre medvirker ikke til og lægger ikke stemmer til metroens 4. etape, før der er taget initiativ til en helhedsplan for den kollektive trafik i hovedstaden.

Jeg går ikke hjem i aften, før jeg har fået at vide, hvad Venstre mener med det. Har Venstre meldt sig ud af metroring 4's videre arbejde, herunder stationsplaceringerne, deres udseende og den slags ting?

Jeg håber, Pia Allerslev vil sørge for, at jeg får den melding, fordi som man ved, er der uanet talemudder i aften, og det her går jeg ikke hjem fra, før jeg ved, hvad det er, Venstre mener, for det er så markant og mærkelig en udmelding, så det må Venstre svare på, hvad pokker mener man med det. Melder man sig ud af al fremtidigt arbejde her i Borgerrepræsentationen vedrørende metro, så er det et signal, som jeg gerne vi have uddybet meget klart, om det er tandemcykler, eller om det er sporvogne, hvad er det så, Venstre tænker på i stedet for. Eller er det Søren Pinds mærkelige – han havde en tanke om noget, der svævede oppe i luften engang og gjorde et eller andet ude fra Lyngby af.

Det må siges her fra talerstolen, så vi ved det, og jeg får et nik fra Pia Allerslev, så det hører jeg nok om lidt senere på natten.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så går vi til ungdoms- og uddannelsesområdet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2004**

Pia Allerslev (V): Jeg vil indledningsvis sige til hr. Ole Hentzen, at jeg nok skal sørge for at viderebringe spørgsmålet. Jeg vil ikke selv kaste mig ud i en dybere besvarelse af det, men holde mig til det, jeg ved lidt mere om, nemlig Ungdoms- og Uddannelsesudvalget.

Allerede fra årets begyndelse var det klart for os, at vi nok ikke ville være i stand til at støtte det forslag til budget, som et flertal fremlagde i udvalget. Jeg vil dog gerne understrege, at der bestemt var gode tiltag iblandt, som vi meget gerne havde støttet, nogle af dem, blot ikke dem alle sammen, den samlede pakke.

For Venstre er det afgørende, at de lærere, vi har på de københavnske folkeskoler, er de bedste og mest engagerede, der kan findes. Det opnår vi ikke ved at bede dem arbejde mere for færre penge i lønningsposen. Vi mener, det er rimeligt, at lærerne arbejder lige så meget som i resten af landet, men vi mener også, at de lærere, der underviser meget og altså har såkaldte konfrontationstimer med eleverne, skal belønnes for det.

Det er vigtigt at anerkende det store arbejde, der lægges i undervisningen, i form af ordentlige arbejdsvilkår, efteruddannelse og ordentlig løn. Vi har måske en dyr folkeskole i København, men vi skal ikke skræmme de vigtigste parametre for en god folkeskole, nemlig lærerne, væk fra vores by.

Derfor må vi også tage os til hovedet over endnu en gang at være vidne til, at et dyrt og fuldstændig malplaceret projekt som KØSS, Københavns Økologiske Sunde Skolemad, skal belønnes med endnu flere midler. Vi påtalte allerede i 2002, at det her ville blive et utrolig dyrt projekt, og at vi hellere så pengene blive brugt til åndelig føde frem for skolemad. Dengang faldt partierne over hinandens ben for at forsikre os om, at det skam ville blive udgiftsneutralt efter de første 2 år.

Nu er vi så i gang med det tredje budgetår, og partierne bag budgetforslaget har "fundet" 5 mio. mere, som skal kastes i dette projekt. Her så Venstre langt hellere, at vi f.eks. støttede Bente Frosts forslag fra i torsdags om at give pengene til eksempelvis Center for Undervisningsmidler og lade midlerne komme til gavn på skolerelaterede områder. Skolemad er og bliver en opgave, der skal betales af forældrene selv, det er ikke en kommunal opgave.

Som de fleste budgetordførere var inde på i torsdags, så bliver der selvfølgelig ikke så mange midler at gøre godt med i år. Det er trist, for U & U-området kunne sagtens finde anvendelse for langt flere midler, end der er til stede i øjeblikket. Derfor bliver det også nødvendigt at turde tænke lidt utraditionelt i det kommende budgetår.

Det glæder mig derfor at høre SF's Charlotte Wieth-Klitgaard tale om en overbygnings-science-skole igen. Det er en idé, som Venstre har støttet varmt fra begyndelsen, og vi vil meget gerne være med til at få det realiseret snarest. Her kunne vi meget vel gå i partnerskab med store elektronik-, medicinal- og computerfirmaer eller andre relevante firmaer i københavnsområdet om at bygge og drive en sådan skole. Det vigtigste må være, at vi får bygget en skole, der kan tilgodese den store mangel, der er i øjeblikket på naturvidenskabeligt interesserede børn og unge. Her kunne vi i høj grad være med til at ændre den udvikling.

Det er naturligvis også Venstres ønske, at den PISA-undersøgelse, der blev iværksat, bliver læst, tolket og anvendt, så der kommer fornuftige resultater ud af det. Vi er ikke bange for at spørge eleverne om deres holdning, deres oplevelse af folkeskolens niveau, og vi er heller ikke bange for at se på elevernes faglige og udviklingsmæssige niveau. Derudover er vi heller ikke bange for at tage konsekvensen af de resultater, der måtte komme frem, når nu PISA-undersøgelsen foreligger.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

Derfor var det også med stor fornøjelse, at vi sammen med Dansk Folkeparti stillede forslaget om indførelse af Code of Conduct i de københavnske folkeskoler. Det er flere gange kommet frem, at mange elever og forældre ikke bryder sig om tonen og opførslen blandt nogle grupper af elever på skolerne. Det er vigtigt, at eleverne ved, hvilken opførsel man forventer af dem, og endnu vigtigere, hvad konsekvenserne er, hvis man ikke opfører sig, som retningslinjerne foreskriver.

Hvis vi fortsat vil tiltrække elever til folkeskolen, så må forældrene også have vished for, at der er regler og konsekvens og som følge heraf et fornuftigt indlæringsmiljø, hvor alle kan føle sig trygge og dermed øge indlæringen.

Det er for slapt, at vi ikke tør gå foran med et godt eksempel, at vi som kommune eller udvalg ikke tør opliste nogle minimumskrav og konsekvenser til skoleeleverne. Det eneste, vi opnår ved denne langhårede blødsødenhed, er, at de ressourcestærke forældre placerer deres elever på privatskoler, og det var vel ikke det, vi ville med de københavnske skoleelever, eller var det? Dette forslag var tilmed håndgribeligt og stort set omkostningsfrit, lige noget, vi kunne bruge i dette budgetår.

Så hermed en opfordring til at se positivt på det, næste gang debatten kommer frem, for den kommer frem igen.

I det hele taget er det Venstres mål i den kommende tid at skabe et ordentligt grundlag for alle børn i København. Alle børn skal føle, at de får mest muligt ud af den undervisning og de fritidstilbud, der stilles til rådighed.

Vi har bestemt ikke lagt ideen om KKFO'er bag os, men indtil der igen tegner sig et flertal for dette, vil det være vores mål at sikre, at der kommer et langt tættere samarbejde mellem skole og fritidsordning. Her har vi alle et utrolig stort ansvar, både forvaltning og partier, og ikke mindst de partier, der ikke ville være med til at støtte KKFO-tanken.

Det skal ikke længere være muligt, at eleverne i én klasse fordeles over tre, fire, ja helt op til seks forskellige fritidshjem. Det er bestemt ikke fremmende for samarbejdet mellem pædagoger og lærere, og det giver en forskelsbehandling for de børn, der er så heldige at gå på det fritidshjem, der ligger på skolens område, eller et meget tæt på.

Vi må sørge for, at der er lige muligheder for samarbejde, og endnu vigtigere, at der stilles krav til både skoleledere og fritidshjemsledere om et tæt samarbejde mellem dem som ledere, men i højere grad også mellem deres medarbejdere. Vi må gøre alt, hvad vi kan for at give børnene en tryk og sammenhængende hverdag, hvor de kan føle sig i sikre hænder, uanset om de er på skolens område eller på fritidshjemmet.

På samme måde må vi også i langt højere grad opfordre skolerne og institutionerne til at få deres eget individuelle særpræg. Grundstammen skal selvfølgelig være den samme, men det er vigtigt for os, at vi får så stor en mangfoldighed og en mangefarvet palet af muligheder i de enkelte skoler og institutioner.

Vi vil gerne være med til at sætte fokus på skoleudvikling og efteruddannelse af personale, så der ikke længere vil være nogen tvivl for forældrene om, at de skal vælge den københavnske folkeskole med tilhørende institutioner frem for de private skoler.

Her kommer så den almindelige nedslidning og forfald, hvor man alt for længe har ladet stå til, til at spille ind. Venstre vil ikke være med til det længere, og vi vil nu have vurderet, om det store vedligeholdelsesefterslæb på nogen måde kan komme til livs i løbet af dette budgetår, også selv om vi bliver nødt til at tænke alternativt i forhold til finansieringen. Vi

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2004**

skal ikke have toiletter, eleverne ikke vil benytte, lokaler, der er fugtskadede eller så nedslidte, at ingen har lyst til opholde sig i dem.

Børneplan eller ej, så har partierne bag stadig ikke levet op til deres ansvar og løfter på dette område. Og hvad angår de andre meget personlige udtalelser, budgetordføreren for Socialdemokratiet, Karen Hækkerup, kom med, er de simpelt hen så meget under lavmålet for den politiske debat, at jeg helt vil undlade at kommentere på dem, blot undre mig i mit stille sind.

Til slut bliver jeg også nødt til at komme ind på Venstres forslag til en bedre fordeling af eleverne på skolerne i København.

Inspireret af den socialdemokratiske Albertslundmodel har vi foreslået, at man sprogtester alle tosprogede elever for derefter at fordele de elever, der ikke har bestået testen, på skoler, hvor koncentrationen af etsprogede elever er høj. Vi har ikke noget problem med at fordele eleverne efter deres faglige kvalifikationer, og vi er heller ikke bange for at forhandle om, at det eventuelt også kan komme til at omhandle de etsprogede elever, der måtte ønske muligheden for testen.

Vi vil ikke fordele elever efter et kvotesystem, men efter nogle klare faglige mål og kriterier, som skal være synlige for alle. Det skal ikke betyde, at danske elever skal flyttes væk fra deres distriktsskoler. Hvis en skole allerede er fyldt op med børn fra distriktet, så skal vi ikke løse det gennem flytning af disse børn. Så må man finde andre skoler, hvor det vil være muligt at lave en særlig modtageklasse.

Vi forestiller os, at halvdelen af undervisningen skal være målrettet og intensiv og alene foregå blandt de tosprogede elever. Den anden halvdel af undervisningen skal foregå blandt og på lige fod med skolens øvrige elever, så den meget vigtige integration også kan finde sted her.

Selvfølgelig skal der også bruges mange ressourcer på at oplyse de tosprogede forældre om, at de kan vælge skoler uden for deres eget distrikt, og vi skal bruge mange ressourcer på at få de danske forældre til at tilvælge den københavnske folkeskole igen. De har haft succes med det på Vesterbro, og de er så småt ved at opnå gode resultater på Nørrebro. Her tænker jeg især på Sjællandsgade Skole, der har fået vendt udviklingen. Det skal vi støtte og opmuntre, så også andre skoler og forældre i lokalområdet får troen på, at billedet så småt kan ændres.

Men det er også gennem tiden blevet klart for os, at forældre, både et- og tosprogede, fravælger folkeskolen på grund af for stor koncentration af tosprogede elever og intet andet. Derfor er det nødvendigt, at vi som politikere tør tage konsekvensen af disse meldinger og skabe rammerne for en mere hensigtsmæssig fordeling på skolerne og i områderne. Alle bydele må have en stor andel i integrationsprocessen. Det skal ikke kun være boligområder med en høj koncentration af tosprogede. Det må og skal vi alle bidrage til, uanset om vi bor i Vanløse, Brønshøj, City eller på Amager.

Vi vil derfor også se på målsætningen, hvori der står, at skolen skal afspejle lokalområdet. Vi mener, det er vigtigt, at vi ser kommunen som et samlet hele, og at der derfor kommer til at stå, at antallet af tosprogede så vidt muligt skal afspejle antallet af tosprogede i hele kommunen.

Vi kan ikke støtte forslaget om magnetskoler. Det er ikke det, at der tilføres mange ressourcer til en skole, der får forældre til at flytte deres børn til den lokale folkeskole. Det er

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2004**

klart, at der kan flyttes lidt gennem oplysning især til tosprogede forældre, men situationen i København er alt for alvorlig, dels på grund af for mange år uden politisk vilje til at se problemerne i øjnene og gøre noget ved dem, dels fordi vores andel af tosprogede naturligvis er høj, især i visse bydele.

Derfor må der også skrives til lidt mere drastiske metoder for at få forældrene til at genvinde troen på, at folkeskolen kan danne og uddanne deres børn. Hvis ikke vi tør det, kommer vi til at stå og diskutere langt større problemer i årene, der kommer.

Vi ser meget frem til de kommende forhandlinger, både i forhold til budgettet i al almindelighed og i forhold til tosprogssituationen i København i særdeleshed, og håber, at de partier, der allerede har tilkendegivet deres støtte til vores forslag, også vil have mod og mandshjerte til at være med, når det sidste pennestrøg skal laves, og den sidste afstemning foretages.

Tak for ordet.

Jakob Hougaard (A): Det kommende år bliver en mager høst, og for at bruge høstens udtryk, ja, så har den radikale budgetordfører, Inger Marie Bruun-Vierø, udtrykt, at frugterne ikke hænger så lavt, som de plejer. Den økonomiske smalkost vil selvsagt få betydning for omfanget af de økonomiske muligheder i omstillingspuljen.

Naturligvis har vi fra Socialdemokratiets side et stort ønske om, at der kan afsættes penge til vedligeholdelse. I år 2000 blev der indgået en aftale om 100 mio. kr. til vedligeholdelse over en 4-årig periode. Den aftale udløber i år, men skolerne har brug for, at bevillingerne fastholdes. Samtidig er det stadig væk ikke lykkedes at løfte bevillingerne til undervisningsmaterialer og inventar til et tilstrækkeligt niveau.

I forhold til disse ønsker og en lang række af andre ønsker ligger vi fra Socialdemokratiets side på linje med flere andre partier her i Borgerrepræsentationen. Derfor håber jeg, at der kan findes nogle løsninger på trods af den begrænsede økonomi for budget 2005.

Og så – idet jeg kigger på Enhedslisten – kan jeg bemærke, at det er så let at skrive ønsker på udvalgets ønskeseddel, men det er en dårlig strategi, når den gavmilde julemand tilsyneladende ikke kommer det næste års budget til undsætning.

Måske netop derfor er jeg glad for i dag, at et flertal i Ungdoms- og Uddannelsesudvalget rent faktisk indgik en aftale om intern omstilling. Det betyder, at vi faktisk har sparet flere penge, end Økonomiudvalget har bedt os om, og det var jo værd at bemærke, at det var Socialdemokraterne, De Radikale, Konservative og SF, som stemte for forslaget om, at lærerne skal undervise en lille smule mere næste år, en halv time mere om ugen, men til gengæld giver det også penge til nogle nye projekter på uddannelsesområdet, ikke mindst de 5 mio. kr. til magnetskoler, som er det projekt, der skal bidrage til at bryde den sociale og etniske polarisering af de københavnske skoler.

Kl. 20.00

Netop problemet med den etniske og sociale polarisering har jo optaget den offentlige debat i den seneste tid, og i mine øjne er det et af de væsentligste problemer i vores skolesystemer overhovedet, som vi her i Borgerrepræsentationen skal tage meget alvorligt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

Derfor går vi fra Socialdemokraternes side ind i budgetforhandlingerne med et ønske om, at indsatsen på dette område styrkes med ekstra ressourcer i de kommende år.

SF's budgetordfører, Charlotte Wieth-Klitgaard, har spurgt ind til Socialdemokraternes politik på dette område, da hun holdt sin tale i torsdags. Der benyttede hun sig bl.a. af lejligheden til at citere Karen Hækkerups indlæg fra forrige år, hvor det blev slået fast, at Socialdemokraterne ikke er tilhængere af kvoter.

Jeg kan oplyse SF's ordfører om, at vi på intet tidspunkt har talt for kvoter. Det er alene Dansk Folkeparti, der har bragt det på banen her i Borgerrepræsentationen.

Enhedslistens Mikkel Warming har jo været oppe på talerstolen og udtalt, at Socialdemokraterne skulle have rumlet med tanker om at sprede tosprogede skolebørn med tvang. Der er jeg glad for, at Enhedslistens ordfører jo også har haft lejlighed til at læse og høre Jens Kramer Mikkelsens budgettale, hvor det blev slået fast, at kommunens indsats ikke sker ved tvang.

Der er ikke nogen grund til misforståelser om, hvad der skal være vores linje, og jeg vil derfor bruge min taletid her i dag på at uddybe de synspunkter, som vi har udtrykt offentligt, og som vi vil arbejde for i forhold til den etniske og sociale polarisering af skolerne.

Grundlæggende mener jeg, at det er helt forkert at tale om tvang som en modsætning til det frie skolevalg, for opbakningen til vores folkeskole forudsætter jo en grundlæggende tillid mellem forældre og skole. Problemet er bare, at den tillid er væk, når det gælder de socialt belastede skoler. Det frie skolevalg praktiseres reelt på en måde, som ikke har særlig meget at gøre med frit valg. Det er jo især de ressourcestærke forældre, som udnytter det frie skolevalg, og det praktiseres på den måde, at forældrene rent faktisk flygter ud af de områder, hvor skolerne er præget af mange tosprogede børn med en svag social baggrund. Der er faktisk tale om et fravalg og vel egentlig nærmest en tvang, for de fleste forældre ville vel helst have haft børnene i den lokale skole.

Så derfor er vores ambition, og som også vi mener bør være kommunens ambition, at genetablere tilliden til den lokale folkeskole, til vores fælles folkeskole. Det kræver altså en større regulering af skolens indskrivning, således at den sociale og etniske opdeling kan forhindres. Det er vel også i virkeligheden kernen i det koncept om magnetskoler, som vi vil lancere sammen med et flertal af partierne her i Borgerrepræsentationen.

Det grundlæggende problem i den danske folkeskole er, at den er udformet ud fra en forestilling om, at den lokale skole kan være i harmoni og social balance med det lokale nærområde. I folkeskoleloven viser det sig ved, at forældrene har et lovkrav på, at deres børn bliver optaget i den lokale distriktsskole. Men det er en romantisk forestilling, ja, nærmest en slags landsbytankegang, som ikke holder her i København og i de andre store byer, så længe nogle af boligområderne er socialt og etnisk polariserede. Skolerne afspejler jo lokalområderne, og i realiteten er det her med til at fastlåse de mange børn, som bor i de her områder, i et dårligere skoletilbud.

Vores udgangspunkt er, at alle forældre burde have ret til et skoletilbud, hvor deres børn kan møde danske kammerater. Forældrene skal have tillid til, at børnene kan få et godt fagligt niveau, og at skolens sociale liv er i balance.

Det er klart, at vi må arbejde inden for rammerne af loven, og det er ikke vores opgave at lave kreative løsninger, som udfordrer loven eller som reelt omgår den. Til gengæld skal vi

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2004**

her i København stille krav til lovgiverne, sådan at loven kan gøres tilstrækkelig til de problemer, vi oplever i byen.

Vi skal naturligvis ikke sidde med hænderne i skødet og vente på, at regeringen og Folketinget kommer med udspil, der kan hjælpe på denne situation, og derfor støtter vi varmt den københavnske model med magnetskoler. Vi har fra Socialdemokratiets side store forventninger til projektet. Målet er jo at skabe en mere blandet klassesammensætning på vores skoler. Vi ser gerne, at denne fordeling også sker ud fra både sociale og sproglige kriterier, for det særlige ved den københavnske model er, at vi vil reservere pladser til de tosprogede børn på de populære skoler.

Samtidig iværksættes en indsats for at gøre de upopulære skoler mere populære. De skal være magneter, de skal tiltrække områdets børn. Det skal så igen suppleres med kampagner og opsøgende arbejde i forældre kredsen, for valget af folkeskole er jo i høj grad afhængigt af forældrenes tillid og opbakning.

Det er vores opfattelse, at forældre til tosprogede elever også ønsker større frihed i forhold til valget af skole.

Se, det var altså en hel buket af mange forskellige initiativer, som virker i fællesskab. Vi tror ikke på, og det er også måske en melding til Venstre, at der findes en færdigpakket pakkelsøsning med sløjfer og bånd, som uden videre kan vende den sociale og etniske polarisering af skolerne.

Magnetskoleprojektet kan ikke stå alene. Som SF's ordfører også var inde på, er det et skridt på vejen, det er ikke det endelige svar på, hvorledes vi opnår en mere attraktiv folkeskole, men det er startskuddet til en længere proces, en proces, hvor det i øvrigt også er afgørende, at de enkelte skoler inddrages tidligt og aktivt i den. Det er en proces, hvor det ikke mindst er vigtigt, at skoledeltagere og mange andre lokale aktører i nærområderne, fritidstilbud, pasningsordninger m.v. bliver afgørende medspillere for at opnå de ønskede resultater.

Dybest set handler denne udvikling om at skabe flere muligheder, ikke begrænsninger. Det er derfor, jeg mener, at man ikke bør tale om tvang, men om muligheder.

Vi har som nævnt allerede fundet 5 mio. kr., men det er vores håb, at de kommende forhandlinger om budgettet vil gøre det muligt at finde yderligere penge til magnetskoleprojektet, som jo foreløbig skal realiseres i to bydele. Vi har en klar politisk interesse i, at magnetskolerne bliver en succes, vi har en interesse i, at mønstret brydes, så alle børn får lige muligheder.

Tanwir Ahmad (B): Lad os slå det fast med det samme: København er en attraktiv by at bo i, eller sagt med andre ord, som overborgmesteren påpegede i sin tale i torsdags: Det er blevet sjovere at bo i byen.

Når vi sammenligner os med de øvrige europæiske storbyer, er København en af de byer, som er bedst rustet til at møde fremtidens udfordringer. Trods områder, hvor regeringen har gravet huller, hvor regeringen har sparet, har vi i København valgt vores egen vej.

På folkeskoleområdet har vi set en del aftaler, hvor Det Radikale Venstre har været med til at påvirke og sætte sit fingertryk. Børneplanen er den største indsats på børneområdet i den korte periode, jeg nu har været medlem af Borgerrepræsentationen. Det er kun glædeligt, at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

København fastholder sin positive udvikling ved langsigtet prioritering. Planen er udtryk for handling og effektivitet.

Som det fremgik af den radikale budgetordførers tale i torsdags, er vi meget opsatte på, at skolernes resultater fremover bliver dokumenteret. Derfor glæder vi os til iværksættelse af en københavnsk PISA-undersøgelse. På den måde kan vi her i BR få et billede af, hvordan københavnske skoler står i disse vigtige fag i forhold til hinanden, i forhold til resten af landet og i forhold til andre lande, vi normalt sammenligner os med. Det vil derfor være et vigtigt første skridt i den debat, vi skal have om udviklingen af kvaliteten af vores skoler.

Den seneste OECD-rapport peger netop på, at folkeskolen mangler en evalueringskultur. Der er alt for stor fokus på penge og ressourcer og alt for lidt fokus på, hvad de københavnske elever får ud af deres skolegang.

Skolens fysiske rammer er forudsætningen for et godt fagligt og pædagogisk indhold. Selv om de københavnske skoler i børneplanen har fået eller venter på et løft, er der stadig områder, der halter bagud.

Vi synes, det er tankevækkende, at nogle elever vælger at holde sig til efter skoledagens afslutning på grund af toiletternes ringe standard. En besigtigelse har faktisk vist, at omkring halvdelen af skoletoaletterne er af en beskaffenhed, som ikke kan betegnes acceptabel. Det står derfor højt prioriteret på Det Radikale Venstres ønskeliste, at toiletforholdene moderniseres.

De københavnske folkeskoler modtager i stigende grad elever, der har anden baggrund end dansk, tosprogede børn, børn fra etniske minoritetsgrupper. En høj koncentration af tosprogede elever kan skræmme elever og forældre væk fra skolen.

Nogle partier i udvalget foreslår en tvangsspredning, andre vælger at maskere det under en blødere betegnelse som administrativ regulering. Jeg vil kalde det en nødløsning, jeg vil kalde det en panikløsning og opfordre de partier til at tænke sig om endnu en gang. Der skal mange andre midler til. Og f.eks. i visse skoler på Nørrebro er det faktisk lykkedes at få vendt strømmen og få nogle af de danske elever tilbage igen, eksempelvis ved omlægning af skoledistrikter, bedre samarbejde mellem daginstitution og folkeskole, opsøgende arbejde og holdningsbearbejdning både blandt danske og forældre med anden etnisk baggrund.

Foreningen "Brug folkeskolen på Nørrebro" er et levende eksempel på, at netværksdannelse kan hjælpe, og det er derfor vigtigt, at forvaltningen inddrager de etablerede netværk, som allerede har en lokal kontaktflade.

Lad der ikke være tvivl om, at Det Radikale Venstre ikke vil stigmatisere eller marginalisere tosprogede elever, allerede inden de starter i skole, og Det Radikale Venstre er enig med overborgmesteren i, at problemet sagtens kan løses inden for frivillighedens rammer som ved magnetskolekonceptet.

Tosprogede børn er en ressource, vi skal tage til os, ikke et problem, vi skal løse. Ved at tvangssprede eller indføre kvoter sender man helt forkerte signaler til tosprogede børn. Man siger, at fordi du er tyrk, pakistaner eller vietnameser, så udgør du et problem. Det reelle problem er netop ikke det at være tosproget.

De partier, som har tilkendegivet interesse for en spredningspolitik, har stadig ikke svaret på, hvad der er smertegrænsen for, hvor mange tosprogede der må gå på en folkeskole. Samme partier har stadig ikke forklaret, hvorfor manglende sprogkundskaber skulle løses ved at flytte rundt på børnene.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2004**

Sprogtest har også været bragt på banen i den forbindelse, og udvalget afventer stadig en juridisk vurdering. Det Radikale Venstre er åben over for en eventuel sprogtest, men lad der ikke være tvivl om, at vi ikke vil bruge sprog som et fordelingskriterium. Og lad der heller ikke være tvivl om, at såfremt vi vælger en sprogtest, skal den gælde for alle børn.

Vi har tillid til, at der også blandt forældre med anden etnisk baggrund er et ønske om en social integration og en blandet skole.

Videnserfaring mellem folkeskole og privatskole. I København går der ca. 31.000 børn i folkeskolen, der er ca. 10.000, der går i privatskole, og søgningen til privatskoler er dobbelt så stor i København som i landet som helhed.

Vi synes, det er et faktum, som har givet anledning til mange spørgsmål og teorier. Er den københavnske folkeskole ikke rummelig nok til alle elever? Er de tosprogede forældre uvillige til at lade deres børn integrere? Er de frie grundskoler nu også gode nok, eller modvirker de elevernes muligheder og motivation for at indgå aktivt i det danske samfund? Sikkert er det nemlig, at retten til at etablere friskoler på et religiøst, pædagogisk eller politisk grundlag er en velerhvervet og meget dansk rettighed og tradition.

Vi mener også, det bør være en københavnsk skoletradition, at folkeskolen og de frie grundskoler er i dialog med hinanden og med det omgivende samfund. De eksisterende skoleformer skal kunne inspirere og berige hinanden, og de skal alle sammen, både folkeskolen og de frie grundskoler, kunne måle sig mod et kritisk tilsyn af kvalitet og resultater.

Dialogen mellem folkeskolen og friskolerne sætter Det Radikale Venstre højt på dagsordenen. Begge steder er der brug for en organisatorisk, metodisk og pædagogisk opkvalificering for at sikre, at undervisningen af elever både i folkeskolen og i friskolen er optimal. Og hvorfor ikke bruge hinandens erfaringer. Disse erfaringer vil komme den københavnske folkeskole til gode.

Københavns Kommune bør derfor spørge forældre, hvorfor de i høj grad vælger ikke at sende deres børn i en af kommunens skoler.

Dansk-arabisk spor. Det Radikale Venstre fremsatte sidste år et forslag, som blev fremsat af vores gruppeformand, Klaus Bondam, et medlemsforslag om, at kommunen skal udarbejde et forslag til en international strategi for Københavns Kommune. International strategi er et meget elastisk begreb og kan rumme mange ting, alt efter i hvilken sammenhæng det bruges. Det store spørgsmål er mere, hvordan vi omsætter ordene international strategi til noget praksis. I en skolemæssig sammenhæng kunne man eksempelvis drøfte forskellige sprogspor i folkeskolen. Forslaget har også været bragt på banen i udvalget i forbindelse med dansk-arabisk spor.

Trods lidt forvirring om, hvem der er ophavsmand til forslaget, blev et flertal enig om at sende forslaget om en dansk-arabisk folkeskole i høring. Vi mener, at i en tid med stigende grad af samhandel med ikkeeuropæiske lande og globalisering bliver sprog et mere og mere vigtigt værktøj for at klæde eleverne på til de udfordringer, som venter dem. Et nyt sprog kan sagtens læres, uden at det sker på bekostning af et andet sprog.

Sprog er ressourcer, som skal udvikles og udnyttes. Flersprogethed er en ressource både for individ og samfund. Flere sprog giver nemlig flere muligheder, og de muligheder skal bruges og ikke kastes bort. Desværre deler undervisningsministeren ikke denne opfattelse.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

Det Radikale Venstre så gerne, at man ud fra de københavnske befolkningsforudsætninger og efterspørgsel lavede en forsøgsordning med andre undervisningssprog end dansk. Vi behøver nødvendigvis ikke at omlægge hele vores skolesystem eller kopiere modellerne fra USA. Lad mig i den sammenhæng blot henvise til erfaringerne i Sverige.

Afslutningsvis vil jeg gerne knytte nogle kommentar til sundhedsområdet, hvor jeg også sidder i udvalget, og der vil jeg særligt knytte nogle kommentarer i forhold til forvaltningens indsats rettet mod borgere med anden etnisk baggrund end dansk.

Det Radikale Venstre ønsker at skabe vilkår for et godt, sundt og langt liv for københavnernes, og det gælder naturligvis alle københavnere uanset etnisk baggrund. Derfor arbejder vi i Sundheds- og Omsorgsudvalget for, at der på alle områder tages højde for, at en del af kommunens borgere har en anden etnisk baggrund end dansk.

Vi skal ikke give særbehandling, men vi skal over for alle borgere leve op til sundhedsforvaltningens værdigrundlag. Vi skal bl.a. være fleksible i vores tilbud til borgerne. Det betyder skræddersyede pleje- og omsorgsydelser til alle ældre, der har behov for det, også ældre med anden etnisk baggrund end dansk. Det samme gælder folkesundhedsarbejdet. Alle bør opfordres til en sund livsstil.

Jeg er derfor glad for, at Sundheds- og Omsorgsudvalget i de sidste par år har sat handling bag ordene. Der er nu igangsat en række initiativer med fokus på borgere med anden etnisk baggrund end dansk.

I forhold til de etniske ældre handler det i første omgang om at komme i dialog med de etniske ældre. Vi skal have afdækket deres ønsker og behov i forhold til deres ældrelev, for vi kender faktisk ikke svarene på det. Der skal også oplyses om kommunens tilbud til ældre.

Sundhedsforvaltningen er gået i gang med arbejdet, men vi skal videre. De etniske ældre ønsker at benytte sundhedsforvaltningens tilbud, når de ikke længere kan klare sig selv. De adskiller sig jo heller ikke meget fra alle andre ældre borgere.

Hvad der adskiller sig er, at de etniske ældre i mange tilfælde ikke taler dansk i tilstrækkeligt omfang, de har en anden og nogle gange meget anderledes kulturel baggrund. Deres livshistorie er simpelt hen væsentlig forskellig fra hovedparten af de øvrige ældre.

Det stiller krav til hjemmeplejen og plejehjemmene. Der må derfor iværksættes en indsats, der ruste medarbejderne bedre til at levere ydelser til denne gruppe af ældre. Det kan ske gennem kompetenceudvikling af medarbejderne og ved rekruttering og anvendelse af tosprogede medarbejdere.

Folkesundhed. Mange københavnere har en usund livsstil. På sundhedsområdet er det faktisk vores største udfordring. Rygning, manglende motion og for fed mad, alt sammen giver helbredsproblemer. Den usunde livsstil finder vi desværre også blandt personer med anden etnisk baggrund end dansk.

Vi har allerede her i Borgerrepræsentationen besluttet, at etniske minoriteter skal være en særlig prioriteret målgruppe. Derfor er der blevet udarbejdet en handleplan for folkesundhedsarbejdet i relation til denne gruppe. I øjeblikket er der igangsat syv motionshold særligt for ældre kvinder og et for ældre mænd.

Det er vigtigt at understrege, at kommunen og her selvfølgelig sundhedsforvaltningen ikke kan løfte opgaven alene. Vi er afhængige af, at de mange foreninger, som findes på dette

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

område, også vil gøre en indsats. Vi er også afhængige af, at frivillige med anden etnisk baggrund end dansk vil være med. Der er stort behov for, at flere engagerer sig.

Udfordringerne i arbejdet er store. Der er sprogvanskeligheder, forskelle i opfattelser af sundhed og manglende kendskab til forebyggelse. Derfor må vi erkende, at der også her skal en særlig indsats til, hvis borgere med anden etnisk baggrund end dansk skal sikres forebyggelse på lige fod med de øvrige københavnske borgere. Det Radikale Venstre vil derfor arbejde for, at området får tilført ressourcer, så vi kan igangsætte en systematisk udvikling og afprøvning af metoder til gennemførelse og formidling af sundhedsfremmende indsatser for etniske minoriteter.

At ændre på sin livsstil er svært, det tror jeg, vi alle kender til. Derfor er det vigtigt, at vi nu sætter ekstra fart på. Vi skal have alle borgere med.

Majbritt Mamsen (C): Indledningsvis vil jeg sige, at det har været et spændende år, hvor De Konservative har været med i et konstruktivt og spændende samarbejde med budgetforligskredsen. Jeg vil gerne rose overborgmesteren for hans måde at samle budgetforligskredsen og høre alle samt at tage en god og konstruktiv dialog. Det kalder jeg demokrati og respekt for de enkelte partier.

Jeg vil også gerne gentage mig selv fra sidste år: Vi har brug for et København, hvor borgerne ikke skal mærke den form for kassetænkning, der foregår imellem de forskellige forvaltninger. Jeg får ofte henvendelser fra borgere, der kan berette om, hvordan de er blevet kastet rundt mellem de forskellige forvaltninger. Det vil De Konservative ikke acceptere. Så det er med stor forventning og begejstring, at De Konservative ser frem til, at borgerrådgivningen kommer rigtigt op at køre i 2005.

Gennemsigtighed med hensyn til, hvad pengene bliver brugt til i kommunen. Her har De Konservative sat deres fingeraftryk på den ny budgetlægningsmodel sammen med De Radikale, CD, Socialdemokratiet og SF. Dette ser vi frem til ved budgetlægningen for 2006.

Vi gentager gerne os selv i alle sager om, hvordan pengene bliver brugt, således at flest mulige penge bliver brugt ude blandt borgerne og så vi kan få gennemsigtighed i, hvad tingene koster, og hvad borgerne får ud af det.

Mobbepolitik. Jeg har med glæde deltaget i en antimobningsdag med repræsentanter for skole- og institutionsverdenen. Her vil jeg gerne rose vore lærere, pædagoger, U & U-forvaltningen og andre involverede parter for at tage denne vigtige opgave flot til sig og virkelig lave en antimobningspolitik, ikke blot på papir, men de har brugt tid og ressourcer på at involvere elever, forældre, lærere, pædagoger, ledelse og bestyrelser. Jeg har ikke mindst stiftet bekendtskab med skoler og institutioner, der har lavet fælles antimobningspolitik. Det er skønt, at så mange har set vigtigheden af, at mobning er grufuld og skal stoppes.

Konflikthåndtering er kommet for at blive og er et vigtigt element, som De Konservative vil kæmpe for at få etableret på så mange skoler som overhovedet muligt. For os er der en rød tråd i et godt skoleliv, antimobning og det sociale liv, og at børns trivsel skaber bedre vilkår for indlæring. Det hersker der ingen tvivl om i vores verden.

De Konservative vil have ordensregler på samtlige skoler i København. Men det er vigtigt, at det er hver enkelt skole, der selv udfærdiger sit eget regelsæt, da vi mener, at processen er lige så vigtig som regelsættet for, at hver enkelt skole kan føle et ejerskab til regelsættet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

Vigtigt er det at styrke indsatsen for de svage elever, således at de får samme muligheder for en uddannelse. Vi Konservative mener ikke, det skal være på bekostning af de stærke elever, som vi så ofte ser det i dag. Det skal ikke være et enten-eller, det skal være et både-og.

Vi vil have gjort op med, at fokuset kun ligger på dem, som forstyrrer mest i timerne. Der skal skabes ro til undervisning. Det skal ske ved et tæt forældre-skole-samarbejde. Skolerne har ansvaret for indlæring, men vi forældre har ansvaret for, at vores børn er opdraget til at modtage undervisning og modtage undervisning i fælles flok, således at enkelte elever ikke tager hele opmærksomheden fra flertallet i klassen. Vi har vel alle set "Kaos i klassen", der blev vist. Lærerne må her sætte ind over for disse elever og forældre, og vi politikere skal bakke skolerne op, således at der skabes ro til indlæring, såvel boglig som social indlæring.

Bygningsvedligeholdelse. Vi ønsker, at der fortsat afsættes penge til at vedligeholde vores folkeskoler. De skriger til himlen på grund af fortidens synder. Man korsrer sig, når man ser, hvad vi byder vores børn: Nedslidte lokaler og trappeopgange, der skriger på maling, vinduer, der er pibende utætte, bord og stole fra før min skoletid, faglokaler fra da jeg gik i skole, og sådan kan jeg desværre blive ved.

Idrætsfolkeskole er en mærkesag for De Konservative. Her vil jeg gerne understrege, at vi ikke nødvendigvis siger eliteidræt, som mange har forsøgt at skyde os i skoene, men selvfølgelig skal børnene have interesse for idræt. Det er videnskabeligt bevist, at børn bliver klogere af at bevæge sig. Forskere har fundet ud af, at børns motoriske udvikling og indlæringssevner hænger sammen som ærtehalv.

Nyeste tal viser faktisk, at flere børns muskler er underudviklede, flere børns hasemusklér er for korte, børnenes fysiske form er faldet med 8 pct. på 12 år, antallet af fede børn er fordoblet på 20 år. Børn helt ned til 10 år rammes af sukkersyge.

Derfor, kære venner, håber jeg, at I kan se, at vi har brug for en idrætsfolkeskole. Vi tror på, at dette er vejen frem for at få mere fokus på idræt og bevægelse, samtidig med at børnene også bogligt bliver dygtigere, da de herved får nemmere ved indlæring.

De Konservative ønsker en idrætsfolkeskole. Men når det er sagt, ønsker vi også en langsigtet vedligeholdelsesplan for vores nedslidte idrætsanlæg samt at styrke idrætsforeninger, og ikke mindst at styrke samarbejdet mellem idrætsforeninger og folkeskoler, også med henvisning til tidligere nævnte tal.

Det kan godt ærgre os Konservative, at Københavns Kommune ikke har budt ind på skoleidrætstilbuddet, hvor nogle kommuner er med i et forsøg på at få de 9-14-årige til at dyrke mere idræt. Jeg mener, at alt, hvad der har med kost, motion og idræt at gøre, skal vi i København turde satse på.

Budgetforligskredsen har i år sat fokus på kost og motion på recept, som er en kanonsucces, kan jeg vist roligt sige. Det vil vi gerne udbrede til overvægtige børn og deres forældre til næste år.

Tosprogede børn er det store samtaleemne, og politikere fra nær og fjern falder næsten over hinanden for at komme med gode, velmente råd om, hvad der er bedst og ikke bedst for de tosprogede børn. Vi politikere i skoleudvalget er ingen undtagelse. Men skal det være magnetskoler, Albertslundmodel, Farummodel eller tvang eller ikke tvang? Vi Konservative vil meget gerne tage et medansvar, men det skal være efter frivillighedsprincippet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

Konservative vil være garant for, at ikke en eneste dansk elev bliver tvangsflyttet i integrationens hellige navn.

Vi vil sætte ind med oplysning og information i massevis til vores tosprogede medborgere. Vi mener, at der allerede skal startes, når sundhedsplejerskerne kommer i hjemmene, i daginstitutionerne, i § 4 A-ordninger m.v.

For De Konservative er det vigtigt at få de tosprogede forældre og deres børn til at forstå vigtigheden i at vælge en skole med få tosprogede børn.

Samtidig skal vi opfordre tosprogede forældre til at sætte deres børn i børnehave for at styrke børnene til en bedre skolegang ved, at de får indlært sociale, kulturelle og sproglige færdigheder inden skolestart. Her mener vi, at familie- og arbejdsmarkedsforvaltningen og ikke mindst pladsanvisningen har et stort ansvar for at sørge for, at tosprogede børn får en ordentlig institutionsplads og ikke den, andre har takket nej til. F.eks. har jeg kendskab til en daginstitution, der har 20 nationaliteter. Hånden på hjertet, det har intet med integration at gøre.

De Konservative ser gerne en sproglig test inden skolestart for alle børn, også gerne de danske, således at ressourcerne og ikke mindst tosprogedes ressourcer bliver givet til de børn, som har det største behov, og ikke som i dag: Blot forældrene sætter kryds på indmeldelsesblanketten for, at de taler et andet sprog end dansk i hjemmet, så åbner alle sluser sig for støtte og hjælp. Nej, vi vil have, at børn ud fra sprogtest m.m. får de ressourcer, de har behov for. Dette må være mest reelt.

De Konservative vil gerne være med til at gøre skoledistrikterne større eller zoneinddele skoleindskrivningen. Men det skal være inden for gåafstand, da nærmiljøet spiller en vigtig rolle i forældrenes valg af folkeskole. Hvorfor tvinge ressourcestærke forældre til at vælge folkeskolen fra, fordi vi går i panik på grund af sorte og hvide skoler.

Vi skal tænke os rigtig godt om, og vi skal lytte rigtig godt efter, hvad der tales om ude blandt borgerne og ikke mindst blandt fagfolkene. Derfor er De Konservative også ærgerlig over, at projektet omvendt integration, "Danske forældre og børn tilbage til Nørrebro skoler", ikke fik en pæn modtagelse i Uddannelses- og Ungdomsudvalget den 11. august 2004.

Det er netop sådanne projekter, vi skal støtte op om. De har haft stor succes med at gå ud og tale forældre til forældre og oplyse om alle de positive sider ved vores folkeskoler, også på Nørrebro. Man kan vel sige, at det er det, vi faktisk vil opnå med A-magnetskoler, men åbenbart ikke fra andre sider end fra forvaltningens egne folk. Vi politikere og embedsfolk kan vel ikke rigtig bryste os af nogle flotte resultater på netop dette område, men det kan disse forældre, der står bag dette projekt, endda med flot succes.

Hvor mange gange giver vi ikke penge til det ene efter det andet håbløse integrationsprojekt? Men her er der tale om et projekt med danske forældre, og så siger man nej tak. Men er det ikke lige meget, om de danske børn kommer til de tosprogede skoler, eller om de tosprogede kommer til de hvide skoler? Ja, jeg spørger bare.

For os Konservative er dette projekt et integrationsprojekt, og det er det åbenbart også for Integrationsministeriet, men ikke for et flertal af politikere og embedsfolk i Uddannelses- og Ungdomsudvalget. Forvaltningens indstilling til udvalget var, at det var en forvaltningsopgave. Ja, så er det jeg spørger: Hvorfor står vi så med rene tosprogede skoler i dag? Hvis ovennævnte er en forvaltningsopgave, så burde de vel have løst den opgave for længe siden.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

De Konservative håber, at vi kan komme til enighed om at finde penge til netop dette projekt, om ikke andet så i budgetforligskredsen.

De Konservative vil have vores egen københavnermodel, med eller uden magnetskole-princippet. Vi vil ikke afsætte al overskydende kapacitet, efter at distriktsbørnene har fået plads på B-magnetskoler til tosprogede. Vi vil sikre børn, hvis større søskende allerede går på skolen, men som bor uden for skoledistriktet, en plads lige efter distriktsbørnene.

Samtidig vil vi have, at der skal skabes plads til dem, der selv tager initiativ til at vælge netop denne skole. De skal også fortsat have mulighed for at komme ind, hvis der vel at mærke er plads. Dette gælder selvfølgelig både et- og tosprogede børn. Hermed siger vi ikke, at vi ikke vil tage hensyn til de tosprogede børn, for det vil vi, men ikke på bekostning af de ressourcestærke børn. Det skal ikke være et enten-eller, det skal være et både-og.

Med Albertslundmodellen skal vi også bede de danske børn om at tage bussen til tosprogede skoler. Her vil jeg gerne gentage mig selv: De Konservative vil være garant for, at ikke et eneste dansk barn bliver tvunget rundt. Det bliver ikke mine børn, der skal med bus rundt i byen i integrationens hellige navn. Hvorfor skulle jeg så tro, at andre forældre vil acceptere dette?

Kl. 20.30

Men vi har jo ikke overkapacitet på nogen skoler i København, slet ikke på de hvide skoler.

Nu kunne jeg godt tænke mig at spørge Socialdemokratiet, Venstre og Dansk Folkeparti, om de vil udbygge de hvide skoler og nedlægge dem med mange tosprogede, eller hvad de har tænkt sig. Dog vil jeg sige, at jeg er fortrøstningsfuld over, at Socialdemokratiets politiske ordfører, Karen Hækkerup, sagde i sin budgettale sidste år:

”Jeg er på ingen måde fortaler for kvoter og kunne ikke drømme om at busse børn rundt i byen for at få samme elevsammensætning overalt.”

Så der er jo håb forude for, at Socialdemokratiet kommer til fornuft og ikke vil tvinge danske børn rundt i bus i København, hvad uddannelsesordfører Jakob Hougaard så tydeligt siger, han vil. Det ser jo ikke ud, som om Socialdemokratiet har clearet, hvad de egentlig mener på netop dette vigtige område. Men jeg kan høre på Jakob Hougaard, at han gudskelov har været i skole i sit parti og i sin budgettale var mere afdæmpet på dette område.

De Konservative frygter, at hvis et flertal tvinger ressourcestærke børn rundt i byen, så vælger de ressourcestærke forældre privatskolen. Vores folkeskoler bliver ligesom mange New York-skoler kun for de resourcesvage. Hvad har vi så opnået? Det vil De Konservative ikke være med til. Vi ønsker, at folkeskolen skal være for alle, og at den giver udfordring til alle, samt at folkeskolen skal afspejle lokalmiljøet.

Børn med særlig behov. Vi ser frem til resultatet af en undersøgelse, som vi satte i gang sidste år, af, hvordan man bruger støttetimerne i familie- og arbejdsmarkedsforvaltningen i dag. For vi taber alt for mange børn på gulvet i København, fordi støtten ikke er der, når behovet opstår.

Derfor ser vi med længsel frem til, at undersøgelsen kommer fra familie- og arbejdsmarkedsforvaltningen af, hvordan vi kan få støtte til AKT-børn, adfærds-, kontakt- og trivselsproblemer i daginstitutionerne og basisinstitutionerne, således at børn, der har det

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2004**

svært og tydelige tegn på AKT, kan få støtte inden skolestart. Det er bevisligt, at to-tre i en klasse allerede før skolestart eller skoleåret har tendens til AKT. Derfor skal vi allerede i børnehaven forebygge for at hjælpe disse børn til en bedre skolestart.

Det er glædeligt, at vores familieminister også har sat stor fokus på netop dette område, at forebygge før skolestart, ikke mindst at forebygge den negative sociale arv med at sætte ind før skolestart.

Drengeproblematikken er mit hjertebarn, men også mit smertensbarn. Senest har man kunnet læse i Jyllands-Posten den 15. august 2004 hjerneforsker Anne Knudsens beretning om, at piger og drenge indlærer forskelligt. Det er et stort problem, at vores folkeskole ikke er gearret til det.

Derfor er det glædeligt, at flertallet i Ungdoms- og Uddannelsesudvalget har været med til at finde penge ved omfordeling af midlerne for 2005, således at projektet kan komme i gang med henblik på at finde nye metoder til at undervise på i København, så vi ikke taber drengebørnene i vores folkeskoler. Projektet træder i kraft den 1. januar 2005.

Vi Konservative ser frem til en evaluering af dette med store forventninger om, at vi her kan finde nye metoder, således at vi ikke sender drenge i specialklasser, bare fordi de er drenge, fordi folkeskolen ikke er gearret til drenges måde at indlære på.

De Konservative vil fortsat kæmpe for de handicappede med speciel fokus på børnene, som ofte bliver ladet i stikken. De bliver tilbudt forældet handleplan og behandlingsplan; det kan vi ikke være bekendt. Derfor er det også med glæde, at mine partifæller i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget sammen med SF har fået vedtaget, at f.eks. Doman og ABA skal kunne tilbydes. Det er med glæde, at vi i U & U vægter klubtilbuddet til vores handicappede unge under 18 år så højt, at der var enighed i udvalget om at finde det inden for egen ramme.

Trist er det så at kunne konstatere, at den samme iver for dem over 18 år ikke har været til stede hos familie- og arbejdsmarkedsborgmesteren, som ikke har fundet det inden for egen ramme. Derfor vil vi Konservative selvfølgelig kæmpe for, at de handicappede unge får samme vilkår som normalt fungerende unge til et klubtilbud. Alt andet er uacceptabelt.

Vores børns skolevej skal være tryk af færdes på. Derfor vil vi sætte ekstra fokus på, at alle skoleveje er sikre for vores børn at færdes på. Jeg personligt kunne godt ønske mig fartbegrænsninger med maks. 30 km i timen samt indsnævringer. Der, hvor der er lyssignal, skal der være nedtælling fra rødt til grønt lys.

Sidst, men ikke mindst, vil jeg sige, at Konservative er utroligt glade for, at det endelig er lykkedes at få overdækket Bellahøjbadet eller rettere sagt at få et nyt indendørs Bellahøjbad samt at få en ny svømmehal i Valby. Jeg personligt har været ude og sige i min valgkamp, at jeg vil kæmpe for at få overdækket Bellahøjbadet. Det er jo dejligt, at ens vision også bliver til virkelighed.

Tak for ordet.

Trine Schaltz (F): Jeg har desværre ikke været eftertænksom nok til at sørge for, da jeg skrev mig på og ville sige noget i dag, så understregede jeg, at det, jeg primært ville snakke om, det var HS.

Jeg har siddet og overvejet i dag, hvem er det egentlig, vi taler til. Det er næppe ret meget hinanden, for der er ikke så mange, der hører efter, så det er primært tilhørerne. De, der nu interesserer sig for HS, er gået for lang tid siden, jeg så lige, at der kom en enkelt tilbage. Men

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2004**

jeg vil i hvert fald sørge for at forkorte mit indlæg og så måske se, om jeg kan være så heldig at improvisere mig til nogle sløjfer til U & U.

På HS-området må man sige, at vi har stået i et år eller to og står stadig væk i et meget uheldigt vadested på grund af strukturreformen. Den ventede vi på, nu er den kommet, nu skal den træde i kraft i 2007, og det har gjort, at man ikke har haft lyst til, der har ikke været villighed til at se på, om der er en anden måde, vi skal strukturere os på.

Det gør man, siger man, fordi vi skal aflevere et HS til regionen, som er så godt som muligt. Spørgsmålet er, om det er det, vi rent faktisk gør, for vi har jo med et væsen at gøre, som hele tiden ændrer sig, der kommer nye behandlingsformer, nye måder at operere på, som simpelt hen ændrer på så mange ting, så det er nødvendigt, hvis det skal fungere fornuftigt, at man hele tiden tænker på: Er der en anden måde, vi skal strukturere os på?

Når HS så samtidig, hvilket jo ikke kan komme bag på nogen som helst af os, hvert år kommer og mangler penge. Når jeg siger, det ikke kan komme bag på os, så er det jo, fordi vi har set en rapport sidste år om HS' økonomiske grundlag for 2004-2007, og der er det helt tydeligt, at hvert eneste år vil der være dette problem.

Det vil sige, at den måde, vi hele tiden finder pengene på, de sidste par år og også i år har været grønthøsterbesparelser og ikke, som vi faktisk gerne i SF ville tage nogle mere grundlæggende diskussioner omkring, er der en anden måde, vi kan gøre tingene på. Men vi vil selvfølgelig gerne være med til at gå ind i nogle seriøse drøftelser om, hvordan vi løser de problemer, vi står i nu.

Sundhed er ikke kun sygehuse, og i SF har det i mange år været et ønske, at vi skulle have en eller anden form for sundhedshuse eller sundhedscentre. Der er jo nogle små planer og nogle små initiativer i gang, og det var rart at høre den socialdemokratiske udmelding omkring det.

Der er ikke nogen tvivl om, at noget af det, der skal styrkes i fremtiden, er sundhedsfremme og forebyggelse. Det er ikke noget, der giver penge, men det er noget, der på lang sigt er rigtig, rigtig fornuftigt. Det er nok rigtigt, at det skal struktureres og samles en indsats fra sundhedscentre eller sundhedshuse.

Så vi vil meget, meget gerne gå ind i nogle videre drøftelser om, hvordan vi skal gøre det. Det skal sandsynligvis ikke være på samme måde i hver bydel, altså der skal være forskellige initiativer, men det vil være rigtig godt at komme i gang med det så hurtigt som muligt.

I det hele taget gælder det om, når man nu snakker om en anden måde at gøre tingene på, at få så meget som muligt ud fra sygehusene ud i primærkommunerne, der hvor man kan gøre det lige så godt i hvert fald og måske også billigere. Det kan være akutstuer, flere af dem, end vi har i dag til ældre, som har en eller anden lungebetændelse eller andet banalt, som ikke behøver en sygehusindlæggelse. Det vil være noget af det, som dels kan give en bedre kvalitet, dels kan være med til at spare nogle penge.

Hvis jeg nu skulle prøve det med at binde lidt til U & U, så er noget af det, som vi i SF og jeg frygtelig gerne vil have, noget mere samarbejde, også i dette tilfælde mellem HS og forvaltningerne.

I forhold til familie- og arbejdsmarkedet er der et godt samarbejde, og der er lavet en psykiatriplan. Men den psykiatriplan gælder for voksne. Der mangler en plan, og der mangler et samarbejde omkring de psykisk syge børn og unge, og det er noget af det, som vi håber, der vil blive sat fokus på, fordi det er fuldstændig urimeligt, at der er så lang ventetid. Det er

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2004**

urimeligt for børnene, men det er også noget af det, som kan ødelægge en familie totalt, når et barn har det så dårligt.

Det er noget af der, hvor vi kan samarbejde, FAF, U & U, HS, måske kan det løftes på en bedre måde. Vi har jo Skolepsykiatrisk Center, og vi har PPR, og tingene kan måske komme til at spille endnu bedre sammen.

Jeg kan ikke lade være med at sige – og Pia er her stadig væk – at når vi snakker om skolemad, så er der faktisk også noget, der kan have med sundhed og gøre og med indlæring. Når vi nu ved, at der er mange børn, der kommer og ikke har deres mad med og måske ikke engang har spist morgenmad, så er det rigtig fornuftigt at sørge for, at de har mulighed for at købe noget, der er sundt. Det kan også være med til at forebygge fedme. Det kan ikke bare ses på den måde, at det ikke er åndelig næring.

Så hvis vi skal gøre det helt kort, så håber vi bare i SF på et øget samarbejde forvaltning HS imellem og på nogle tiltag omkring sundhedsfremme og forebyggelse, som kan give en bedre balance i forhold til vores sundhedsvæsen.

Louise Frevert (O): Det er med stolthed, at jeg repræsenterer et parti, der har sat så afgørende og markante aftryk på udviklingen af uddannelserne i Danmark og dermed også i København.

Dansk Folkeparti har sat sit markante aftryk på den ny folkeskolelov, sit markante aftryk på den ny lov om gymnasier og hf, og har været med til rydde op i urskoven af forskellige udvalg og nævn, der efter egen opfattelse repræsenterede ekspertviden og den eviggyldige sandhed inden for uddannelsespolitikken – læs her i parentes: 68-pædagogisk omklamring.

Man kunne få den opfattelse, at det ikke er gået for op for mange af medlemmerne i denne sal, at der er indgået forlig om f. eks. folkeskolen. Et mantra i disse forlig har været styrkelse af fagligheden, bedre indlæring, flere undervisningstimer til eleverne. Og så foreslår man i Uddannelses- og Ungdomsudvalgets budgetforslag færre undervisningsdage og dermed færre undervisningstimer. Sammenhængen mangler fuldstændig, medmindre opfattelsen er, at eleverne i de københavnske skoler ikke har behov for at styrke fagligheden, ikke har behov for bedre indlæring og ikke har behov for flere undervisningstimer.

Jeg er også stolt over, at det parti, som jeg repræsenterer, har lavet en aftale om det nye Danmark, om den strukturreform, vi har efterlyst det sidste årti, og som den forrige regering aldrig turde tage fat på, en strukturreform, som først og fremmest berører de københavnske gymnasier og VUC og giver disse uddannelsesinstitutioner den frihed, som de andre ungdomsuddannelser har haft i mange år.

Men lad os komme tilbage til budgetforslaget for Uddannelses- og Ungdomsudvalget.

Der er en række aktivitetsudvidelser, hvor jeg er helt enig i bedre støtte til handicappede børn og unge og flere penge, om end yderst beskedent, til undervisningsmidler, og penge til den PISA-undersøgelse, som et flertal i udvalget måtte tvinge borgmester Per Bregengaard til at acceptere, er som sagt ikke ligefrem DF's kop te.

Men der er sandelig også aktivitetsudvidelser, som er helt og aldeles unyttige og i bedste fald fuldstændig uden mening. Det er de mange penge, der bruges til skolemadsordningen, som også er blevet omtalt tidligere her i dag.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2004**

Lad forældrene få lov til at have ansvar for deres egne børn og sørge for, at børnene får mad med i skole, eller gennemfør en ordning uden de store millionbeløb, der nu gives i støtte til nye lokaler, faciliteter, hvor madordningen skal effektueres.

Dansk Folkeparti er også uenig i forslaget om magnetskoler, hvis det skulle komme bag på nogen. Vi er enige i, at der skal være en anderledes og bedre fordeling af tosprogede elever mellem skolerne, men vi mener ikke, at det skal gennemføres på den måde, som udvalget har besluttet at sende til høring. Vi mener, at der er muligheder for inden for de mange, mange ekstra penge, der gives til tosprogede elever, at fordele pengene helt anderledes. I dag deles pengene ud til skolerne alene efter kriteriet, at forældrene fortæller skolen, at der tales et andet sprog end dansk i hjemmet.

Lav da nogle test, der fortæller, hvilke elever der har så store sproglige og dermed indlæringsmæssige vanskeligheder, at der er behov for ekstra hjælp og støtte, og giv disse elever en massiv og målrettet hjælp.

I stedet foreslås, at der skal reserveres plads på skoler med få tosprogede til, at tosprogede kan gives en fortrinsstilling på disse skoler, og så er troen – eller er det kun et håb måske – at de danske børn vil vende tilbage til skolerne med de mange tosprogede elever, og især, hvis man poster endnu flere penge i disse skoler.

Jeg tror ganske simpelt ikke på det. Jeg tror derimod på, at skolerne med de mange tosprogede bliver skoler, der igen kan tiltrække elever, hvis vi kan garantere, at alle, uanset om de er tosprogede eller etsprogede, kan dansk, og at skolerne sætter fagligheden i højsædet. Sagt med andre ord, at vi kan garantere forældrene, at deres børn selvfølgelig får viden på lige fod med børn i Herning Kommune og Albertslund Kommune.

I den sidstnævnte kommune gennemføres test af børnene, og man placerer dem på den skole, hvor det vurderes, at de får størst udbytte af undervisningen. Det må vi også kunne gennemføre i København, selv om vores skolestruktur er anderledes end i Albertslund.

Når disse udvidelser af budgettet er foreslået, bakker jeg stort set op om de besparelsesforslag, der fremgår af budgetforslaget. Det siger sig selv, at jeg mener, der kunne opnås større besparelser på danskundervisningen for voksne udlændinge, og jeg står helt uforstående over for, at man ikke bruger muligheden for at opkræve gebyr for deltagelse i undervisningen – ikke for at få en indtægt, men for at undgå, at de kursister, der alligevel ikke møder frem, optager pladser. Der vil kunne spares flere millioner på dette område, det er jeg helt overbevist om, Per Bregengaard.

Jeg vil også gerne udtrykke betænkelighed ved de meget store besparelser, der er forudsat ved en fælles indkøbsordning, og ved, at skoler og institutioner ikke får fremskrevet deres budgetter svarende til de prisstigninger, som vi alle ved kommer.

Jeg kan huske, at Per Bregengaard og de medlemmer af udvalget, der løber i hælene på ham, fremhæver, at vi som politikere skal være ansvarlige og stå ved de spareforslag og konsekvenserne heraf, vi kommer med. Vi ved alle, at vi ikke får de besparelser, der er regnet med i indkøbsordningen, og at priserne stiger. Vi overlader det til skolebestyrelser og forældrebestyrelser at finde de spareforslag, der er så nødvendige.

Jeg vil gerne stå ved mit ansvar og pege på spareforslag, der er åbne og til at forholde sig til.

Jeg har kun få bemærkninger til ønskelisten og skal pege på de penge, der ønskes til vedligeholdelse af først og fremmest skolerne. Det er blevet bedre, men hvor er der mange

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

skolebygninger, der trænger til det, der i salgsannoncer for huse betegnes som "behov for en kærlig hånd".

Vi må og skal gøre noget ved skolebygningerne. Det gælder den almindelige vedligeholdelse, men det gælder sandelig også faglokaler og toiletter. Også her vil vi gerne være med til at omprioritere inden for det budgetforslag, der er lagt frem.

Jeg kunne indledningsvis pege på de mange millioner, vi bruger til modersmålsundervisningen – det kommer sikkert som en bombe for alle her i salen – en udgift, som stort set alle landets øvrige kommuner har fundet ud af at bruge til noget ganske bedre.

Det sidste tiltag fra Per Bregengaards side er at ville etablere et dansk-arabisk spor på de københavnske folkeskoler. Modersmålsundervisning indført ad bagdøren. Jeg er da også meget glad for, at undervisningsminister Ulla Tørnæs har erklæret Per Bregengaards vanvittige ide for ulovlig. Derfor ser jeg frem til, at Venstre, når sagen bliver behandlet på et senere tidspunkt, kan se det relevante i, at de ikke støtter forslaget, som de gjorde i udvalget. Derimod er jeg glad for, at Socialdemokraterne er kommet på bedre tanker, er blevet klogere, end de normalt er, og det vil jeg gerne kvittere for.

Men hvis jeg nu skal opsummere, er det ikke et stort sværdslag, der skal udspilles set i lyset af Uddannelses- og Ungdomsudvalgets side, når det store puslespil om kommunens budget for 2005 skal lægges. Vi har som politikere en forpligtelse til ikke at blive hængende i vores egne doktriner, i vores egne idealer, og tro, at alting var bedre før. Vi skal være fremsynede, vi skal følge morgendagens børn og unge på vej.

Det kan gøres bl.a. ved, at skolen er med til at danne børnenes positive adfærd over for hinanden. Det kunne kaldes et opførselsreglement, et regelsæt for god opførsel, ja, skal vi ikke kalde det en Code of Conduct, som Venstre og Dansk Folkeparti tidligere på sæsonen har foreslået.

Vi må aldrig nogen sinde overlade opdragelsen af vore børn til skolen. Børn er altid og vil forblive forældrenes ansvar. Men det er ikke ensbetydende med, at skolen ikke kan opfylde en plads i fællesskabets ansvar og i gensidig respekt for hinanden.

Dansk Folkeparti har haft mange strålende forslag til afstemning i årets løb. På nuværende tidspunkt er der desværre ikke endnu opnået en opbakning og et flertal, men jeg tror, at mange partier efterhånden kommer på bedre og mere konstruktive tanker hen ad vejen, når de kan se fornuften i de forslag, som Dansk Folkeparti er kommet med.

Vi ønsker bl.a. en registrering af fraværet hos elever i folkeskolen. Det kan jo ikke nytte noget, at den eneste registrering, som vi har at læne os op ad, er den registrering, eller skal vi sige mangel på samme, som har været påpeget i en almindelig formiddagsavis, nemlig B.T.

Vi har i Dansk Folkeparti tidligere spurgt både i forvaltningen her og hos ministeriet, om det var muligt at få en optegnelse af børnenes fravær. Det er der ikke opbakning til, og det kan jeg ikke forstå af den simple grund, at det her drejer sig jo altså ikke alene om indvandrerbørn, det her drejer sig altså om social arv, det drejer sig også om Brian og Karl og alle de andre, som måske ikke møder op i skole.

Så altså lad os lige se på det med en tolerance og en alsidighed. Derfor ser jeg en meget stor nødvendighed i, at vi får lavet den her fraværstatistik, uagtet at det selvfølgelig har noget at gøre med, at folk henholder sig til, og partierne imellem henholder sig til, at vi har

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

selvforvaltning. Det har jeg også stor respekt for, men hvad med at have respekt for de børn, vi lader i stikken?

Derfor mener jeg, at det forslag, som vi skal have tilbage i udvalget igen, om ikke andet så skal vi til budgettet have det under hensigtserklæringer, at vi skal tage hinanden til indtægt for, at der skal gøres noget ved det her.

Vi skal have korrekte oplysninger. Vi skal have test, vi vil gerne have nogle test, som Venstres ordfører også sagde. Vi har alle sammen en forskellig indfaldsvinkel til tingene, men vi har, tror jeg, faktisk det samme mål. Vi har et mål, nemlig at vi vil det godt for vore børn, vi vil gerne være sikre på, at vores børn får den faglighed i folkeskolen, som vi alle sammen er indstillet på, og det koster jo altså ikke mere.

Vi har verdens dyreste folkeskole, så hvorfor i alverden kan vores børn så ikke være verdens bedste? Jeg spørger bare i al stilfærdighed fra denne talerstol: Hvorfor vil partierne i denne forsamling ikke være med til at gøre Danmarks og Københavns folkeskole til verdens bedste folkeskole og få de bedste elever? Derfor skal vi have de test, som kan gøre det målbart.

Men når vi nu snakker om kultur – det har vi ikke snakket om før nu, men det vil jeg så gøre – så er skolekultur jo også en del af kulturen. Det er fuldstændig korrekt, at der er nogle partier i denne forsamling, der jo har en eller anden forestilling om, at medlemmer af Dansk Folkeparti er enten rindalister eller kulturelle ignoranter. Det vil jeg gerne her fra denne talerstol, ramme en pæl igennem med store hammerslag, fordi det her er jo ikke et spørgsmål om at tage støtten væk fra teatrene.

Det her er jo ikke et spørgsmål, som Dansk Folkeparti har været ude og sige, om at rive gulvtæppet væk under teatrene. Det her er et spørgsmål om at bruge ressourcerne på fornuftig vis. Ja, det er korrekt, Mona Heiberg – som alligevel er til stede her i salen, men så er jeg sikker på, at der er andre af de kulturelle begavelser, der er til stede her, der kan referere videre til fru Mona Heiberg eller nogle af partikollegerne. Jeg mener stadig væk, at det er fornuftigt, at man tager ansvar i de tre kommuner, der har teatre i HUR's såkaldte fællesskab, at hver bydel tager et ansvar for sit teater.

Jeg tror fuldt og fast på, at efter at vi får en ny bygning på Kvæsthusbroen, vi får en ny operabygning, så kommer der altså, uagtet hvad der bliver lavet af udregninger osv., små 2.000 sæder mere. Jeg spørger bare: Hvor mange bagdele tror Kulturudvalget bare i denne her by, de kan få plantet i sæderne i Københavns teatre? Ja, jeg spørger bare. Jeg tror ganske simpelt ikke på, at der er et publikumsbelæg for, at man kan få alle de mennesker i teatret. Det er fuldstændig fejlagtigt at tro, at man kan få folk i teatret. Selvfølgelig kan man få folk ind i teatret, hvis man ser på en belægningsprocent og ikke ser på en værdibelægningsprocent, som nogle af udregningerne gør.

Så derfor, hvis man selvfølgelig tager støtte med i de her forestillinger på teatrene, så er det klart, at det kan fungere. Men tager man støtten fra, så kan det ikke fungere. Jeg tror, at der er for mange teatre.

Men lad mig så sige det på en anden måde: Vi er indstillet på at blive ved med at give støtte til teatre, men det her er jo et spørgsmål om, hvor meget man skal give i støtte. Vi vil gerne give støtte til smalle forestillinger, men vi vil bare ikke skyde med spredehagl og give støtte til nær sagt alle teaterforestillinger. Jeg tror, det er der, misforståelsen, jeg tror, det er der, misopfattelsen af vores kulturholdning er i denne forsamling.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

Nu tror jeg, at jeg har fået rammet en pæl igennem denne opfattelse, fordi vi er ikke imod støtte til kultur og kunst i Danmark, vi er heller ikke imod kulturstøtte i København, vi vil gerne være med til at højne det kulturelle liv her i København, men det skal ikke være på en hvilken som helst bekostning, og det skal ikke være med eksorbitante beløb, sådan så vi kan bruge de beløb på noget andet. Som jeg påpegede i min tale tidligere, så kan det være til undervisningsmidler, og det kan være til alt muligt andet.

Kunsten i Danmark og i København har det godt, den lever faktisk fortrinligt. Det er altså en eller anden misopfattelse. Det er 30 års socialdemokratisk øgning på kulturområdet, der har gjort, at man tror, at hvis man skal kunne producere noget, så skal det absolut have støtte med. Det er fuldstændig fejlagtigt.

Jeg er ked af, at Mona Heiberg ikke var til stede under denne her lille kulturpolitiske redegørelse fra Dansk Folkeparti, men forhåbentlig er der så nogle andre, der kan referere videre.

Heidi Wang (V): Inden jeg er kommet på talerstolen, har jeg lovet min gruppeformand, Pia Allerslev, at jeg skal tale langsomt og tydeligt og ikke puste i mikrofonen, og at jeg skal tale så klart, at Socialdemokraterne kan forstå mig.

Det var min mening, at jeg kun ville tale om én ting, og det er fordeling af de tosprogede, men fordi Louise Frevert og De Radikale også kom ind på dansk-arabiske skoler, vil jeg også senere hen komme ind på det.

Formand, er det o.k.? Kan du høre mig? Tror du, Socialdemokraterne kan forstå mig? Godt.

Lad mig lige starte med et citat fra Målsætning 2000 for den københavnske folkeskole: "Det er et mål, at elevsammensætningen afspejler befolkningens sammensætning i lokalområdet."

Med andre ord: Hvis et lokalt område har 90 etniske borgere, så er målet, at der skal være 90 tosprogede i klassen. Er det ikke logisk, fordi sådan er målsætningen jo?

Resultatet af denne paragraf er, at vi nu i 2004 står med 17 skoler, hvor de tosprogedes andel er over 50 pct. ...

2. næstformand (**Bente Frost**): Jeg skal lige bede om at få lidt ro i salen.

Heidi Wang (V): Jeg gentager: Resultatet af denne paragraf er, at vi nu i 2004 står med 17 skoler, hvor de tosprogedes andel er over 50 pct., og 11 folkeskoler, der har en tosproget andel på under 10 pct., og samtidig vælger 25 pct. af eleverne privatskole.

Denne formålsparagraf er skyld i, at vi har segregation i København i dag. Denne formålsparagraf giver grobund for praktiseret apartheid, og denne paragraf fører til etnisk-dansk elevflugt og marginalisering af de tosprogede.

Kl. 21.00

Konsekvensen er fravalg af folkeskolen, dannelsen af ghettoskoler, parallelsamfund både i skoler og i boligkvarterer. Den negative sociale arv har fået en anden farve.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2004**

Men hvad skal vi fordele efter? Det har vi snakket meget om i udvalget, og det kan vi læse meget om i avisen. Skal vi fordele efter etnicitet, tosprogethed eller rent ud sagt hudfarve? Skal vi fordele efter dygtighed, altså har man eller har man ikke et alderssvarende dansk, inden man går i skole? Skal vi fordele efter, hvor mange tosprogede elever der er i kommunen, eller skal vi fordele efter, hvor mange etniske borgere der er i kommunen? Skal vi fordele efter frivillighed eller regulering af indskrivningen?

Undersøgelser har vist, at de ressourcestærke elever ikke bliver påvirket af ressource svage elever, men til gengæld trak de svage elever op, flytter både de ressourcestærke tosprogede og tosprogede forældre deres børn fra folkeskoler til privatskoler. Hvordan kan vi forsikre de ressourcestærke forældre om det, så de ikke flytter børnene ud af folkeskolen? Kan vi opstille en smertegrænse for, hvornår de ressourcestærke elever begynder at flytte?

Inden vi bestemmer, hvad vi fordeler efter, skal vi også spørge om, hvad vi vil med folkeskolen. Vil vi have en folkeskole, vil vi få borgerne til at bruge lokale skoler, eller vil vi som politikere have borgerne til at bruge folkeskolen? Vil vi have etnisk blandede folkeskoler, eller vil vi have socialt blandede folkeskoler? Eller er målet at give børn uanset hudfarve adgang til en funktionel socialt og kulturelt integreret folkeskole?

Inden vi bestemmer, hvad vi fordeler efter, skal vi som politikere have juridisk grundlag til at finde noget værktøj til at gøre godt med. På nuværende tidspunkt kan vi kun ændre skoledistrikter, reservere ledig kapacitet til de tosprogede eller tosprogede, men er det nok til, at vi kan løse problemerne?

Det er på tide, at vi spørger os selv: Kan vi løse opgaven alene i Københavns Kommunes regi, kan vi løse opgaven kun med frivillighed, kan vi løse opgaven med en formålsparagraf, der er skyld i, at vi har det problem, som vi har nu? Kun når vi finder svaret på disse spørgsmål, kan vi komme med en rigtig københavnsk model. Magnetskoletiltaget er blot et andet H.C. Andersens eventyr "Kejserens Ny Klæder".

Så vil jeg komme ind på det med danske og arabiske skoler.

Ifølge Uddannelses- og Ungdomsudvalget den 11. august, takket være min kollega Louise Frevert – som ikke er her – takket være hendes indsats har vi vedtaget at sende forslaget i høring på folkeskolerne i København. Den her høring går ud på, at udvalget er åbent over for ideer om et dansk-arabisk spor som forsøg. Det behøver ikke at være en kopi af tosprogedes program på Robert E. Simon School i New York, men f.eks. en udbygning af sproggruppemodeller med inddragelse af elever, der har dansk som modersmål, i undervisningen i arabisk. Udvalget er ligeledes åbent for parallelforsøg med kinesisk eller andre sprog.

Nu vil jeg så forklare, hvorfor vi stemte for det.

Venstres begrundelse for at tilslutte sig forslaget er, at det her forslag hverken handler om minoritetsrettigheder, modersmålsundervisning eller nogen debat om, at Danmark skal være et multikulturelt samfund; eller heller har det med holdningen til muslimske eller ikkemuslimske indvandrere at gøre.

Det, det handler om for Venstre, er, at folkeskolen giver børn mulighed for at lære et sprog, som tilhører en fjerdedel af verdens befolkning, for så vidt angår det kinesiske sprog. Der er ingen tvivl om, at den kinesisksprogede verden om 20 år vil udvikle sig til en af de allerstørste økonomier i verden og derfor bliver en fremtidig samarbejdspartner for vores

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

børn. Der er også en mulighed for, at danske børn, der lider af ordblindhed, måske kan vinde noget sejr over, at det er et tegnsprog og ikke består af alfabetet.

Venstres betingelse for at stemme for forslaget er, at der skal være 50 pct. børn af etnisk dansk oprindelse, og at udbud og efterspørgsel, som vi som lovgrundlag skal bestemme, om forsøget overhovedet bliver til noget.

Så vil jeg sige tak for ordet.

Borgmester Per Bregengaard: Det foreliggende budgetforslag inden for Uddannelses- og Ungdomsudvalgets område prioriterer væsentlige nye initiativer, som gør en forskel. Jeg synes, at ikke mindst den konservative budgetordfører, Mogens Lønborg, skal bide mærke i, at omprioriteringer ikke kun foregår ved de afsluttende budgetforhandlinger. Der foregår også omprioriteringer i udvalgets behandlinger af budgettet.

Et væsentligt finansieret initiativ, som vil gøre en forskel, er 5 mio. kr. til gennemførelse af udviklingsprojekter i to områder i byen præget af lav søgning til den lokale folkeskole og høj tosprogsandel på skolerne, herunder inddragelse af naboskoler i projektet. Det drejer sig om de såkaldte magnetskoler, der har været grundigt omtalt både her i aften og i den sidste uges tid.

I lighed med Mikkel Warming og også nogle af personerne i dag kvitterer jeg for overborgmesterens krystalklare udmelding, at københavnmodellen, kommunens indsats på dette område, ikke bygger på tvang.

De 5 mio. kr. vil dække et første skridt mod etnisk mere blandede skoler i København. Hvis der kan findes op til de 10 mio. kr., som udvalget ønsker sig, og som Jakob Hougaard har været inde på i aften, så kommer vi altså op i nærheden af Århusindsatsen på det her område – han er jo meget inde på benchmarking – og vi kan inddrage flere områder i byen, som har det samme behov. Jeg tror, at det har en høj politisk prioritet hos et stort flertal herinde og også hos københavnere.

Andre væsentlige finansierede initiativer, som vil gøre en forskel, er 4,6 mio. kr. til at styrke klubbernes opsøgende arbejde i områder præget af sociale problemer, 4 mio. kr. til ny ledelsesstruktur på folkeskolerne, 4,1 mio. kr. til pc-kørekort og hjemmeopkoblinger til lærerne og 5 mio. kr. til den fortsatte udbygning af den økologiske skolemadsordning. Der er jo den ting, vi hælder i det her projekt, er jo omkring de fysiske ændringer, der skal ske på skolerne, vil jeg lige så præcisere over for Pia Allerslev.

Endvidere er der en række mindre initiativer, der hver især er væsentlige på deres område, bl.a. teaterundervisning, ordblindeundervisning af unge, mere fysio- og ergoterapi til de handicappede elever, styrkelse af Skolepsykiatrisk Center, flere pladser i klubtilbud til unge udviklingshæmmede, som Majbritt Mamsen har nævnt heroppe fra talerstolen. Tak for det. De ekstra penge til undervisningsmidler har en symbolsk betydning og opvejer langt fra de almindelige "grønthøsterbesparelser" på skolernes driftsmidler.

Nedskæringen på den tildelte budgetramme og i anden række omprioriteringerne betyder, at der foretages markante forringelser på en række områder. Forøgelsen af lærernes undervisningstid med 20 timer årligt betyder mindre tid til skole-hjem-samarbejde, lejrskole og ture og-eller teamsamarbejde m.v.

"Grønthøsterbesparelser" på driftsmidler betyder, at skoler og institutioner får færre penge til møblement, materialer, skolebøger, ture m.m. Ringere normeringer og besparelser

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

på fritidsinstitutionernes drift betyder, at der bliver dårligere vilkår for det pædagogiske arbejde.

Dette er markante nedskæringer, der rammer stort set alle inden for udvalgets serviceområder. Og så især til Mogens Lønborg – for jeg ved, han hører efter, hver gang hans navn bliver nævnt, ikke Mogens? ...

2. næstformand (**Bente Frost**): Ikke direkte tale.

Borgmester Per Bregengaard: Som konservativ budgetordfører har han foreslået, at man ikke prisfremskriver lønningerne. Det var sådan en større såkaldt rationaliseringsgevinst på 0,75 pct. af lønsummen, som ordføreren var inde på i sin fremlæggelse.

Der vil jeg bare gøre opmærksom på, at de besparelser, der er på udvalget, herunder også på lærerlønninger, ligger altså 300-400 pct. over det niveau. Og rationaliseringsgevinsten på ¾ pct. skal åbenbart erstatte 2 pct.s besparelsen, hvis der ellers er sammenhæng i tingene, og det glæder vi os i Enhedslisten egentlig meget over ... (*Afbrydelse*). Jamen den er jo regnet ud i forhold til lønsummen i sin tid.

Forøgelsen af lærernes undervisningstid er inspireret af en sammenligning med Århusniveauet. Der er imidlertid sat spørgsmålstejn ved, om tallene er sammenlignelige. Forvaltningerne er ved at færdiggøre en analyse, som skulle foreligge i den allernærmeste fremtid, og det vil forhåbentlig bringe større klarhed for dagen og bør føre til, at besparelsen genovervejes.

Et andet spørgsmål, man kunne overveje, var, om Københavns Kommune ikke naturligt bør ligge over Århusniveauet, f.eks. i skole-hjem-samarbejdet. Vi har jo flere tosprogede familier og flere familier, der er socialt belastede, end Århus. På den måde mener jeg, der kan argumenteres for, at ressourcer på dette område egentlig er rimeligt velargumenterede ud fra en benchmarking.

Kommer der ikke betydelige midler til driften inden for de beskrevne områder til vedligeholdelsen og til øget kapacitet på gymnasieområdet gennem de afsluttende budgetforhandlinger, så bliver forholdene ude på skoler og institutioner ringere end i indeværende år. Og med budget 2004 begyndte nedturen efter nogle år med mindre forbedringer.

Jeg vil her ikke undlade at minde om, at dette års forligspartier fik utrolig dårlig samvittighed, da de efter budgettets vedtagelse opdagede, at der ikke var plads til de ny årgange af gymnasieelever. Der blev rettet op på det, og jeg håber, at man har taget ved lære af det.

Flere signalerer i deres budgettaler, at med børneplanen havde børnene og børnefamilierne fået deres serviceløft, og nu kommer turen til de ældre. Sådan kan man bare ikke beskrive det, og det er ikke, fordi jeg er modstander af et serviceløft for de ældre, tværtimod. Men skolernes børneplan løfter ikke serviceniveauet. Den er sat i værk for, at eleverne kan få tag over hovedet, når der undervises, på samme måde som tidligere generationer har haft det. Det skaber ikke et egentligt løft i rammebetingelserne for en god undervisning.

Enhedslisten mener i lighed med udvalget, at midlerne til vedligeholdelsen af folkeskolerne, bedre toiletforhold og legepladser minimum skal holdes på niveauet for de

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2004**

seneste 4 år. Budgetordførerne har bekræftet det, Bjarne Fey har uddybet det og Jakob Hougaard og Pia Allerslev og Tanwir Ahmad og Majbritt Mamsen og Louise Frevert heroppe i Uddannelses- og Ungdomsudvalgets runde.

Enhedslisten håber ikke, at budgettet for 2005 vil føre til, at man åbner et nyt nedskæringsfelt i forhold til skoler og institutioner. Enhedslisten håber, at udmeldingerne betyder, at den positive vedligeholdelsespolitik på de københavnske folkeskoler vil fortsætte, så vi ikke går ind i en ny forfaldsperiode, der i den grad har kendetegnet de sidste 20 år af sidste århundrede.

For at den nuværende vedligeholdelsesstandard kan fastholdes på kommunens folkeskoler, er der fortsat behov for, at der årligt tilføres 25 mio. kr. til skolernes vedligeholdelse af tage, facader, vinduer og varme- og ventilationsanlæg samt skolegårde. Det samlede behov er nu opgjort til ca. 750 mio. kr.

Jeg vil sige til Pia Allerslev, som har store ambitioner på dette område, at jeg egentlig ville være godt tilfreds med 3-4 pct. af dette beløb. Men jeg vil love Pia Allerslev, at hvis hendes forslag med de der 750 mio. kr. går igennem, så vil jeg gøre alt for, at skolebørnene kan blive genhuset i det der år og få noget undervisning, mens man stort set gennemrenoverer alle deres skoler. Der er brug for Bellacentret, Grøndalscentret og jeg ved ikke hvad, til undervisning i den forbindelse.

Borgerrepræsentationen gav i perioden 2001-2004 årligt en ekstrabevilling på 25 mio. kr., hvilket reelt betød en fordobling af vedligeholdelsesmidlerne til folkeskoler i den periode. Skal disse midler ikke være spildte, er det vigtigt at fastholde vedligeholdelsespolitikken og de sidst 4 års budgetniveau.

Disse ekstra midler har betydet, at udviklingen er vendt og den accelererende nedslidning er standset. Før de ekstraordinære midler voksede vedligeholdelsesefterslæbet år for år. Man kan opgøre denne "misvedligeholdelsesrente" til 6,25 pct. – Bjarne Fey havde næsten husket rigtigt, han angav den til 6,50 pct. – som forøger vores vedligeholdelsesgæld år for år. Denne rente skal forstås således, at man f.eks. kan undlade at male vinduerne i nogle år, og derefter er de blevet så forfaldne, at de skal udskiftes, hvilket er en meget dyrere løsning.

Alle stiller spørgsmål om finansieringen. Der vil jeg sige, at Københavns Kommune f.eks. har muligheden for at lade være med at afdrage på lån til 2-3 pct. i rente. Det betyder, at der er god økonomi i at prioritere afdragene på vedligeholdelsesgælden, det gælder skolerne, det gælder også andre områder, frem for at afdrage på den økonomiske gæld. Det skal man tænke over i prioriteringerne.

Er der tilstrækkelige vedligeholdelsesmidler til at forbedre folkeskolernes bygningsmæssige omgivelser, har det endvidere den positive følgevirkning, at eleverne bliver mere tilfredse og har lettere ved at lære, lærernes sygefravær vil falde på grund af et bedre fysisk arbejdsmiljø, energi- og miljøbelastningerne reduceres, hvilket også giver økonomiske besparelser, og renholdelse bliver lettere og dermed billigere. "Misvedligeholdelsesrenten" ligger derfor reelt et pænt stykke over 6,25 pct. og også de 6,50 pct., Bjarne Fey har angivet. Rentespændet er stort, vi bør iagttage det i prioriteringen.

Når et politisk flertal i Københavns Borgerrepræsentation har sagt A og vil udbygge skoler og institutioner for milliarder, så må vi også sige B og afsætte de midler, der er brug for til vedligeholdelse af både de nye byggerier og gamle bygninger; ellers er Københavns Kommunes økonomiske dispositioner at ligne med Ebberød Bank. Ærligt talt, det er tåbeligt

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2004**

at bygge op med den ene hånd og rive ned med den anden. Så simpelt kan spørgsmålet om vedligeholdelse skildres. Vedligeholdelsesmidlerne er en ting.

Endvidere skal bevillingerne til undervisningsmidler forøges med mindst 10 mio. kr., så vi kommer på niveau med budgetterne i 2002 og 2003. Det hører jeg også, Klaus Bondam er med på. Han snakker ikke kun om bygningsvedligeholdelse, men også om undervisningsmidler. Og Jakob Hougaard var inde på det.

Det er også vigtigt fortsat at sikre voksenelevlønnen på SOSU-hjælperuddannelsen, og jeg har noteret mig den høje prioritet, det har hos Socialdemokraterne, hvor Joan Jensen skal vide at holde dem i ørerne på dette punkt.

Enhedslisten prioriterer også to børnehaveklasseledere i alle børnehaveklasser for at give børnene en klart bedre start på deres skoleliv – hvis det i denne illusionsløse budgetdebat måtte være tilladt at komme med blot et ufinansieret ønske til en forbedring. Selv jeg er blevet nøjsom – det er rigtigt.

Endelig mener jeg, at Gasværksvejens Skole på Vesterbro bør genåbnes som folkeskole. Jeg ved, at også overborgmesteren er gået ind i arbejdet med en større kabale for at få genhuset KVUC et fornuftigt sted. Det skal lykkes, inden strukturreformen mere eller mindre lukker endegyldigt for vores muligheder. Jeg tror, det også var Bjarne Fey, der nævnte det heroppe fra talerstolen.

Så tillader jeg mig endelig at blande mig lidt i andre udvalgs områder, nemlig spørgsmålet om gennemførelse af 10-punkts-planen på Nørrebro. U&U-udvalgets finansiering af deres part er ligesom klar. Der mangler altså lige nogle finansielle hug i Kultur- og Fritidsudvalget og i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget. Så kan I ikke lige tage dem med i budgetforhandlingerne, fordi det her meget roste initiativ, som alle var enige om i, jeg ved ikke hvor mange, nej, det var tre udvalg. De skal altså have det løft, de skal have, ellers har vi jo stukket folk blå i øjnene.

Så vil jeg lige komme med sådan nogle enkelte kommentarer på rettelsesplanet, der er til Majbritt Mamsen, som argumenterer for en idrætsfolkeskole, og det har jeg forstået som én skole, og så argumenterer hun med tykke børn og børn, der får sukkersyge osv.

Det, jeg vil æde min gamle hat – jeg har fået en gammel hat – på, er, at det jo ikke er de her børn, som vil søge ind på den her idrætsfolkeskole, så Majbritt Mamsen, jeg mener, at vi skal, nu var det nærmest direkte tale, men jeg mener, at vi sammen med Majbritt Mamsen skal sørge for, at alle folkeskoler bliver til idrætsfolkeskoler. Så laver man et hug i den her problemstilling og ikke bare tager en ud og gør den til det.

Majbritt Mamsen kommenterede også et forslag, som var oppe i Uddannelses- og Ungdomsudvalget, omvendt integration, som havde noget med Nørrebro at gøre. Det lød på Majbritt Mamsens tale, som om udvalget havde jordnet det her forslag. Det er ikke den vedtagelse, der ligger i udvalget. Det, der ligger, er, at forvaltningen optager forhandlinger med ”Brug folkeskolen på Nørrebro” og ministeriet for at strikke et projekt sammen, udvikle den ansøgning, der ligger.

Så jeg tror, alle, eller i hvert fald det flertal, det var ikke alle, flertallet er klart bag denne sag. Vi vil gerne prøve at bevæge os ud i de her ting. Det var ikke lige det, der lå på vores bord, som vi mente var et koge- og grydeklart forslag, men vi vil gerne gå i den retning.

Så er der til Louise Frevert, der gjorde mig til forslagsstiller til det med dansk-arabisk spor. Det er ikke, fordi jeg har noget som helst imod at blive gjort til forslagsstiller, men jeg

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2004**

ved jo, at Borgerrepræsentationen er meget sandhedssøgende, så jeg vil bare gøre den opmærksom på, at ophavskvinden til dette forslag var fru Louise Frevert, hvilket også klart fremgår af den sagsfremstilling, der er forbundet med det.

Jeg vil heller ikke tage æren for det her kinesisk-dansk forslag. Ikke fordi jeg ikke gerne ville, men det tilkommer ikke mig, det er Heidi Wangs forslag. Men det betyder ikke, at jeg ikke slutter op om, at der er kommet to kvinder i udvalget med nogle udmærkede forslag i den her retning, og der vil jeg så sige, at det tager vi til os. Men jeg synes ikke helt, man skal sætte sit lys under en skæppe, når man har bibragt udvalget noget fremdrift.

Så havde Heidi Wang fra Venstre nogle udtalelser om det med, at der står i målsætningerne for folkeskolen, at skolerne bør afspejle de lokale kvarterer. Det fik Heidi Wang vendt om til, at det var skyld i, at der var en skæv etnisk sammensætning. Jeg vil sige, at hvis man gennemfører den her målsætning i alle skoledistrikter, så falder tosprogsprocenten, alle som en, håber jeg, men jeg er sikker på, jeg har ret. Så derfor skal man ikke kaste vrag på det her.

Tak for ordet, siger de andre. Jeg ved ikke rigtig, hvorfor man takker for det, men tak fordi de, der nu havde lyst til at høre på det, lyttede efter.

Sven Milthers (F): Det er vel på det her tidspunkt, man skal sige: Og så til noget helt andet. Selv om der altså i talerlisten står, at jeg nu skal sige noget om ØU og HUR, så er det kun delvis sandt. Det skyldes, at jeg har tænkt mig at sige noget om trafik, sammenhængen mellem trafik og miljø og så spørgsmålet om demokratisering, som vi diskuterer i Udvalget for Demokrati og Serviceudvikling.

Fra SF's side har vi også konstateret, at der er nogle partier i Folketinget, godt nok det snævrere tænkelige flertal, der har indgået en aftale om det nye Danmark. Deri har de fastlagt en model, som godt nok ikke er særlig klar, for, hvordan vi fremover skal drive den kollektive trafik i hovedstadsområdet.

Lad os sige det ligeud fra vores side: Det er i hvert fald ikke måden at sikre den fælles handleplan, som Venstre har talt om, den sammenhæng i øvrigt, som De Radikale og Enhedslisten har snakket om, og hvor vi er meget enige sådan set med begge parter. Men vi har lidt svært ved at tro på, at partiet Venstre kan levere det, når de samtidig har sørget for at splitte styringen af den kollektive trafik i hovedstadsregionen så grundigt op, som de har.

Det er ikke nogen løsning at sammenlægge metroen, metroselskabet og metrodriften med DSB S-tog. Det er en helt anden vej, vi skal. Der vil jeg da blot henviser til, at et enigt trafikudvalg under HUR fra sit seminar her i foråret udtalte, at der var behov for én samlet organisering, én samlet organisation for den kollektive trafik i hovedstadsområdet.

Det er det, der er kernen i det. Hvis vi skal skabe den sammenhæng, der skal til, så skal vi have også den fælles organisering, så vi f.eks. ikke kommer til gennem takstkulturen i HUR, som skal tage hensyn til indtægterne i HUR-området for HUR's bustrafik, at forære pokkers mange penge til DSB S-tog, som de dybest set siger, de ikke har brug for.

Det er ikke vejen frem. Vi skal selvfølgelig sørge for, at ressourcerne bliver brugt til at udbygge de dele af den kollektive trafik, som nu har behov for det, og det skal netop ses som en sammenhæng mellem bus, regionaltoget, S-tog og metro.

Det håber vi altså meget, at de kommende forhandlinger også om reformen kan komme ind på, selv om vi godt er klar over, at der er et flertal, der har lagt sig fast i første omgang.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2004**

Men vi håber, at det vil være muligt. Og kan det ikke lade sig gøre med det nuværende folketingsflertal, så må vi jo håbe på, at der efter næste folketingsvalg vil være et flertal, der kan finde ud af at handle hensigtsmæssigt også på københavnernes vegne.

Kl. 21.30

Men jeg vil også godt i den sammenhæng sige, at det for mig ikke er nok, at vi ser den kollektive trafik i Københavns Kommune under ét og prøver at få den til at hænge sammen. Vi skal se det i hovedstadsregionen under ét, og det er meget vigtigt, at vi tænker i de lidt bredere baner, også når vi skal til at tænke på udbygningen af den kollektive trafik.

Vi agter at formulere et forslag til hensigtserklæring om, at vi skal have sådan en belysning af konsekvenserne for den samlede kollektive trafik, før vi kan træffe mere vidtgående beslutninger i forhold til metro, yderligere metro osv. For det hænger sammen. Det er ikke nok, at vi har et metronet, hvis folk ikke kan komme ind til det. Så vil de stadig væk tage deres biler ind fra de omegnskommuner, vi har, og så har vi fortsat problemet, når de kommer ind til Københavns Kommune.

Så kan jeg jo gentage, ligesom De Radikales ordfører kunne gentage, hvad der blev sagt sidste år, at en af finansieringsvejene til det her selvfølgelig er kørselsafgift. Det er vejen frem. Vi skal bruge den både til at udbygge den kollektive trafik og til at sikre nogle trafikmål herinde. Sådan er det, vi har nu halvandet års forsøg i London, som viser, hvor godt det virker.

Vi har oven i købet også en folkeafstemning om det, kan man næsten tillade sig at sige, for der var et kommunevalg i Storlondon, og Ken Livingstone, som var den mand, der for 5 år siden blev valgt på det her program, blev genvalgt med dundrende succes på, at han havde gennemført, og at man ønskede det udbygget.

Så det har altså en folkelig appel blandt centralkommunens indbyggere, og det skal vi selvfølgelig arbejde for, og det har altså også sammenhæng med den samlede trafikpolitik i hele hovedstadsregionen.

Dermed er jeg altså også inde på trafik og miljø, og hvor vi altså opfatter kørselsafgift som et af elementerne i at sikre en bedre miljømæssig løsning på transportproblemerne. Men vi mener også – jeg vil sige, at indtil i dag troede jeg, at jeg skulle sige, at nu må vi jo næsten få brevet med godkendelse af miljøzoneforsøget, men jeg har forstået, at der her en af de allerseneste dage er kommet et brev fra justitsministeren med nye spørgsmål til forslaget om miljøzoneordning.

Så jeg vil alligevel sige, at vi må vel kunne forestille os, at dette forsøg vil blive godkendt inden jul af justitsministeren, sådan at vi kan iværksætte det næste år. Det vil selvfølgelig sige, at vi må sørge for, at pengene ligger der, også så det er klart, at vi kan gennemføre det fra næste år. For det er altså afgørende, at vi nu kommer videre med det miljøzoneforsøg, som der jo er bred enighed om herinde.

Altså vi kan diskutere lidt, når vi ser på afstemningerne sidste år, så var det jo detaljer, der skilte, det var jo ikke uenighed om, at vi skulle have miljøzoneforsøg, men det var lidt om, hvordan det var, det nu skulle være formuleret. Så derfor kan vi så slå hinanden på, at vi gensidigt stemte imod hinandens forslag, men de var i praksis identiske. Nu skal vi så i hvert fald have det gennemført.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

Så til det sidste, og det er udviklingen af demokratiet. Jeg fristes til at læse de fire linjer højt, som jeg sagde sidste år, men jeg skal nok lade være, for indholdet vil være fuldstændig det samme. Der er ikke sket noget som helst på dette område. Det er ikke acceptabelt, at byens største parti ikke kan få fingeren ud og finde ud af, hvad det er, de tør mene på dette punkt, og gå sammen og etablere et flertal. For det er der jo, hvis ellers byens største parti tør melde sig blandt dem, der vil videreudvikle lokaludvalg med noget mere kompetence end det, der er i Valby Lokaludvalg.

For så at sætte gang i det, så er vi fra SF's side ikke blege for at støtte et forslag om folkeafstemning i Valby bydel om hel frigørelse, kun for at sætte rav i den nu, for nu skal vi altså videre, og jeg vil ikke helt forsværge, at der ville være et flertal i Valby bydel for at få lov til at blive egentlig selvstændig kommune. Så lad os nu se, hvad der er af muligheder.

For jeg tror nemlig også, at Valby bydel er blevet meget træt af den stærkt begrænsede kompetence, der ligger i lokaludvalgene, og derfor er det en forudsætning for at videreføre lokaludvalgstanken, at der skal nogle flere beføjelser til lokaludvalgene; ellers bliver det ikke til noget, så må vi gå andre veje for at sikre udviklingen af lokaldemokratiet, og det kan altså indebære, at dele af kommunen får lov til at blive helt selvstændiggjort og dermed frigjort fra det bureaukrati, som de oplever, der er i Københavns Kommune.

Det var, hvad jeg ville sige i denne omgang, så nu giver jeg ordet til nogle andre, der vil sige noget helt andet.

Helle Sjelle (C): I disse uger afvikles de olympiske lege i Athen, hvor de også havde deres oprindelse i det antikke Grækenland. Når vi ser elitegymnaster, toptrænede kuglestødere og badmintonstjerner dyste om medaljerne, kan vi godt gribe os selv i at synes, at idrætsudøvelse er noget meget langt væk fra vores hverdag. Sport følges af mange med stor entusiasme, men ofte kun foran tv-skærmen. Det er synd.

Midt i vores benovelse over de fantastiske, næsten overmenneskelige sportspræstationer skulle OL også gerne minde os om de gamle grækeres forestilling om, at til en sund sjæl hører et sundt legeme. Eliteudøvere skal vi selvfølgelig støtte og opmuntre i deres bestræbelser på at give hjembyen eller fædrelandet en plads i sportshistorien. Men sport er også til glæde og gavn for millioner af mennesker verden over, selv om de langt fra evner at drive det til mesterskabssejre eller ædelt metal ved et OL.

Set med konservative øjne bør legemsudfoldelse tænkes mest muligt ind i de offentlige tilbud til borgere i alle aldre. Sundhed og velvære er for langt de fleste af os betinget af daglig fysisk aktivitet, som selvfølgelig skal tilpasses den enkeltes behov og formåen.

Men det legemlige er jo kun det ene ben i den smukke græske teori, sjælen og ånden er det andet. Gennem billedkunst, litteratur, teater og film får mennesker spændende og berigende oplevelser, som gerne skulle give dem underholdning, men også gerne nye ideer, indsigt og inspiration i deres liv.

Borgerrepræsentationens politiske opgave er at sikre en stabil og fornuftig balance, hvor der er de kultur- og fritidstilbud, der skal til, for, at vores hovedstad er en attraktiv by at bo i, men hvor det også er meget vigtigt, at vi får mest muligt ud af de skatte kroner, vi bruger.

Som konservativ kulturordfører, også i den forrige Borgerrepræsentation, fik jeg ved en lejlighed prædikat af "Sparegrisen". Det finder jeg ikke var helt retfærdigt. Kultur og ikke

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

mindst idrætsliv med mange facetter og plads til alle har hele tiden stået højt på den konservative ønskeseddel i København.

Men det er rigtigt, at København i mange år var en by med en kæmpe stor andel af ældre borgere, samtidig med at problemerne i dele af pleje- og ældreomsorgen var store og ulykkelige, og løsningerne var utilstrækkelige. I den situation måtte kultursektoren nok lide under nogle besparelser. Men for mig er det absolut ikke et mål, at man af al kraft søger at bruge færre penge. Det afgørende er, at man bruger pengene godt.

Der er stadig problemer, som skal løses på mange forvaltningsområder, også inden for ældreplejen. Men man kommer ikke uden om at planlægge efter den langsigtede udvikling, der tegner sig for vor by. I dag tegner det demografiske billede sig ganske anderledes end for 10-15 år siden. København bliver yngre, flere og flere i tyverne og trediverne, både enlige og børnefamilier, flytter til vores by, og det er vores opgave at tilrettelægge kommunens husholdning, budgettet, så det egner sig bedst muligt til de borgere, vi skal betjene.

En yngre by betyder også en mere international by. De unge stræber i langt højere grad end tidligere efter at være med på det sidste skrig og de hotteste tendenser i den store verden både inden for teknologi og underholdning. Samtidig er København hjørnesten og drivkraft i den grænseoverskridende Øresundsregion og har dermed fået en mere fremtrædende placering på Europakortet.

Men det betyder jo også, at publikum til kultur- og fritidstilbuddene bliver mere krævende, og det er derfor vigtigt, at vedligeholdte og velfungerende baner, haller og anlæg er til rådighed og klar til at modtage så mange interesserede sportsudøvere som muligt. Og det er vigtigt, at der også inden for kunst er optræden og tilbud til et entusiastisk og krævende storbypublikum.

Udfordringen til byens politikere kan udtrykkes meget enkelt: Kan vi ikke levere den vare, vores borgere vil have, flytter de yngre bare til en anden kommune. Det er ingen interesserede i, hverken børn, unge, midaldrende eller ældre. Vi må erkende uden omsvøb, at der er en kappestrid mellem kommunerne om at tiltrække nye indbyggere. Den for nylig vedtagne strukturreform betyder, at der overalt i Danmark kommer større enheder, der er bedre egnet til at tænke stort og til at dyste med bl.a. os her i København om, hvor det nu er bedst at bo.

Så kappestriden kan let udvikle sig til en bragende konkurrence om borgere og til gavn for borgerne, men også en konkurrence, som vi må ruste os til på kultur- og fritidsområdet.

Heldigvis har vi store og velfungerende institutioner inden for især kulturen. Den danske nationalscene ligger naturligt nok i hovedstaden, hvor vi i det hele taget har et rigt teaterliv.

Den nye opera vil inden længe give København et kvantespring på et felt, hvor vi kunstnerisk allerede er meget stærke. Filmen har fået sin egen festival. Vi håber nu også, at den kan bevise, at den er finansielt bæredygtig og appellerer til et stort publikum, så den kan få fast plads i det københavnske kulturbillede.

Museerne er blevet dygtigere til at tænke i nye, utraditionelle baner, både når kunstnerne udvælges og når værker fremvises.

Men vi skal selvfølgelig ikke lægge os til at sove på laurbærene. Vi skal hele tiden vurdere, om institutionerne nu er gearet til den efterspørgsel, publikum har, når det gælder musik, sang, skuespil, maleri, skulptur og meget mere.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

Først og fremmest skal vi være dygtige til at prioritere. Alle områder, også de velfungerende, jeg netop har nævnt, kunne godt bruge flere ressourcer, men som alle ved, er vi nødt til at foretage valg.

Inden for kultur og fritid er der imidlertid efter Det Konservative Folkepartis opfattelse ingen tvivl om, at vi fortsat er nødt til at prioritere idrætsområdet meget højt. Vi har taget fat på efterslæbet efter årtiers vanrøgt af idrætsfaciliteter, men der skal meget mere til. Opgaven er mere kompleks, end den umiddelbart lyder. Det er nemlig ikke nok, at vi nu koncentrerer os om at reovere og reparere de slidte og misligholdte anlæg. Indsatsen på dette område er indlysende nødvendig, men vi skal også tænke på nye anlæg, der kan imødekomme det voksende behov, der er i vores by.

Selv om det i hverdagen således kan synes, som om der er mere end rigeligt at gøre med at passe driften af butikken København, så er det nødvendigt at tænke langsigtet og tænke stort. Vi må ustandselig vende tilbage til spørgsmålet om, hvad vil vi overordnet set med vores by. Det Konservative Folkeparti mener, at København har behov for at manifestere sig i Danmark og på den internationale scene med bl.a. kulturelle fyrtårne, der rager op og kan levere oplevelser af den allerhøjeste kvalitet, og som både vi københavnere og resten af Danmark kan være stolte af.

Det er vigtigt, at vi har plads til debatten om de store visioner både i Kulturudvalget og her i salen. Vi skal kunne levere varen på alle områder, lige fra multihaller til modemesser.

Med etableringen af Øresundsregionen og omlægningen af det kommunale danmarkskort befinder København sig efter vores analyse i en situation, hvor de valg, vi træffer nu, vil få vidtrækkende konsekvenser årtier ud i fremtiden.

Der er behov for en forbedret infrastruktur, nye boliger, skoler af højeste kvalitet, stærk erhvervsudvikling, effektiv service til borgere i alle aldre, kultur- og fritidstilbud i topkvalitet og meget meget mere, hvis vi i fremtiden vil være en økonomisk, social og kulturel drivkraft for både Danmark og det nye tætte regionalsamarbejde hen over Øresund.

Det er nu, beslutningerne skal træffes, hvis vi ikke vil risikere at blive hægtet af. Der er behov for grundig og langsigtet tænkning, men der er også behov for stor fleksibilitet, sådan at vi kan tilpasse os forandringer og uforudsete begivenheder undervejs.

Med hensyn til de oldgræske olympiske lege, så var de ikke kun tilrettelagt for sportens skyld. De var også et politisk instrument, som man brugte til at skabe en sund ungdomskultur. Men først og fremmest var de et symbol på fred, forsoning og tolerance mellem mennesker i de krigshærgede bystater på trods af kulturelle forskelle. Men det var samtidig denne fredsstærkende atletiske institution, der viste, at store sportstalenter kan præstere resultater, som man ikke troede menneskeligt muligt, når blot de får de rette rammer.

Også her i København ønsker vi en by, hvor vidt forskellige mennesker trives. Men man vinder ikke noget for bredden og for forskelligheden ved at kvæle eliterne. København skal være en by for alle, men den skal også være et sted, hvor det føles godt at være helt fremme på beatet.

Monica Thon (B): Jeg har en god og en dårlig nyhed. Den gode nyhed er, at Klaus Bondam tog mange af de emner, som jeg ville have talt om, og den dårlige nyhed er, at den er meget kort så, og det er I sikkert frygtelig kede af.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2004**

Der er en ting, som Strukturkommissionens arbejde ikke forhindrer os i at tage beslutning om, og det er parkering i København. Lige meget hvad vi gør, så vil der om 10 år være kaos, hvis vi ikke starter med at tænke på det allerede nu. Jeg mener, det er voldsomt vigtigt, at vi går ind og fortæller borgerne i København, i Indre By og de nærliggende broområder, at der må ske noget alvorligt med parkeringen, og det bliver dyrt at have bil i København.

Det var et af de problemer, som jeg synes haster. Det kræver finansiering, og jeg synes, det ville være meget passende, hvis man allerede nu begyndte at tænke på, hvor pengene skulle komme fra.

Jeg kunne godt forestille mig, at man stille og roligt dryppede lidt af parkeringsafgifterne ned i en stor kasse og brugte den til at matche de parkeringsfonde, der ligger.

Det haster også med at fortælle borgerne, at den byfortætning, som vi på en eller anden måde har vedtaget at køre med, hvor vi siger, at vi bygger tomterne ud, vi bygger højere, at vi med rene ord forklarer borgerne, at det er det, vi vil. Det kommer som en overraskelse for dem, hver gang vi er i gang med at bygge byen ud.

Så har vi noget, som måske ikke haster så meget, men som jeg synes, det er meget passende, at vi beskæftiger os lidt med. Der er et høringssvar, der er ude i forvaltningerne lige i øjeblikket, og det er et høringssvar til en handicappolitisk strategi. På kort sigt vil den ikke koste penge, fordi det er kun et spørgsmål om, hvordan vi planlægger fremover, men i den bygningsmasse, vi har i dag, i den offentlige bygningsmasse og vores byrum, ligger der en masse virkelig store forhindringer for folk, der skal rundt, som ikke er så godt gående.

Jeg synes, vi skal tænke på at sætte nogle penge af til at gøre de offentlige bygninger i København til at komme frem i. Det gælder vores fritids- og kulturtilbud, og det gælder vores undervisning, og det gælder vores uddannelse. Vi kan ikke være andet bekendt.

Så er der noget, som også ligger mig på sinde, og det er den måde, vi planlægger på. Der ligger en dejlig byggegrund ude i Vermlandsgade, og på den ligger der en brandstation. Om føje tid skal der bygges boliger, og man planlægger nu uden om brandstationen.

Den brandstation er bygget i træ og er omkring 100 år gammel, den er meget dyr at vedligeholde, og det sjove er, at den ikke ligger særlig godt mere, fordi da man lagde den brandstation, så var man stensikker på, at man kunne komme frem og tilbage på den rigtige tid. Nu har man så imidlertid bygget Ørestaden, og nu ligger den ikke så godt mere.

Tænk, hvis man kunne fjerne den brandstation, lægge den hen på en ny grund ude i Ørestaden, og den passer i forhold til tid og afstand, og så kunne planlægge byggeriet uden at skulle tage hensyn til en brandstation, som alligevel forsvinder om 10 år. Det kræver selvfølgelig nogle penge, og der kunne det godt være, jeg synes, man kunne låne en lille smule for ikke at bekymre den grund, man skal bygge på nu.

Det meget langsigtede er selvfølgelig den styrkelse af byområderne, som Det Radikale Venstre ønsker. Det hænger også lidt sammen med vores modstand mod Hovedbiblioteket, fordi vi gerne vil raffinere de enkelte dele af byen. Vi vil gerne gøre hver enkelt lille bydel til en perle. Det gælder om at finde de enkelte bydeles karaktertræk og egenskaber, og det er ikke noget med at gøre alle centrene ens. Men vi vil gerne have en raffinering af de indre bydele.

Så til sidst så er mit smertensbarn Christiansholm, som står fri i 2017. Jeg mener ikke, at det behøver at koste ret mange penge, men jeg mener, det begynder at koste noget omtanke, at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 16. august 2004

vi skal planlægge for Christiansholm allerede nu. Jeg har en drøm om, det kunne f.eks. være en svømmehal, der lå derovre, og så kræver det jo, at der bliver gode adgangsforhold.

Så jeg vil benytte lejligheden til at advokere for en tunnel, men ikke en tunnel, der bare går over til operaen, men en, der også går op på Christiansholm.

Så skal vi have vandet i havnen tilbage, det har jeg også talt om før. Jeg vil lige minde Borgerrepræsentationen om, at det koster os 400.000 kr. om året at leje vores eget vand. Den Blå Plan, som vi nu skal vedtage om ikke så længe, bliver ikke en rigtig god plan, før vi får fødderne i eget vand.

Overborgmester Jens Kramer Mikkelsen (A) stillede følgende ændringsforslag:

"Frist for ændringsforslag til kommunens budget og udtalelse om H:S' og HUR's budgetforslag er fastsat til den 7. september 2004 kl. 9.00 i tidsplanen for budgetprocessen.

Det foreslås, at fristen for ændringsforslag til kommunens budget rykkes til tirsdag den 21. september 2004 kl. 9.00, og at fristen for underændringsforslag til kommunens budget rykkes til den 28. september 2004 kl. 12.00. Fristen vedrørende ændringsforslag til kommunens udtalelse til H:S' og HUR's budgetforslag er fortsat den 7. september 2004 kl. 9.00."

Ændringsforslaget blev vedtaget uden afstemning.

Ved forhandlingernes afslutning blev de tre budgetforslag (BR 369/04, BR 370/04 og BR 371/04) oversendt til 2. behandling. Budgetforslagene blev mellem 1. og 2. behandlingen henvist til Økonomiudvalget.

=====

4) BR 372/04. Udpegning af socialt sagkyndigt medlem til de københavnske huslejenævn

Indstilling om, at Borgerrepræsentationen udpeger fuldmægtig Jannie Olsen, Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen som socialt sagkyndigt medlem til de københavnske huslejenævn samt fuldmægtig Birthe Lange, Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen, som dennes suppleant, for perioden 15. august 2004 til 30. juni 2006.
(Kultur- og Fritidsforvaltningen)

Indstillingen blev godkendt uden afstemning.

=====

5) BR 355/04. Rokering i udvalg

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 16. august 2004**

Godkendelse af at Heinrich Metz (F) udtræder af distriktsudvalget for Hærhjemneværnsdistrikt København, samt meddelelse fra den store valggruppe om, at Ebbe Hansen (F) Tingskrivervej 8, 1.th., 2400 København NV, indtræder som nyt medlem af udvalget.

Indstillingen blev godkendt uden afstemning.

=====

6) BR 366/04. Røking i udvalg

Godkendelse af at Nick Nielsen, Valby Handelsforening, udtræder som observatør i Valby Lokaludvalg, samt at Niels Flandrup, Valby Handelsforening, Toftegårds Plads 4, 2500 Valby, indtræder som ny observatør i udvalget.

Indstillingen blev godkendt uden afstemning.

=====

7) BR 375/04. Røking i udvalg

Godkendelse af at Mona Heiberg (A) udtræder af bestyrelsen for Grønlandernes Hus, samt godkendelse af, at overborgmesteren får bemyndigelse til at modtage navnet på et nyt medlem til bestyrelsen.

Indstillingen blev godkendt uden afstemning.

Mødet sluttede kl. 21.50.